„ΑΘΗΝΑΙΟΝ" Α. Ε.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΚΑΙ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΡΜΟΥ 42

ΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΛΕΠΤΟ ΓΟΥΣΤΟ

Π
Ρ6

ΡΕΞ

Ἑβδομαδιαία δημοσιογραφική καί φιλολογική ἐπιθεώρησις

ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 5 - ΑΡΙΘ. 8

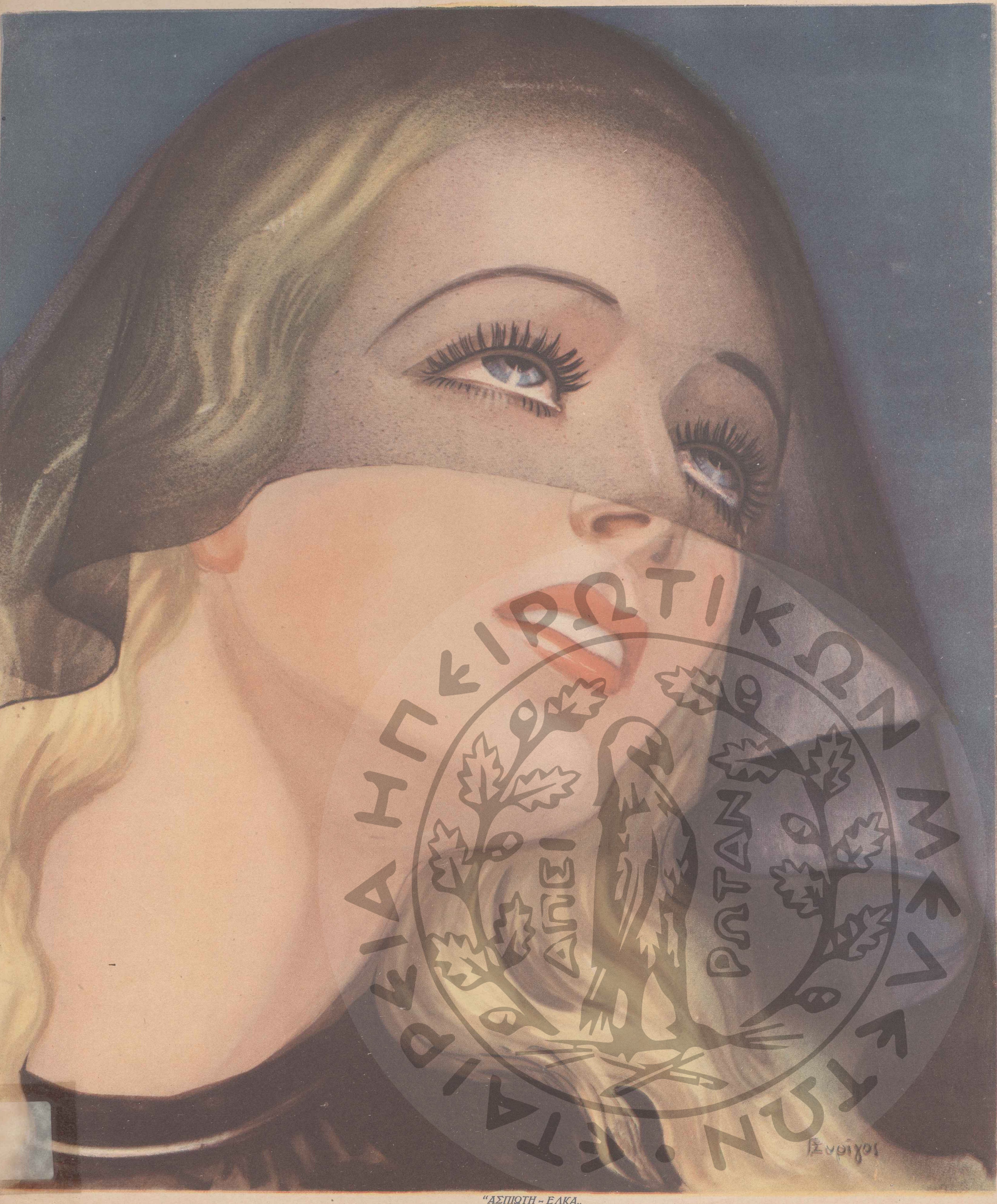

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

„ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ"

ΡΕΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, · ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-?11

Τιμὴ φύλλου Δραχμ. 5.— ═══ Ἔτος Α΄ ἀρ. 8 ═══ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 Ἀπριλίου 1939

Ἐντυπώσεις καὶ Συμπεράσματα

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀρχίζω νὰ πείθωμαι ὅτι γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς δὲν εἶναι ζήτημα αἰσθηματικῶν, ὑγιεινῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ζήτημα χαρακτῆρος. Νομίζω, δηλαδή, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ κάμαρα πεντόλιρα, μιὰ ὑγεία γαϊδουρινὴ καὶ μιὰ φιλενάδα σὰν τὴν Βίβιαν Ρομὰνς γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχής. Χρειάζεται ἁπλῶς καὶ μόνο νὰ εἶνε εὐτυχής, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε δεύτερο πουκάμισο, οὔτε πρῶτο τάλληρο, οὔτε τσιγάρο. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω τὴν γνώμη ὅτι ὅπως λέμε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὀξύθυμος, ἀγράμματος, μελαχροινὸς καὶ κακόπιστος, ἔτσι μποροῦμε νὰ λέμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνόητος, ἀσουλούπωτος, μακροπρόσωπος καὶ εὐτυχής. Ἢ δυστυχής. Ὅτι εἶναι τέλος πάντων, γιατὶ ἢ εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς θὰ εἶναι. Δὲν πρέπει δὲ νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ παληὸ μελαγχολικὸ ἀλλὰ ἀφελέστατο τραγουδάκι ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι «εἰς τὸν κόσμο αὐτὸν τὸν θλιβερὸν ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ». Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη καὶ ἀξιοκατάκριτη πλάνη. Οἱ μισοὶ ἄνθρωποι στὸν τόσο μάταιο ἀλλὰ καὶ τόσον ρυθμικὸ αὐτὸ κόσμο γεννιῶνται εὐτυχεῖς καὶ πεθαίνουν εὐτυχέστατοι, κ' οἱ ἄλλοι μισοὶ γεννιῶνται δυστυχεῖς καὶ πεθαίνουν μὲ τὴν ἴδια στραβοξυλιά. Γιατί περὶ στραβοξυλιᾶς πρόκειται.

Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ ἴσως νὰ εἶναι λίγο περίεργα, ἀλλὰ οἱ ἀποδείξεις τῆς ἀκριβείας των εἶναι πολλὲς καὶ πρόχειρες. Ὁρίστε: Καμαρῶστε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν μεσόποκον ἐκεῖνον κύριο μὲ τοὺς γκρίζους κροτάφους καὶ μὲ τὸ ἀπελπισμένο ὕφος. Ξέρετε τί ἔχει αὐτὸς ὁ χριστιανός; Ἔχει τρία-τέσσερα σπίτια, μιὰ δουλειὰ ποὺ πάει πρίμα, μιὰ γυναῖκα σωστὸ λουκοῦμι, εἶναι ἀρτιμελής, οἱ πνεύμονές του, ἡ καρδιά του, τὸ στομάχι του λειτουργοῦν κανονικὰ καὶ ὅμως, ὅταν θέλῃ νὰ μάθῃ τί εἶναι τὸ γέλιο καταφεύγει στὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό... Γιατί;... Ἀλλὰ δὲν χωράει γιατί. Ἔτσι γεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος. Καμαρῶστε τώρα κι' αὐτὸν τὸν ἀναιμικὸν κι' ἀξιοθρήνητον ἀλήτη, ποὺ τὸ κεφάλι του εἶναι ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο, τὰ ψαχνά του στὸν ἀέρα καὶ τὰ πόδια του στὶς λάσπες, πόσον εὐτυχὴς καὶ μακάριος εἶναι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ἀνάβει ἀπὸ τὴν ἀσετυλίνη τοῦ καλοκάγαθου στραγαλατζῆ ἕνα ἀποτσίγαρο. Τραβάει τὴ πρώτη, τραβάει τὴ δεύτερη, τραβάει τὴ τρίτη, ἀτενίζει τὸ στερέωμα μὲ ἀπόλυτη αὐτοπεποίθησι καὶ συνεχίζει τὸν ἀτέλειωτο δρόμο του χαχανίζοντας. Γιατί;... Ἀλλὰ πάλι ἡ ἐρώτησι αὐτὴ εἶναι ἄσκοπος. Ἔτσι γεννήθηκε κι' αὐτός.

Εὐτυχεῖς, λοιπόν, οἱ... εὐτυχεῖς:... Εἶναι οἱ τυχεροὶ τοῦ παιχνιδιοῦ τῆς ζωῆς. Εἶναι οἱ παῖκται ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν προστασία τῆς Παναγίας καὶ κερδίζουν ὅπως κι' ἂν ποντάρουνε. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἄλλοι παίζουνε μὲ τὰ πάνω κι' ἄλλοι μὲ τὰ κάτω. Ἄλλοι, δηλαδή, κολλᾶνε σὰν βδέλλες ἀπάνω στὴ φιλοσοφία τοῦ κλασσικοῦ «μὴ χειρότερα» κι' ἐξισώνουν ὅλη τὴν ἔννοια τῆς εὐτυχίας μ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν καὶ ποὺ κρατοῦν, χωρὶς νὰ ζητᾶνε τίποτα περισσότερο. Μὰ δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα ψωροεκατοστάρικο τὴν ἡμέρα. Δὲν πειράζει· ἂν εἴχανε πενῆντα;... Μὰ ὑποφέρουνε ἀπὸ πονοκέφαλους. Ξανὰ δὲν πειράζει· ἂν ὑποφέρανε ἀπὸ διαβήτη;... Μὰ ἡ σύζυγός τους ἔχει μόνον ἕνα μάτι. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός:... Ἂν δὲν εἶχε κανένα;... Κι' ἄλλοι πάλι πιστεύουνε ὅτι ὅπου καὶ νἆνε, αὔριο — μεθαύριο, θὰ παρουσιαστῇ μπροστά τους κάποιος παράξενος κι' αἰνιγματικὸς καπετάνιος, ποὺ θὰ τοὺς πάρῃ στὸ καράβι του, γιὰ νὰ τοὺς πάῃ ὅπου εἶνε τὰ περισσότερα λουλούδια, ὁ λαμπρότερος ἥλιος, οἱ ὡραιότερες γυναῖκες. Τώρα αὐτὸ τὸ «ὅπου καὶ νἆνε» βαστάει μιὰ ζωή. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει αὐτό;... Εἶνε εὐτυχεῖς αὐτοί;....

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν ὀλίγοις

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Λάμπεθ-Γουὼκ» ἐξηρέθισε τοὺς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν νὰ ὑπερβάλουν τὸ «τρόπαιον» τῶν Ἄγγλων. Ἡ πρώτη ἐνέργεια ἔγινε ἐκ μέρους τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ντάγκλας Κέννεντυ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν ὑπομονὴν νὰ καταγίνουν μὲ τὴν ἐξεύρεσιν ἑνὸς συστήματος, ποὺ ὑποδεικνύει στοὺς μανιώδεις χορευτὰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ χορεύωνται οἱ «Ἀμερικάνικες καντρίλλιες». Ἐπὶ πλέον μάλιστα ἀνέτρεξαν εἰς ἱστορικὰ ντοκουμέντα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων μᾶς γνωστοποιοῦν ὅτι ὁ χαρακτὴρ τοῦ χοροῦ προέρχεται ἀπὸ δύο πηγάς: ἀπὸ τοὺς νοθευμένους χοροὺς τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς χοροὺς «εἰς κύκλον καὶ εἰς ἅλυσιν». Καταλαβαίνετε, δηλαδή, ὅτι κατόπιν ὅλων αὐτῶν, οἱ Ἀμερικανοὶ αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χορεύουν σύμφωνα μὲ τὸ «σύστημα Κέννεντυ», καὶ κύριος οἶδε πόσα παρόμοια συστήματα θὰ ἀντιμετωπίσωμε στὸ μέλλον. Ἀφοῦ ἡ ἀρχὴ ἔγινε, ἡ συνέχεια δὲν θὰ εἶνε καθόλου δύσκολη. Ἄς ἑτοιμασθοῦν, λοιπόν, οἱ ἁπανταχοῦ χορευταρᾶδες νὰ γίνουν ὀπαδοὶ ἑνὸς οἱουδήποτε συστήματος. Καὶ ἂς εἶνε βέβαιοι ὅτι ἡ κοροϊδία τους θὰ εἶνε ἐπίσης συστηματική...

⁂

ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ

Εἰς τὴν στήλην τῶν «Κοινωνικῶν» πρωϊνῆς ἐφημερίδος, μεταξὺ τῶν ἀρραβώνων, τῶν γάμων, τῶν διευθύνσεων ἰατρῶν κλπ., παρεισέφρυσε καὶ μία ἀγγελία, ἡ ὁποία ἐπληροφόρησε τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι «Ροδόσταγμα Ρωμυλίας γνήσιον ἔχει μόνον ὁ Α. Α...». Εἶνε ὀφθαλμοφανής, δηλαδή, ἡ παραφωνία ποὺ ἔγινε, διότι, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν θλίψεων καὶ τῶν πικριῶν— ἀρραβώνων, γάμων, ἰατρῶν κλπ.— τὸ γλυκύτατον καὶ γνήσιον Ροδόσταγμα δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως θέσιν...

⁂

ΠΥΘΙΑΙ

Ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Πυθίαι τῶν διαφόρων ἐντύπων ἀποφαίνονται ἐπὶ τῶν αἰσθηματικῶν ὑποθέσεων τῶν ἀναγνωστῶν τους εἶνε, πράγματι, πολὺ ἀστεῖος. Καὶ ἀκόμη ἀστειότερον, ὅμως, εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη τόσον ἀφελεῖς ἄνθρωποι, ὥστε νὰ καταφεύγουν εἰς τὰ φῶτα οἱασδήποτε Ντόλλυ, ἢ Πόλλυ, ἢ Μόλλυ, ἢ Κάρμυ, ἢ Λέλας, γιὰ νὰ διαλευκάνουν τὸ κατασκότεινον ἐρωτικόν τους μέλλον. Ἡ ἐγκαθίδρυσις, πάντως, τοῦ Δελφικοῦ Τρίποδος εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα ἀποτελεῖ γελοιοποίησιν τοῦ ὑπουργήματος. Αἱ σύγχρονοι αὐταὶ Πυθίαι, ὑποβαλλόμεναι ἀπὸ τοὺς καπνοὺς ἑνὸς σιγαρέττου, δευτέρας ἐνίοτε ποιότητος, λαμβάνουν κατηγορηματικὰς ἀποφάσεις ἀναντιρρήτου περιεχομένου. Καὶ δὲν ἔχουν οὔτε κὰν τὴν προνοητικότητα τοῦ «ἥξεις-ἀφήξεις».

⁂

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ἀναμφισβητήτως ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προσόντα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ δὲν μπορέσαμε νὰ μὴ θαυμάσουμε ἕνα νέον συγγραφέα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἀξιέπαινον σθένος νὰ διακηρύξῃ μὲ διαφημίσεις τὴν ἔκδοσι τοῦ ἡμερολογίου του σὲ βιβλίο, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς ζώου». Ἂν ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν ἐπροτιμήθη ἀπὸ τὸν συγγραφέα γιὰ λόγους ἐντυπώσεως, καθῆκον μας εἶνε νὰ συγχαροῦμε τὸν συγγραφέα ἐγκαρδίως.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Παρέλασις μηχανοκινήτων τμημάτων τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πράγας.

Τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας εἰς τὴν Σχολὴν Μαθητευομένων Ναυτικῶν τῆς Βρέστης, φυτώριον τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ Γαλλικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ. Εἰς τὴν σχολὴν γίνονται δεκτοὶ κατ' ἐκλογὴν νεαροὶ ἐθελονταὶ μέχρις ἡλικίας δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Ὁ σωρός, ἢ μᾶλλον, τὸ τεῖχος τῶν εἰκονιζομένων δεμάτων ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν 36 ἑκατομμυρίων δολλαρίων — 4 περίπου δισεκατομμυρίων δραχμῶν—εἰς καινούργη χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Θησαυροφυλακείου εἰς διαφόρους Τραπέζας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38664

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἀπὸ αὔριον διακόπτει τὰς παραστάσεις του ὁ εἰς τὸ θέατρον «Ἀλίκης» στεγαζόμενος θίασος τῆς κ. Κατερίνας Ἀνδρεάδη, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐσημείωσε σημαντικωτάτην καλλιτεχνικὴν καὶ εἰσπρακτικὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ». Κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου της, θὰ κατέλθη στὸν Πειραιᾶ, ὅπου θὰ δώση μερικὲς παραστάσεις, καὶ θὰ παρουσιάση στὸ Πειραϊκὸν κοινὸν τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ ἐφετεινοῦ ρεπερτορίου της, κατόπιν δὲ θὰ ἀναχωρήση διὰ τουρνέ, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανέλθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ ἀρχίση τὶς παραστάσεις της στὸ θερινό της θέατρο τῆς Πλατείας Κυριακοῦ. Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ὅμως, ἡ σύνθεσις τοῦ θιάσου της θὰ ἀλλάξη ριζικῶς, προκειμένου νὰ προσληφθοῦν νέα στελέχη διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν κ. κ. Λ. Ἠσαΐα, Ἄννας Λώρη, Θάλιας Καλλιγᾶ, οἱ ὁποῖες ἀποχωροῦν.

✪

Εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεὰλ» συνεχίζονται μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν αἱ παραστάσεις τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη «Ἡ Ἀθήνα ἔχει κέφια», μὲ μουσικὴ τῶν κ.κ. Γιάννη Κυπαρίσση καὶ Α. Μαρτῖνο. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐνδιαφέροντα νούμερα τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως ἰδιαιτέραν ἐπιτυχίαν σημειώνει τὸ «Κουαρτέττο τῆς Ἀγορᾶς», ποὺ ἐκτελεῖται ὡραιότατα ἀπὸ τὴν δίδα Ρένα Ντὸρ καὶ τοὺς κ. κ. Κ. Μαυρέαν, Κ. Δούκαν καὶ Τ. Χατζηχρῆστον. Σημειωτέον ὅτι ὁ μουσικοσυνθέτης καὶ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θιάσου κ. Γιάννης Κυπαρίσσης τὸ ἐδίδαξε μὲ τέτοιο τρόπο στοὺς ἐκτελεστάς, ὥστε τὸ περίφημο Κουαρτέττο τοῦ «Ριγολέττου» ἀποδίδεται φωνητικῶς ὅπως ἀκριβῶς ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ Μελόδραμα. Πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐπίσης σημειώνει καὶ ἡ συμπαθὴς ντιζὲζ Δανάη Στρατηγοπούλου, ἡ ὁποία, κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τοῦ κοινοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βάλς καὶ τὸ ταγκὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἐκτελεῖ καὶ μερικὲς ἐπιτυχίες τοῦ ρεπερτορίου της.

✪

Στὸ θέατρο Κοτοπούλη («Ρὲξ») ἐδόθη τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ τρίπρακτο δρᾶμα τοῦ κ. Νίκου Τισεκούρα, «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν». Τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ νέου συγγραφέως δονεῖται ὁλόκληρο ἀπὸ γνήσιο πατριωτικὸ αἴσθημα κι' ἔχει καλογραμμένο διάλογο καὶ σκηνὲς δραματικώτατες.

Οἱ ἐκτελεσταὶ ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ τοὺς ρόλους των. Πολὺ καλὸς στοὺς ρόλους τοῦ Παπποῦ καὶ τοῦ Κουτσονίκα ὁ κ. Χ. Πλακούδης, καὶ ἐξαίρετος ὁ κ. Τ. Μουστάκης στὸ ρόλο τοῦ Τζίμα. Ὁ κ. Μουστάκης ποὺ ἐξελίσσεται γοργὰ σ' ἕναν ἠθοποιὸ μ' ἀνώτερες ἀξιώσεις, μᾶς ἔδειξε καὶ σκηνοθετικὰ χαρίσματα στὸ ἔργο τοῦ κ. Β. Φρέρη ποὺ ἐπαίχθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπὸ ἐρασιτέχνες στὰ «Ὀλύμπια». Ἄρεσαν ἐπίσης ξεχωριστὰ ὁ μικρὸς κ. Π. Διαλῖνος ὡς Τούσας καὶ ἡ δὶς Γ. Γιαννήση στὸ ρόλο τῆς Κατέρως.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΑΡΑΝΤΣΙ ΛΟΜΠΑΡΝΤΙ ΤΖΑΝΝΙΝΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ὅσοι εὐτύχησαν ν' ἀκούσουν πρὸ ἡμερῶν τὸ ρεσιτὰλ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς διασήμου Ἰταλίδος ὑψιφώνου Ἀράντσι Λομπάρντι Τζαννίνα, τὸ ὁποῖον μετεδόθη ἀπὸ τοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς τῆς Ἰταλίας, ἐσχημάτισαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ Λομπάρντι εἶναι ὄχι μόνον κάτοχος μεγάλης φωνῆς, ἀλλὰ συνάμα καὶ μουσικότητος ἀφθάστου. Ἡ θερμὴ φωνή της, γεμάτη παλμὸ καὶ χρῶμα, συγκλονίζει τὸν ἀκροατή. Τὸ θερμὸ ταμπεραμέντο τῆς καλλιτέχνιδος μαζὺ μὲ τὴν μεγάλην της εὐαισθησία καὶ μουσικότητα τὴν καθιστοῦν ἰδεώδη ἑρμηνεύτριαν τῶν μεγάλων λυρικῶν μουσουργῶν τῆς πατρίδος της Βέρντι, Μπελλίνι, Πουτσίνι καὶ λοιπῶν.

Ἀλλὰ γι' αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν καλλιτέχνιδα ὅσα καὶ ἂν γραφοῦν θὰ εἶναι ὀλίγα, γιατὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἔνδοξος καρριέρα της μαρτυρεῖ περὶ τῆς μεγάλης της ἀξίας:

Γεννηθεῖσα εἰς τὸ Μαριλιάνο τῆς Νεαπόλεως, τῆς πόλεως αὐτῆς τῶν μεγάλων μουσικῶν, ἔτυχε διπλώματος καθηγητρίας ᾄσματος (τάξις Καρέλλι) καὶ εἰς τὸ πιάνο φόρτε (τάξις Ροσσομέντι). Ἔκαμε τὸ ντεποῦτο της ἐπὶ τῆς λυρικῆς σκηνῆς στὸ Κωνστάντσι τῆς Ρώμης τὴν 25ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1920 μὲ τὴν Καβαλλερίαν Ρουστικάνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν, ἐγκαινιάζουσα ἀκολούθως στάδιον πλῆρες θριάμβων εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου (6 ἐποχὰς θεατρικὰς μὲ τὸν μεγάλο μαέστρο Τοσκανίνι, καὶ εἰς τὴν Τζοκόντα, Ἀΐνταν, Τροβατόρε, Καβαλλερίαν, κλπ.) εἰς τὸ μεγάλο θέατρο «Σὰν Κάρλο» τῆς Νεαπόλεως (5 θεατρικὰς ἐποχάς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐτραγούδησε ἐν μέσῳ ἀποθεώσεως Τόσκα, Ἀΐντα, Καβαλλερία Ρουστικάνα καὶ Μπόττερφλαϋ) εἰς τὴν «Βασιλικὴν Ὄπεραν» τῆς Ρώμης (4 ἐποχάς), εἰς τὸ «Δημοτικὸν» θέατρον τῆς Μπολώνιας, εἰς τὸ θέατρον «Ἀρένα» τῆς

Ἡ κ. Ἀράντσι Λομπάρντι Τζαννίνα

Βερόνας (3 ἐποχάς), εἰς τὸ «Κάρλο Φελίτσε» τῆς Τζένοβας (8 ἐποχάς), εἰς τὸ θέατρον «Πολιτεάμα» τῆς Φλωρεντίας (4 ἐποχάς), εἰς τὴν ὄπεραν «Μάσσιμο» τοῦ Παλέρμο (4 ἐποχὰς) καὶ στὶς μεγαλύτερες λυρικὲς σκηνὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως εἰς τὸ θέατρον «Κολὸν» τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, εἰς τὸ «Λυρικὸν» τοῦ Ρίο ντὲ Τζανέϊρο, εἰς τὸ «Βασιλικὸν» θέατρον τοῦ Καΐρου, εἰς τὸ «Σὰν Κάρλο» τῆς Λισσαβῶνος, εἰς τὴν Κρατικὴν «Ὄπεραν» τοῦ Βερολίνου (κατὰ τὸ 1929 καὶ εἰς τὴν περιοδείαν τοῦ θεάτρου τῆς Σκάλας, τοῦ ὁποίου καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς ἦτο ὁ Τοσκανίνι) εἰς τὸ Ἀμβοῦργον, εἰς τὸ «Μουσικὸν Φεστιβὰλ» τοῦ Σαλτσβούργου (1935), μὲ τὸν Ντὸν Τζοβάννι τοῦ Μότσαρτ καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν μεγάλο Βιεννέζο μαέστρο Μπροῦνο Βάλτερ, εἰς τὴν Μελβούρνην καὶ τὸ Σίντνεϋ τῆς Αὐστραλίας, τὴν Βαρκελώνην, τὸ Λονδῖνον καὶ ἀλλοῦ.

Ὑπῆρξε ἡ πρώτη διδάξασα τὴν ὄπεραν «Λὰ Γκράτσια ντὶ Μικέτι» (Ρώμη, Κωνστάντσι 1923) καὶ τῆς Ἀριάνας εἰς τὴν Νάσον τοῦ Μπὶλλ Στήμς (Τορῖνο, 1925). Ἔλαβε μέρος εἰς 18 παραστάσεις τῆς Ἀΐντας μὲ τὸ πρῶτο Ἅρμα τοῦ Θέσπιδος, ἐγκαινιάζουσα τὰς διδασκαλίας μπροστὰ στὸ φτωχικὸ σπίτι, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Γκιουζέππε Βέρντι, εἰς τὴν μεγάλην συναυλίαν διὰ τὴν 25ην ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως τῆς «Οἰκίας Ἀναπαύσεως» τοῦ Βέρντι εἰς τὸ Μιλάνον μὲ διευθυντὴν τὸν Τοσκανίνι, εἰς τὰς συναυλίας ὅπου ἐδόθησαν εἰς μνήμην τοῦ Ροσσίνι στὸ Πέζαρο, τραγουδήσασα Γουλιέλμον Τέλλον, εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ Μπελλίνι εἰς τὴν Κατάνην μὲ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ «Βεατρίκη ντὶ Τέντα», εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν ποὺ ἐδόθη εἰς μνήμην τοῦ Πονκιέλλι εἰς τὴν Κρεμόνα, τραγουδήσασα τὸν «Ἄσωτο Υἱὸ» καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1938 διωρίσθη καθηγήτρια τοῦ τραγουδιοῦ εἰς τὸ Ὠδεῖον τοῦ Μιλάνου.

Α. Σ.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

Ὁ νέος ζωγράφος — σωστότερο θὰ ἦταν τὸ «νεαρὸς», γιατὶ πρόκειται γιὰ ἕναν καλλιτέχνη

«Δὶς Τούτζ» ἀπὸ τὸν «Μενεξὲ» τοῦ Μόλναρ

22 — 23 ἐτῶν — κ. Γ. Ἀνεμογιάννης, διάλεξε γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ Ναὸ τῆς Τέχνης ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα μονοπάτια. Ἀντὶ νὰ πάρη τὴν κασσετίνα καὶ τὸ καβαλέττο καὶ νὰ τραβηχτῆ στὸ ὕπαιθρο, ἢ νὰ κλεισθῆ στὸ ἀτελιὲ καὶ νὰ σχεδιάζη φανταστικὲς συνθέσεις, νὰ ζωγραφίζη νατὺρ μόρτ, πορτραῖτα ἢ γυμνά, ἐπροτίμησε ἀπὸ μίαν ἔμφυτη κλίσι στὸ θέατρο ν' ἀφοσιωθῆ στὴ σκηνογραφία καὶ στὴ μελέτη κοστουμιῶν. Οἱ καλλιτεχνικές του ἀνησυχίες τὸν ἐβοήθησαν νὰ προχωρήση ἀκόμα περισσότερο: νὰ φροντίση νὰ δώση τὸν τύπο ὡρισμένων ἡρώων γνωστῶν ἔργων, τὸ χτένισμα, τὸ μακιγιάζ, τὴν ἔκφρασι, ἀκόμα καὶ τὸ ἀνάστημα. Νὰ κάτι πολὺ χρήσιμο γιὰ τὸ θέατρό μας, ποὺ δὲν ἀποδίδει πάντα ὅση σημασία χρειάζεται στὴν ἐμφάνισι τῶν ἠθοποιῶν καὶ δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο καχεκτικῶν ἀνθρωπάκων ποὺ ὑποδύονται ρόλους ρωμαλέων ἡρώων, ἢ γυναικῶν κοντῶν, πλαδαρῶν, ποὺ παριστάνουν τὶς αἰθέριες συλφίδες!

Τὸ ταλέντο τοῦ κ. Ἀνεμογιάννη, καλλιεργημένο ἐντατικὰ σὲ εἰδικὴ σχολὴ τῆς Βιέννης, ἔχει δώσει ὥς τώρα μία παραγωγὴ ἱκανοποιητικὴ στὸ στὸ ξένο θέατρο καὶ τὸν ἔχει κάνει ἀρκετὰ γνωστὸ στοὺς κύκλους του. Μὲ τὴν τωρινή του ἔκθεσι μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε κ' ἐμεῖς τὴν ἀξία τῶν προσπαθειῶν του. Ἐκεῖνο ποὺ ξεχωριστὰ πρέπει νὰ σημειώσω εἶναι ἡ δημιουργία ἀτμοσφαίρας σὲ κάθε σκηνογραφία τοῦ κ. Ἀνεμογιάννη. Ὅταν βλέπη κανεὶς ὁποιοδήποτε κομμάτι τοῦ «Ὀνείρου καλοκαιριάτικης νύχτας» τοῦ Σαίξπηρ, μεταφέρεται ἀμέσως σὲ μιὰ παραμυθένια χώρα, καθὼς ἐπίσης βλέπει νὰ ζωντανεύη ἡ Ὁμηρικὴ ἐποχὴ μὲ τὸν «Κύκλωπα» τοῦ Εὐριπίδη, ἡ ἱπποτικὴ μὲ ὅλο τὸ ρωμαντισμό της στὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα», ἀνασαίνει τὸν ἀέρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς στὴν «Μπαττερφλάϋ», βλέπει ζωντανεμένο τὸν τύπο τοῦ Βάγγου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων

«Δὶς Μάσσαρυ», ἀπὸ τὸν «Μενεξὲ» τοῦ Μόλναρ

τοῦ ἔργου στὸ «Γυιὸ τοῦ Ἴσκιου» τοῦ Μελᾶ.

Τὰ διακοσμητικά του εὑρήματα δὲν εἶναι σπάνια, ἡ ἀρχιτεκτονική του εἶναι πάντα στερεὰ καὶ ἀξιοσημείωτη ἡ ἁρμονία τῶν σχεδίων του, βασισμένη συνήθως στὰ τολμηρότερα κοντράστα.

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Σήμερα καὶ αὔριο ὁ Ἀγγλικὸς θίασος «Ὄλντ-Βίκ», τοῦ ὁποίου οἱ προηγούμενες παραστάσεις συνεκέντρωσαν πολὺ κόσμο καὶ κατεχειροκροτήθησαν, δίνει τὶς 4 τελευταῖες παραστάσεις του. Συγκεκριμένως, σήμερα τὸ ἀπόγευμα θὰ παίξη τὸ «Ἔχω ξανάρθει» τοῦ Πρίσλεϋ καὶ τὸ βράδυ τὸν «Ἄνθρωπο καὶ Ὑπεράνθρωπο» τοῦ Μπέρναρ Σῶ. Αὔριο καὶ στὴν ἀπογευματινὴ καὶ στὴ βραδυνὴ παράστασι θὰ παρουσιάση τὴν «Τρηλώνεϋ τοῦ θεάτρου Οὐὲλς» τοῦ Πινέρο.

—Κατὰ τὴ θερινὴ περίοδο θὰ λειτουργήσουν τρεῖς μουσικοὶ θίασοι.

—Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ θίασος Μηλιάδη - Κυριακοῦ, ποὺ θὰ στεγασθῆ στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ». Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ θίασος αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ ὑποστῆ καμμιὰ ἄλλη μεταβολή, ἐκτὸς τῆς προσλήψεως τῶν ἀδελφῶν Σοφίας καὶ Ἀλίκης Βέμπο.

—Ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου Μηλιάδη - Κυριακοῦ θὰ γίνη μὲ τὴν νέαν ἐπιθεώρησιν τῶν κ. κ. Σπυροπούλου - Παπαδούκα «Καντσονέττα» μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Κώστα Γιαννίδη.

—Στὸ «Λυρικὸν» θὰ στεγασθῆ ὁ θίασος Μακέδου, εἰς τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ συμμετάσχη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἡ κ. Λίτσα Λαζαρίδου, ἡ ὁποία, κατόπιν τοῦ διαζυγίου της, λέγεται ὅτι θὰ ἐπανέλθη στὸ θέατρο.

—Ὡς ἐναρκτήριον ἔργον θὰ ἐμφανίση μία νέα ἐπιθεώρησι τῶν κ.κ. Εὐαγγελίδη - Σακελλαρίου, γιὰ τὴν ὁποία ἐπικρατεῖ ἡ σκέψις νὰ τιτλοφορηθῆ «Γρανίτα». Τὴν μουσικὴ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως θὰ γράψη ὁ συνθέτης κ. Θ. Σακελλαρίδης.

—Ὁ τρίτος θίασος Ἀφεντάκη - Στυλιανοπούλου θὰ παίξη στὸ «Περοκέ».

—Μέχρι στιγμῆς, ὅμως, παραμένει ἄγνωστον ποιὰ θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, δεδομένου ὅτι, ἡ κ. Ἡρὼ Χαντᾶ δὲν κατέληξεν εἰς ὁριστικὴν συμφωνίαν.

—Στὸ θέατρο «Ρὲξ» συνεχίζονται ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη οἱ δοκιμὲς τοῦ «Δὸν-Ζουὰν» ποὺ θὰ ἀνεβῆ στὶς 20 Ἀπριλίου.

—Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη ἀπεφάσισε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἀλησμόνητη περυσινή της ἐπιτυχία «Τὸ 6ο πάτωμα» τοῦ κ. Ζερύ.

—Τὰ δύο ἐναπομένοντα θερινὰ — τὸ «Ἀθήναιον» καὶ τὸ «Μακέδο» — δὲν πρόκειται νὰ λειτουργήσουν.

—Τὸ «Ἀθήναιον» θὰ μεταστραπῆ σὲ κινηματογράφο ἀπὸ τὸν νέο ἐνοικιαστή του καὶ γνωστὸ κινηματογραφικὸ ἐπιχειρηματία κ. Κοσμίδη.

—Διὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα θὰ μεταβῆ ἕνας πολὺ καλὸς μουσικὸς θίασος εἰς τὰς Πάτρας, ὅπου θὰ δώση σειρὰν παραστάσεων.

—Τοῦ θιάσου αὐτοῦ ἡγεῖται ὁ κ. Μάνος Φιλιππίδης, ἡ κ. Πάολα Νικολέσκο, ἡ δὶς Σοφία Βερώνη καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ στοιχεῖα τῆς ἐλαφρᾶς σκηνῆς.

—Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον θὰ μεταβῆ καὶ θὰ δώση μακρὰν σειρὰν παραστάσεων ὁ μουσικὸς θίασος Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἐνισχυθῆ καὶ ἀπὸ τὸν συμπαθέστατον κωμικὸν τῆς ἐπιθεωρήσεως κ. Βασίλην Αὐλωνίτην.

—Ἐὰν ἐξασφαλισθῆ πράγματι ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Αὐλωνίτη, τὸ συγκρότημα τοῦ κ. Οἰκονόμου θὰ ἐμφανισθῆ ἰσχυρότατον.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ

ΡΕΞ

ΘΑ ΕΚΔΟΘΗ ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ, ΟΥΤΩΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΟΥ ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΟΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

—Ἐξαιρετικαὶ συνεργασίαι τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλλήνων δημοσιογράφων, λογοτεχνῶν, εὐθυμογράφων καὶ σκιτσογράφων.

—Ζωγραφικὸν τετράχρωμον ἐξώφυλλον ἀνωτέρας τέχνης τοῦ κ. Γ. Συρίγου.

—Εἰκονογράφησις πλουσιωτάτη καὶ ἀπολύτως καλλιτεχνική.

—Πολυχρωμίαι ἐντὸς τοῦ κειμένου μὲ πρωτοφανὲς γοῦστο.

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ "ΡΕΞ„ ΘΑ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

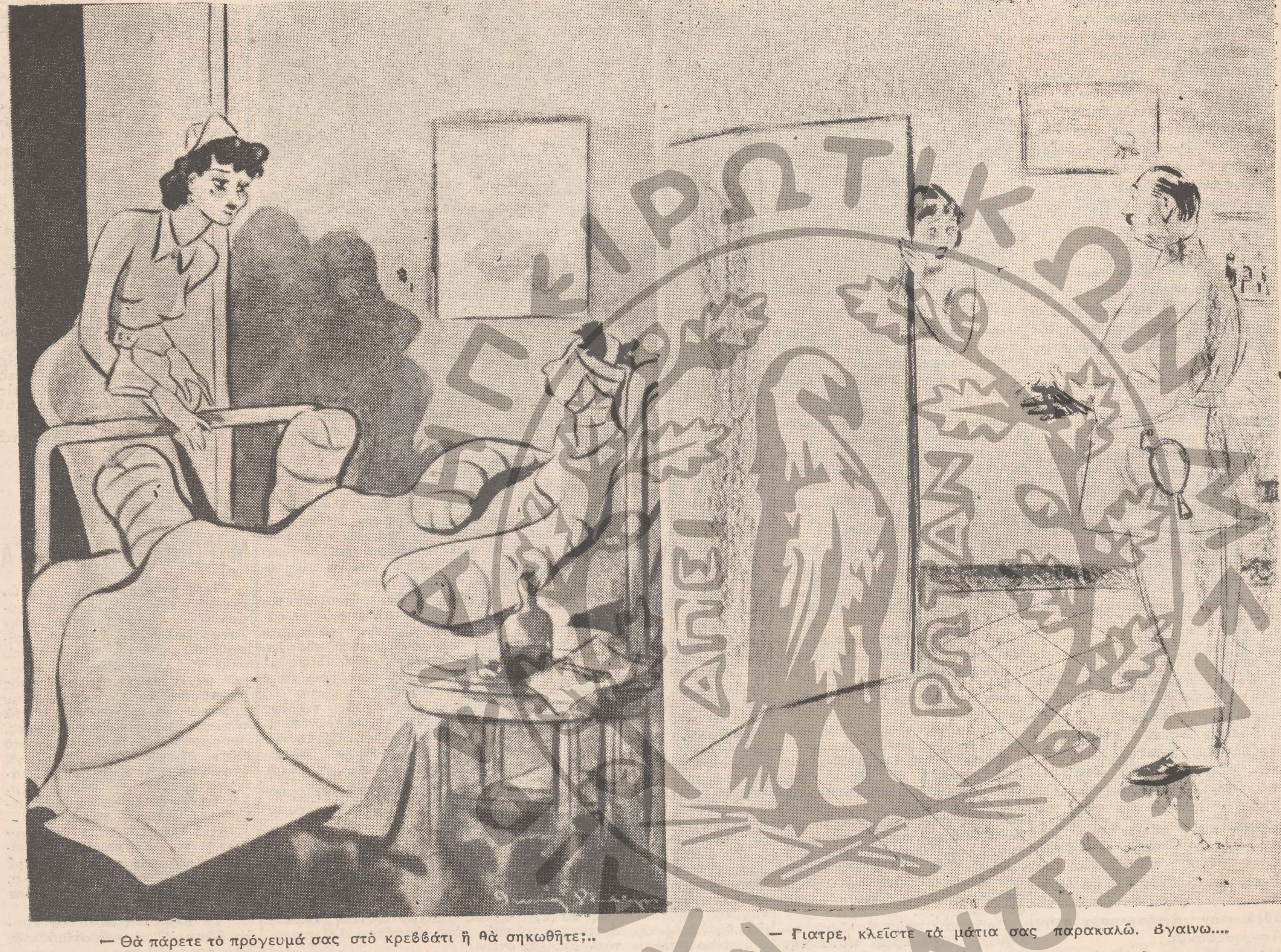

— Θὰ πάρετε τὸ πρόγευμά σας στὸ κρεββάτι ἢ θὰ σηκωθῆτε;..

— Γιατρε, κλεῖστε τὰ μάτια σας παρακαλῶ. Βγαινω....

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΣΤΟ ΣΛΟΒΑΚΙΚΟ ΑΟΥΣΤΕΡΛΙΤΣ

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Τσεχοσλοβακία παύει νὰ ὑφίσταται ὡς ἀνεξάρτητο κράτος, οἱ Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ὑπενθυμίζουν, ὅτι στὴν Σλοβακία ὁ Μ. Ναπολέων, πολεμῶν ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν, ἐπραγματοποίησε τὴν λαμπροτέραν νίκην του κατὰ τὸ ἔτος 1805.

Εἶναι ἡ νίκη τοῦ Ἀούστερλιτς, ποὺ πῆρε τ' ὄνομά της ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο μικρὸ χωριό, ποὺ βρίσκεται χωμένο μέσα στὸ κέντρο τῆς Σλοβακίας. Κοντὰ στὸ χωριὸ αὐτὸ καὶ πάνω στὸ ὑψίπεδο τοῦ Σλάσκοβ. συνέτριψαν οἱ Γάλλοι τὶς Αὐστριακὲς λεγεῶνες, ὁδηγούμενοι στὴν μάχη ἀπὸ τὸ μεγάλο τους ἀρχηγό, τὸν ἀήττητο Βοναπάρτη. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ αὐτὴ νίκη ὁ Ναπολέων ἐξέδωσε τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη πρὸς τὰ στρατεύματά του ἡμερησία διαταγή, ποὺ τελειώνει μὲ τὰ λόγια:

«Θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ λέτε : ἤμουν στὴ μάχη τοῦ Ἀούστερλιτς, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντοῦν: Ἰδοὺ ἕνας ἀνδρεῖος!»

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας παρακάλεσε τὸν νικητὴ Ναπολέοντα γι' ἀνακωχή. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὴν παρεχώρησε καὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1805 μεταξὺ Γάλλων ἀφ' ἑνὸς καὶ Αὐστριακῶν καὶ Ρώσσων ἀφ' ἑτέρου, ἐτελείωσε μὲ πλήρη ἐπικράτησι τοῦ Ναπολέοντος.

Στὴν Μπρατισλάβα, τὴ σημερινὴ πρωτεύουσα τῆς Σλοβακίας, ἔγινεν ἡ συνάντησις τῶν τριῶν Αὐτοκρατόρων: τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου.

✪

Κατὰ τὴν συνάντησι αὐτὴ (26 Δεκεμβρίου 1805) οἱ δύο ἀντίπαλοι τοῦ Βοναπάρτου, οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ρωσσίας, ἀναγκάστηκαν νὰ δεχθοῦν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς Εἰρήνης, ποὺ τοὺς ὑπηγόρευσεν ὁ νικητὴς τοῦ Ἀούστερλιτς. Καὶ οἱ ὅροι αὐτοὶ ἦσαν:

Παραχώρησις στὴν Γαλλία τῆς Δαλματίας, τῆς Ἰστρίας, τῆς Τεργέστης καὶ τῆς Βενετίας, κτήσεων Αὐστριακῶν, καὶ ἀναγνώρισις τοῦ Βοναπάρτου ὡς βασιλέως τῆς Ἰταλίας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Γαλλία καθίστατο οὐσιαστικῶς ἡ κυριαρχοῦσα δύναμις στὴν Εὐρώπη.

✪

Ἀξίζει, ὅμως, νὰ σημειωθῆ, ὅτι κατὰ τὰ 20 χρόνια ποὺ διετηρήθη τὸ ἀνεξάρτητο Τσεχοσλοβακικὸ κράτος, κάθε χρόνο Τσέχοι καὶ Σλοβάκοι κατέθεταν στεφάνους καὶ στόλιζαν μὲ ἄνθη τὸ μνημεῖο ποὺ εἶχε στήσει ἡ Γαλλία στὸ πεδίο τοῦ Ἀούστερλιτς ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἡρώων. Ἀπέτιον ἔτσι φόρο τιμῆς στοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ναπολέοντος, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόγονοι εἶχαν ἀποδώσει τὸ 1918 τὴν ἀνεξαρτησία στὴν Τσεχοσοβακία.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΑΙ: ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΑΤΑΡΑΧΑ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ

Κατὰ τὰ τελευταῖα μεγάλα γαλλικὰ ἀεροπορικὰ γυμνάσια, ποὺ ἔγιναν στὸ Βιλλακουμπλαὶ ἐξετελέσθησαν καὶ ὁμαδικαὶ ἀπὸ ἀεροπλάνων κάθοδοι ἀλεξιπτωτιστῶν ἐφωδιασμένων μὲ βαρέα πολυβόλα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἀσκήσεων αὐτῶν, ποὺ ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, τὰ γαλλικὰ φύλλα ἀσχολοῦνται διὰ μακρῶν μὲ τοὺς ἀλεξιπτωτιστάς, ποὺ ἀποτελοῦν ἤδη ἕνα τελείως νέον τύπον πολεμιστοῦ, προωρισμένον νὰ παίξῃ σημαντικὸ ρόλο σ' ἕναν αὔριανὸ πόλεμο.

Ἕνας Γάλλος ἀλεξιπτωτιστὴς ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ κάμη τὸ μεγάλο καὶ ἐπικίνδυνο πήδημα στὸ κενὸν

Ὁ πρῶτος καὶ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, γράφουν, εἶνε ὁ φόβος. Ὁ δὲ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸν κατανικήσῃ ἕνας ἀλεξιπτωτιστὴς τὸν ἐχθρὸν αὐτόν, εἶνε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ κατὰ πρόσωπον.

Γιατὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ θ' ἀνοίξῃ ἡ μικρὰ πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κάμῃ τὸ φοβερὸ πήδημα στὸ κενὸν ὁ ἀλεξιπτωτιστής, τὸν κυριεύει πάντα τὸ δέος.

Καὶ τὸ δέος αὐτὸ εἶνε φυσικὸ καὶ δικαιολογημένο. Ὁ ἀλεξιπτωτιστής, ὅμως, μαθαίνει τὸν φόβον αὐτὸν νὰ τὸν κατανικᾷ μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα.

Καὶ μόλις τὰ δύο, τὰ τρία, τὰ τέσσαρα δευτερόλεπτα περάσουν, μόλις ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς νοιώσῃ, ὅτι ἔδιωξε ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸν φόβο, πηδᾷ...πηδᾷ ἀδίστακτα.

Ἕνα ἀλεξίπτωτο, ποὺ εἶνε καλὰ ἐφηρμοσμένο στὸ σῶμα τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ, πάντα ἀνοίγει. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Καὶ ἡ βεβαιότης αὐτὴ κάνει τοὺς ἀλεξιπτωτιστὰς ἀκόμη πιὸ θαρραλέους.

Πράγματι στὴν γαλλικὴ πολεμικὴ ἀεροπορία, κατὰ τὴν τελευταία τριετία ἔχουν ἐκτελεσθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν 3.000 κάθοδοι χωρὶς νὰ σημειωθῆ οὔτε ἕνα δυστύχημα. Καὶ κατὰ τὶς 3.000 καθόδους αὐτὰς τ' ἀλεξίπτωτα ἄνοιξαν ὅλα.

Κάθε ἀλεξιπτωτιστὴς ἔχει μαζί του δύο ἀλεξίπτωτα, ἕνα ἐπάνω στὴν πλάτη του κι' ἕνα ἐφηρμοσμένο στὴν κοιλιά του. Τὰ ἀλεξίπτωτα αὐτὰ μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν κάθοδον, τὰ διπλώνει μόνος του, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι τὸ δίπλωμα ἔγινε καλά.

Τὸ πήδημα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο γίνεται μὲ τὸ κεφάλι.

Ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς κρατᾷ τὸν μοχλὸ τοῦ ἀλεξιπτώτου, ποὺ φέρει στὴν ράχη του μὲ τὸ δεξί του χέρι.

Ὅταν τὸ τραβήξῃ, ἀμέσως τὸ ἀλεξίπτωτον αὐτὸ ἀνοίγει. Ἂν ὅμως τοῦ προκαλῇ μεγάλο κλυδωνισμὸ κατὰ τὴν πτῶσιν, τότε ἀνοίγει καὶ τὸ δεύτερο, ὁπόταν καὶ ἡ πτῶσις γίνεται πλέον τελείως ὁμαλά, ὁσονδήποτε ἰσχυρὰ κι' ἂν εἶνε τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος.

Πάντως ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀλεξιπτώτου ἀμέσως μετὰ τὸ πήδημα στὸ κενόν.

Κι' αὐτὸ γιατὶ καθὼς τὰ μοντέρνα ἀεροπλάνα πετοῦν μὲ ταχύτητα 500 καὶ πλέον χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἂν ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς ἀνοίξῃ ἀμέσως τὸ ἀλεξίπτωτον, μόλις ἐκτελέσῃ τὸ πήδημα, θὰ προκαλέσῃ τὸ ξέσχισμα τοῦ ἀλεξιπτώτου μὲ ἀποτέλεσμα σὲ λίγο νὰ πέσῃ ὁ ἴδιος σὰν βολίδα ἐπάνω στὴν γῆ καὶ νὰ συντριβῇ.

Γι' αὐτό, μόνον ἅμα περάσουν πέντε ἕως δέκα δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴν στιγμὴ τοῦ πηδήματος, ὁπόταν καὶ ἡ ἀρχικὴ ταχύτης τῆς πτώσεως θὰ ἔχῃ μειωθῆ λόγῳ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος, μόνον τότε ἀνοίγει τὸ ἀλεξίπτωτόν του ὁ ἀλεξιπτωτιστής.

Ὁ ἠσκημένος ἀλεξιπτωτιστὴς ξέρει νὰ κανονίζῃ ὁ ἴδιος τὴν πτῶσιν του, σὰν νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τιμόνι. Πῶς τὸ κατορθώνει; Μὲ μέσα ἁπλούστατα.

Ἂν ἰδῇ, ὅτι τὸ ἀλεξίπτωτόν του φέρεται πρὸς ἑλώδεις ἐκτάσεις, πρὸς γραμμὲς ἐχθρικὲς ὠχυρωμένες, γενικὰ πρὸς μιὰ ἐπικίνδυνη περιοχή, μπορεῖ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν πτῶσιν του. Ἁρπάζεται ἀπὸ τὰ σχοινιὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου καὶ τραβᾶ μερικὰ πρὸς τὸ σῶμα του.

Ἔτσι κάνει μικρότερη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀλεξιπτώτου, ἡ ἀντίστασις ποὺ τὸ ἀλεξίπτωτον φέρει στὸν ἀέρα, ἐλαττοῦται καὶ τότε ἡ πτῶσις γίνεται ἀκόμη πιὸ γλήγορη.

Μόλις πλησιάσῃ στὴν γῆ, ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς ἀφήνει πάλι ἐλεύθερα τὰ σχοινιά, ποὺ κρατᾶ καὶ ἡ πτῶσις ἐπιβραδύνεται καὶ πάλιν, γιὰ νὰ γίνῃ ὁμαλὴ ἡ προσγείωσις.

Ἐννοεῖται, ὅτι πρὶν οἱ ἀσκούμενοι στὴν δι' ἀλεξιπτώτων κάθοδον, ἐπιχειρήσουν τὸ πρῶτο τους ἀπὸ ἀεροπλάνου πήδημα, ἐκπαιδεύονται ἄρτια, ἰδίως μὲ πηδήματα ποὺ ἐνεργοῦν ἀπὸ ὑψηλοὺς εἰδικοὺς πύργους. Τὰ πηδήματα αὐτὰ εἶνε τελείως ἀκίνδυνα, γιατὶ ἐκτελοῦνται ἐπάνω ἀπὸ τεχνητὲς λίμνες καὶ ἔτσι, ἂν ὁ ἀσκούμενος ἀλεξιπτωτιστής, λόγῳ ἀπειρίας του, ἀργήσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ ἀλεξίπτωτόν του, θὰ πέσῃ στὸ νερό.

Ἤδη, ἔχει τόσο γοργὰ ἀναπτυχθῆ στὴν γαλλικὴ πολεμικὴ ἀεροπορία ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν νέαν εἰδικότητα τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ, ὥστε σ' ὅλους τοὺς ἀεροπορικοὺς σχηματισμοὺς καταρτίζονται ὁλοένα καὶ νέες ὁμάδες ἀλεξιπτωτιστῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΠΩΣ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕΝ Η κ. ΛΕΜΠΡΕΝ ΤΙΣ ΛΟΝΔΡΕΖΕΣ

Ὅταν τὸν περασμένο Ἰούλιο, οἱ Ἄγγλοι βασιλεῖς ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθοῦν ἐπισήμως τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, ἡ σύζυγος τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κυρία Λεμπρέν, ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας:

—Εἶμαι πλέον τόσον ἡλικιωμένη, ἔλεγε στὴν μοδίστα της, τὴν κυρία Γουέρθ, ὥστε δὲν ἐννοῶ νὰ φορέσω τὰ ἀραχνοΰφαντα ἐμπριμὲ ποὺ ἐπιμένετε νὰ μοῦ ἑτοιμάσετε. Τὰ ἀραχνοΰφαντα αὐτὰ φορέματα πηγαίνουν βέβαια θαυμάσια στὶς νέες κοπέλλες, ἐγὼ ὅμως ἂν τὰ βάλω ἐπάνω μου, θὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι, ὅτι γίνομαι κάπως κωμική.

Καὶ γι' αὐτὸ ἡ κυρία Προέδρου, κατὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν Ἐστεμμένων ξένων της, φόρεσε τουαλέττες σοβαρὲς καὶ ὅμοιες μ' ἐκεῖνες ποὺ ἀνέκαθεν ἐφοροῦσε, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ σύζυγός της ἀνῆλθεν στὸ ὕπατον ἀξίωμα τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Τώρα, ὅμως, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀνταποδώσῃ ἡ κυρία Λεμπρὲν στὸ Λονδῖνον, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ἄγγλων βασιλέων, ἡ μοδίστα της κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἐμφανισθῆ στὶς δεξιώσεις, ποὺ ἔγιναν στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μὲ τὰ πέον μοντέρνα μοντέλα τῆς παριζιάνικης ραπτικῆς τέχνης.

Ἔτσι οἱ τουαλέττες τῆς κυρίας Λεμπρὲν ἔγιναν τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Αὐλὴ καὶ τὴν Βρεταννικὴ ἀριστοκρατία.

Ἰδίως τὰ καπέλλα της ἐθεωρήθησαν καὶ ἐκρίθησαν πραγματικὰ ἀριστουργήματα.

Ἔτσι, ἂν ἡ σύζυγος τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδι της στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας κατέκτησε τὶς Ἀμερικανίδες καὶ ὁλόκληρο τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ μὲ τὸ εὐγενικό της μειδίαμα, τὶς Λονδρέζες τὶς ἐγοήτευσε μὲ τὴν ἀπαράμιλλη κομψότητά της.

Γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάποια δόσι παραπόνου ἀκούστηκε ἡ λαίδη Ἄστορ, νὰ λέγῃ κατὰ τὴν μεγάλη δεξίωσι, ποὺ ἐδόθη στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου Προέδρου καὶ τῆς κυρίας Λεμπρέν:

—Ὅ,τι καὶ νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ Ἀγγλίδες, τὶς Παριζιάνες ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ τὶς φθάσουμε στὴ κομψότητα καὶ χάρι.

Καὶ ἴσως ἡ λαίδη Ἄστορ νὰ μὴ ἔχῃ ἄδικο.

✪

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

ΜΥΡΟΒΟΛΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

Εἶναι γνωστό, ὅτι λίγες ὧρες πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων στὴν Τσεχοσλοβακία, ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ διέκοψε τὴν διαμονή του στὴν Ριβιέρα, ὅπου ἀπὸ ἡμερῶν εἶχεν ἐγκατασταθῆ πρὸς ἀνάπαυσιν, γιὰ νὰ σπεύσῃ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Ράϊχ. Μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν, ὅμως, προσάρτησιν τῆς Βοημίας στὸ Ράϊχ, ὁ στρατάρχης Γκαῖριγκ ἐπανῆλθε στὴν Ριβιέρα καὶ μάλιστα μετέβη στὸ Μόντε-Κάρλο, ὅπου καὶ μετέσχε στὴν μεγάλη ἑορτὴ τῶν ἀνθέων.

Ἐκεῖ ἐβομβάρδιζεν ἐπὶ ὥρα πολλὴ τὰ διερχόμενα ὡραιότατα λουλουδένια ἅρματα μὲ τριαντάφυλλα καὶ γαρύφαλλα.

Σὲ μιὰ μάλιστα στιγμὴ εἶπε στοὺς συνοδούς του :

—Τὰ βλήματα αὐτὰ τὰ λουλουδᾶτα εἶναι προτιμότερα, ἀπὸ τὰ... ἄλλα!...

Η ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΗ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΤΖΕΦ ΣΤΟΝ

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ ἀρχισυντάκτη, ἕνα βράδυ τοῦ Ὀκτώβρη.

Φαίνεται ὅτι βαρέθηκε νὰ χασμουριέται, κι' αὐτὸ τὸν ἀνάγκασε νὰ διαβάσῃ τὸ φύλλο τῆς ἡμέρας. Δυὸ κουδουνίσματα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, μὲ πληροφορήσανε ὅτι τοῦ εἶμαι ἀπαραίτητος.

—Ἄκουσε, Τζέφ, μοῦ εἶπε. Ἔχω μιὰ ἰδέα.

Ὅταν λοιπὸν ἕνας ἀρχισυντάκτης ἔχει ἰδέες, οἱ δημοσιογράφοι καλοῦνται νὰ τὶς πληρώσουνε. Πῆρα τὸ ὕφος τοῦ καταδίκου ποὺ ἅρμοζε μὲ τὴν περίστασι, πῆρα καὶ τὸ χρῶμα τῆς ντροπῆς καὶ τὸν κύτταξα ἐρωτηματικά.

—Διάβασε ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

Καὶ μοὔδωσε τὴν ἐφημερίδα, πάνω στὴν ὁποία εἶχε σημειώσει μὲ μπλὲ μολύβι, αὐτὴ τὴν ἀγγελία:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέος καὶ μορφωμένος ὑπηρέτης. Μισθὸς 50 δολλάρια ἑβδομαδιαίως. Πληροφορίαι 12—1 μ.μ. 1284, 5η λεωφόρος».

—Λοιπόν, τί λές; ἐξακολούθησε ὁ ἀρχισυντάκτης.

—Τί νὰ πῶ;

—Εἶσαι ζῶον. Θὰ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κατάλαβες; Θὰ μπῇς ὑπηρέτης. Κατάλαβες; Θὰ περιγράψῃς τὶς ἐντυπώσεις σου. Κατάλαβες; Θὰ κάνουμε ἕνα ρεπορτὰζ ποὺ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Κατάλαβες; Πρωτοφανὴς ἐπιτυχία.

—Κατάλαβα.

—Εὖγε. Τεράστιοι τίτλοι. Σκάνδαλα. Ὁ κόσμος τρελλαίνεται γιὰ κάτι τέτοια.

—Κατάλαβα.

—Ἔ, ἀφοῦ κατάλαβες, φεῦγα. Ἂν τὰ καταφέρῃς, θὰ σοῦ αὐξήσω τὸ μισθό σου. Ἂν δὲν τὰ καταφέρῃς, θὰ σὲ ἀπολύσω. Κατάλαβες;

—Αὐτὸ τὸ κατάλαβα πολὺ καλά.

—Καλὴ τύχη, λοιπόν...

✪

Παίρνω ὕφος Ἁγίου καὶ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕνα φίλο μου Γερουσιαστῆ. Παίρνω πιστοποιητικὰ ἀπὸ κάποιον ἄλλο φίλο μου βιομήχανο. Τὸ ταξὶ μὲ κατεβάζει στὸν ἀριθμὸ 1284 τῆς 5ης λεωφόρου.

Εἶναι ἕνα κομψὸ μέγαρο. Στὴν πόρτα ὑπάρχει μιὰ ταμπέλλα «Ζ. Ρ. ΜΠΡΑΟΥΝ». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀντιπροσωπεύει ἕνα βασιλέα τοῦ χάλυβος, ποὺ ἔχει τόσα ἑκατομμύρια ὅσες εἶναι οἱ δεκάρες μου. Χτυπῶ. Μιὰ πολὺ χαριτωμένη καμαριέρα ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Ὁ κύριος στέκετι στὴν πόρτα μὲ τὴν κυρία κρεμασμένη στὸ μπράτσο του

Τρία πρόσωπα τοποθετοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι

—Ὁ κύριος, πλήζ;

Ἐξηγῶ τὶς εἰρηνικές μου προθέσεις. Μ' ἐξετάζει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ὅταν πείθεται ὅτι μοῦ λείπει τὸ ὕφος τοῦ γκάγκστερ, χαμογελᾷ.

—Περᾶστε. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρία.

Ἡ κυρία εἶναι ἀκόμα νέα. Ὅταν λὲς γιὰ μιὰ κυρία ὅτι εἶναι «ἀκόμα νέα», σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ὅλως διόλου γρηά. Αὐτὴ ἐδῶ ἔχει ἐπιστρατεύσει ὅλες τὶς σύγχρονες ἐφευρέσεις γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος. Μυρίζει καλλυντικά, τὰ μαλλιά της ἔχουνε τὸ χρῶμα τῆς ὑποκρισίας, τὸ σύνολό της εἶναι σὰν παληὸ καράβι ποὺ μόλις τὸ βάψανε. Μὲ κυττάζει μέσα ἀπὸ ἕνα ζευγάρι φασαμαὶν μὲ χρυσῆ λαβή. Φαίνεται ὅτι μὲ βρίσκει τοῦ γούστου της.

—Ἔχετε πιστοποιητικά; ρωτάει.

Τῆς δίνω τὰ πιστοποιητικά μου. Μένει ἐνθουσιασμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψέματα. Σκέφτομαι ὅτι θὰ ἐνθουσιάζεται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅταν ἐξετάζῃ τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη.

—Πῶς λέγεστε;

—Στόν. Τζέφ Στόν.

—Ἀπὸ ποῦ εἶστε;

—Ἀπὸ τὴ Ντακόττα.

—Ξέρετε καλὰ τὴ δουλειά;

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος κι' εὐχάριστος.

Ἡ ἀπάντησίς μου κάνει ἐντύπωσι. Μιλάω σὰν Εὐρωπαῖος εὐπατρίδης. Αὐτὸ τῆς δίνει θάρρος.

—Μπορεῖτε νὰ μείνετε, λέει χαμογελαστά. Ἀλλὰ μὲ ἕνα ὅρο. Δὲν θὰ λέγεσθε Τζὲφ Στόν, οὔτε θὰ κατάγεστε ἀπὸ τὴ Ντακόττα. Θὰ λέγεστε Σέργιος καὶ θὰ εἴσαστε Ρωσσικῆς καταγωγῆς. Εἴσαστε ἄλλωστε ξανθός. Αὐτὸ εἶναι προτέρημα. Οἱ φίλοι μου θὰ σκάσουνε. Θὰ σᾶς παρουσιάσω γιὰ ξεπεσμένο Δούκα. Οἱ τρόποι σας ἄλλωστε δὲν εἶναι καθόλου ἀμερικάνικοι.

—Σύμφωνοι.

—Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε ἀμέσως. Ἔχετε τὶς βαλίτσες σας;

—Ὄχι.

—Δὲν πειράζει. Θὰ βρῆτε ὅ,τι χρειάζεται στὸ βεστιάριο τῆς ὑπηρεσίας. Καλὴ τύχη, Σέργιε.

Πρὶν μπῶ χαζεύω μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα μὲ οἰκόσημο

—Ποιὸς εἶν' ὁ Σέργιος; Ἄ: ...ἐγώ...Μερσί, κυρία.

✪

Ἔχετε δῆ ποτέ κανένα δούκα μὲ λιβρέα;

Δύο χρυσᾶ γαλόνια, κυλλότες τῆς τρίτης Αὐτοκρατορίας καὶ εὐγένεια. Ἡ κουζίνα μὲ ὑποδέχεται μὲ σεβασμό. Ὑπάρχουνε ἐκεῖ μέσα κατσαρόλες καὶ ἄνθρωποι. Μιὰ μαγείρισσα ποὺ κάμπτει τὸ ἀκρωτήριο τῆς νεότητος, ἕνας σωφὲρ ποὺ καπνίζει, μὲ τὰ πόδια ξαπλωμένα στὸ τραπέζι, μιὰ καμαριέρα ποὺ μοιάζει μὲ ταξὶ-γκέρλ, βαμμένη, νέα καὶ ἀναιδής. Ὑπάρχει καὶ μιὰ συμπαθητικὴ ὕπαρξις ἀπὸ τὸν Σὰν-Λουΐ, ποὺ ἦρθε νὰ κατακτήσῃ τὸ Μπρόντγουαίη καὶ κατάκτησε τὴν κουζίνα. Εἶναι ὅλοι τους συμπαθητικὴ συντροφιά, ἀρωματισμένοι ἀπὸ τὴν τσίκνα τῶν φαγητῶν καὶ συναδελφωμένοι ἀπὸ ἕνα κοινὸ τραπέζι στὴ μέση.

Μοῦ ὑποδεικνύουνε τὰ καθήκοντά μου ὅλοι μαζύ. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴν καταλάβω τίποτα. Ἡ χοντρὴ μαγείρισσα μιλάει γιὰ σερβίρισμα, ἡ ἀναιδὴς καμαριέρα γιὰ τὸ ξεσκόνισμα τῶν δωματίων, ἡ κοπέλλα τοῦ Σὰν-Λουΐ γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, ὁ σωφὲρ γιὰ τὰ ψώνια. Ὅλοι θέλουνε νὰ μοῦ φορτώσουνε τὶς ἀγγαρεῖες τους. Προσπαθῶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω. Λέω «μάλιστα» πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Αὐτὸ τοὺς κολακεύει.

—Εἶστε καλὸ παιδί, διατυπώνει ἡ μαγείρισσα σὲ τόνο, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρησι.

Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴ γνώμη της κραδαίνει μιὰ κουτάλα μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ ὅλοι ὑποχρεώνονται νὰ συμφωνήσουνε.

—Μάλιστα. Εἶναι περίφημος.

Καὶ μὲ στέλνουνε στὴν τραπεζαρία.

Πρὶν μπῶ, χαζεύω μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα μὲ οἰκόσημο. Αὐτὸς ὁ τίτλος παριστάνει κάτι ποὺ ταλαντεύεται μεταξὺ τοῦ σταφυλιοῦ καὶ τοῦ πλατανόφυλλου. Ὡρισμένως τέτοιο οἰκόσημο δὲν περιλαμβάνεται στὸν ἀριστοκρατικὸ κατάλογο τοῦ Γκόττα. Εἶναι μιὰ ἐπινόησι τῆς κυρίας Ζ. Ρ. Μπράουν, ἀνάλογη μὲ τὴ δουκικὴ μου ὑπόστασι.

Στρώνω ἕνα τραπέζι μὲ τρία σερβίτσια.

Ὅλα εἶναι πολυτελῆ, πλούσια καὶ χωριάτικα. Αἰσθάνομαι πὼς θὰ γίνω ἕνας καινούργιος Μολιέρος δημιουργῶντας καινούργιο «Ἀρχοντοχωριάτη». Αἰσθάνομαι τὸ συγγραφικό μου δαιμόνιο νὰ ἐπαναστατῇ.—Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ εἶναι ἂν τὰ μαχαίρια μπαίνουνε δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Φριχτὸ πρόβλημα γιὰ ἕνα δούκα, κι' ἀκόμα φριχτότερο γιὰ ἕναν καμαριέρη. Ἀποφασίζω νὰ τὸ ρίξω κορῶναγράμματα. Εἶναι ἡ πιὸ ἀλάνθαστη μέθοδος γιὰ τοὺς δισταγμούς. Ἔτσι τὰ βάζω ἀριστερά.

Ἡ μικρὴ τοῦ Σὰν-Λουΐ κουβαλάει τὰ φαγητὰ καὶ τὰ τοποθετεῖ στὸ ὀφίς.

—Χτυπῆστε τὸ γκόγκ, μοῦ λέει.

Χτυπῶ.

Τρία πρόσωπα τοποθετοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ἡ κυρία, γνωστή.

Ὁ κύριος Κοστοῦμι μαῦρο. Προγοῦλι. Ποῦρο. Ξυρισμένο μουστάκι. Αὐθεντικότης. Καλοκαγαθία. Αὐτοπεποίθησις.

Ἡ δεσποινίς... Ὤ, ἡ δεσποινίς...ἕνας μικρὸς λιποτάκτης ἀπὸ τὰ τάγματα τῶν Χερουβείμ. Μάτια οὐράνια. Μυτίτσα Γαλλίδας μιντινέττας. Στόμα φράουλα. Κορμὶ ζυμωμένο σὲ Βιεννέζικο ἀρτοπωλεῖο. Ὕφος παραπονιάρικου χαμόγελου...

—Σέργιε, λέει ἡ κυρία. Νὰ σὲ παρουσιάσω: Ὁ ἄντρας μου. Ἡ κόρη μου.

Σερβίρω μιὰ ὑπόκλισι Λουδοβίκου ΙΔ΄. Ὁ κύριος γελάει. Ἡ δεσποινὶς σουφρώνει τὴ ρίζα τῆς μυτούλας σ' ἐκπληκτικὲς γκριμάτσες.

—Γιατί βάλατε τὰ μαχαίρια ἀριστερά; ρωτάει ἡ κυρία.

—Εἶναι ζήτημα γραμμάτων.

—Γραμμάτων;

—Μάλιστα...οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων τὰ βάζουν ἀριστερά.

Ἱκανοποίησις καὶ ἀμφιβολία Ἐπωφελοῦμαι νὰ σερβίρω τὸν ἀστακό. Ἡ κυρία τρώει μὲ προσποιημένες μπουκιές. Ὁ κύριος κατεβάζει εἰλικρινῆ κομμάτια μὲ θορυβώδεις ἐκδηλώσεις. Ἡ δεσποινὶς δὲν ἀγγίζει σχεδόν. Ρίχνει πρὸς τὸ μέρος μου θαυμαστικὰ μὲ τὰ πολυβόλα τοῦ βλέμματος. Ἀρχίζω νὰ ἔχω ἰδέες περὶ Δὸν Ζουανικῆς ὑποστάσεώς μου.

—Γιατί δὲν τρῶς, Νταίζυ; ρωτάει ὁ κύριος.

—Δὲν ἔχω ὄρεξι.

Τὸ γεῦμα τελειώνει μέσα σὲ σιωπή. Ὁ καθένας αἰσθάνεται αὐτὴ τὴ σιωπὴ μὲ τὸν τρόπο του. Ὁ κύριος μὲ τὴν ἱκανοποίησι ἑνὸς καλοῦ γεύματος. Ἡ κυρία μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς εὐπρεπείας. Ἡ Νταίζυ μὲ τὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ὀνειροπόλησι. Ὅλες αὐτὲς οἱ καταστάσεις σκεπάζονται μὲ τὸν γαλάζιο καπνὸ μιᾶς Ἀβάνας...

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ αὐθόρμητο φιλὶ ντρέπεται καὶ κρύβει τὸ πρόσωπό της στὴν ἀγκαλιά μου

✪

Ἡ κουζῖνα εἶναι πολὺ εὔ-

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 31ην σελίδα)

Αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΜΑΡΤΙΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Διαβάζοντας τὴν ἱστορία αὐτὴ θ' ἀκούσετε τρεῖς φωνὲς πού, ἴσως,νὰ σᾶς εἶνε ἤδη γνώριμες τὴν φωνὴ τοῦ Φίλιπ, τὴν φωνὴ τῆς Ρὸζ καὶ τὴν φωνὴ τῆς Μήριελ. Ἂν πιστεύετε στὴν ἀγάπη, ἡ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνὲς χωριστὰ καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ θὰ σᾶς μιλήσουν στὴν καρδιά.

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ἕνας νεαρὸς ζωγράφος, ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ἀφηγεῖται στὸ ἡμερολόγιό του, τὸ ὁποῖο μόλις ἔχει ἀρχίσει, πῶς ἐγνώρισε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδυά, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Ἤδερτον, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ, στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ὁποίας ἔνοιωσε μιὰ περίεργη καὶ βαθυτάτη συγκίνησι νὰ τὸν κυριεύῃ. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐρωτευθῆ ἄλλη φορά, καὶ ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν οἰκονομική του ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀγάπη τῶν φίλων του, εὑρίσκε τὴ ζωή του μονότονη, ἄσκοπη καὶ κενή, αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ πρωτοβλέπει τὴν Ρόζ, νὰ τὸν κυριεύῃ ἀπέραντη εὐτυχία. Εἶναι ἤδη τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τοῦ ζεύγους Ἤδερτον, ἡ νέα τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὴν ἑπομένην στὸ στούντιό του, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τοὺς πίνακάς του. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ ἐπιστρέφει στὸ διαμέρισμά του μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ βέβαιος, ὅτι, τώρα ποὺ ἐγνώρισε τὴν Ρόζ, ἡ ζωή του θ' ἀποκτήσῃ κάποιον σκοπὸν καὶ κάποιο νόημα.

Τὴν ἑπομένη ἡ Ρὸζ τὸν ἐπισκέπτεται καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὁ Φίλιπ τῆς ἀνταποδίδει τὴν ἐπίσκεψι στὸ διαμέρισμα ὅπου μένει ἡ νέα μαζὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν Τζέννιφερ Μπάρτον, διπλωματοῦχον ἰατρόν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς τὴν χειρουργικήν. Ἐνῷ συζητοῦν οἱ τρεῖς τους σχετικῶς μὲ τὴν ζωγραφικήν, ὁ Φίλιπ λέγει κάποιο ἀστεῖο :

«Ἡ Τζέννιφερ — γράφει στὸ ἡμερολόγιό του — ἔρριξε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ ξέσπασε σὲ γέλια, δείχνοντας τὰ ὡραῖα λευκὰ δόντια της. Τὰ πρόσεξα μὲ τὸν ἀπαθῆ θαυμασμὸ ποὺ ἐπιδεικνύει κανεὶς βλέποντας τὰ δόντια ἑνὸς καθαρόαιμου ἀλόγου».

3ον

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ Ρὸζ καὶ μὲ βαθυτάτη ἀγαλλίασι ἀνεκάλυψα μιὰ νέα, μιὰ ἄγνωστη Ρόζ, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπα νὰ γελᾷ. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ποτὲ ὅταν τὴν ἐσκεπτόμουν ἢ ὅταν ἔφερνα, ὀνειροπολῶντας, τὴν μορφή της μπρὸς στὰ μάτια μου, δὲν τὴν εἶχα φαντασθῆ μὲ γελαστὸ πρόσωπο.

Τὸ γέλιο της, πάντως, εἶνε ὁ ὡραιότερος ἦχος ποὺ ἔχουν ἀκούσει τ' αὐτιά μου. Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της φωτίζεται, τὰ χείλη της ἀνθίζουν σὰν ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο καὶ τὰ σκοῦρα γαλανὰ μάτια της ἀκτινοβολοῦν γεμᾶτα εὐθυμία. Καὶ καθὼς τὰ μάτια της συνήντησαν τὰ δικά μου, γιὰ πολὺ λίγη βέβαια στιγμή, μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ φράγμα τῆς ἐπιφυλακτικότητος καὶ τῆς ψυχρῆς ἐθιμοτυπίας, ποὺ μᾶς ἐχώριζε εἶχε καταρρεύσει ξαφνικά: Βρισκόμαστε ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, σ' ἕνα καινούργιο κόσμο, ἀπολυτρωμένον ἀπὸ κάθε ψυχικὴ κατάστασι.

Ποθοῦσα νὰ τὴν σφίξω μέσα στὰ μπράτσα μου, ἐπάνω στὸ στῆθος μου καὶ νὰ σκεπάσω τὸ γελαστὸ πρόσωπό της μὲ φιλιά.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια φαινόταν νὰ εἶχε νοιώσει ζωηρὴ καὶ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξι, ἀνακαλύπτοντας ὅτι δὲν ἤμουν πάντοτε σοβαρὸς καὶ ἐπίσημος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ εὐτράπελη παρατήρησίς μου εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργήσῃ μιὰν ἀτμόσφαιρα φιλικώτερη καὶ πιὸ ἐλεύθερη, ἡ ὁποία διετηρήθη ὡς τὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Τὸ μικρὸ διαμέρισμά τους εἶνε πολὺ κομψὸ καὶ ἀνοιχτόκαρδο.

Τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο καθήσαμε ἔχει τρία μεγάλα παράθυρα, ποὺ φθάνουν ὡς τὸ πάτωμα καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ σηκωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν θέσι του μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὶς πρασιὲς τῆς πλατείας Ροῦσσελ ν' ἁπλώνωνται κάτω. Τὰ χρώματα τῶν ἐπίπλων καὶ τῆς ταπετσαρίας, εἶνε ὅλα δροσερά, φωτεινὰ καὶ ἀνοιξιάτικα. Ἐπικρατεῖ τὸ πράσινο, τὸ γαλάζιο, τὸ ρὸζ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ κίτρινο. Τὸν μοναδικὸ ζωηρὸ τόνο τὸν δίνουν τὰ πορφυρᾶ τριαντάφυλλα ποὺ στολίζουν τὶς γαλάζιες κουρτίνες. Ἔνοιωθα ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ρωτήσω ποιὸς τὰ εἶχε διαλέξει ὅλα αὐτά: τὰ ἔπιπλα, τὴν ταπετσαρία, τὶς κουρτίνες καὶ τὰ λιγοστὰ χαριτωμένα κομψοτεχνήματα. Ἀλλά, θέλει καὶ ρώτημα; Δὲν μπορεῖ νᾶταν ἡ Τζέννιφερ. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

Γιὰ τὸ νοικοκυριὸ ἔχουν μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, τὴν Μάρθα, ἡ ὁποία διετέλεσε χρόνια πολλὰ οἰκονόμος τῆς οἰκογενείας Μπέντλεϋ, ποὺ μένει, καθὼς ἔμαθα, σὲ μιὰν ἔπαυλι μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ἡ Μάρθα εἶνε μιὰ παχειὰ γυναῖκα μὲ ἄσχημο, ἀριστοκρατικὸ καὶ ἀγαθὸ πρόσωπο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτή, ὅπως καὶ ἡ Τζέννιφερ, εἶνε πρόσωπον ποὺ πρέπει νὰ ὑπολογίζω. Τὰ αἰσθήματά μου ἀπέναντι τοῦ ζεύγους αὐτοῦ εἶνε πολὺ ἀναμεμιγμένα καὶ κατὰ συνέπειαν ἀκόμη ἀκαθόριστα. Ἀφ' ἑνὸς χαίρομαι ποὺ ὑπάρχουν, νοιώθω ὅτι μὲ δυὸ τέτοια μαντρόσκυλα— ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν ἐνέχει τὸ παραμικρὸ προσβλητικὸ νόημα— ἡ Ρὸζ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ διατρέξῃ ἀπροσδοκήτους κινδύνους: ἀφ' ἑτέρου, ὅμως, συλλογίζομαι ὅτι συχνὰ τὰ μαντρόσκυλα υἱοθετοῦν ἐχθρικὴν στάσι ἀπέναντι τῶν ξένων. Καὶ ξέρω πὼς ὅταν δὲν συμπαθήσουν κάποιον, τοῦ γίνονται πολὺ ἐνοχλητικά.

Μὲ τὴν Τζέννιφερ ἄρχισα καλά, νομίζω. Μοῦ μένει τώρα νὰ ἐξευμενίσω τὴ Μάρθα. Σὰν τὴν δῶ νὰ μὲ ὑποδέχεται μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, θὰ νοιώσω τὴν εὐτυχία μου περισσότερο ἐξησφαλισμένη.

ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Ὁ γέρο Ἤδερτον μοῦ τηλεφώνησε χθὲς καὶ μ' ἐκάλεσε — ὅπως συνηθίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν — νὰ δειπνήσω τὴν ἑπομένη — σήμερα δηλαδὴ — μαζύ του, στὴν λέσχη του.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου μὲ ξάφνιασε, λέγοντάς μου ἀπροσδοκήτως:

—Ὥστε ἔπιασες φιλίες μὲ τὴν ὡραίαν μας πιανίστα, καθὼς ἀκούω ;

Ἔνοιωσα πὼς τὸ πρόσωπό μου εἶχε γίνει πορφυρό.

—Καὶ πῶς τὸ μάθατε αὐτό; τὸν ἐρώτησα.

—Ἡ εἴδησις προέρχεται ἀπὸ τὴν αὐθεντικωτέραν τῶν πηγῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὡραίαν πιανίστα. Μοῦπε ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ σένα. Ἂν τὴν πιστέψῃ κανείς, Φίλιπ, εἶσαι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον πρόσωπο.

—Ἔτσι σᾶς εἶπε ;

—Τὸ ἄφησε νὰ ὑπονοηθῇ. Καὶ ἀπὸ τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου σου μαντεύω, ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης τρέφεις ἀνάλογα αἰσθήματα ἀπέναντί της.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκα. Ἢ μᾶλλον ὄχι. Τὰ δικά μου αἰσθήματα εἶναι κάπως διαφορετικά. Γιατί, βλέπετε, ἐγὼ εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, ἐνῶ ἐκείνη...δὲν ξέρω... ἢ μᾶλλον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν εἶναι ἐρωτευμένη μαζύ μου...

Ἡ ὠμὴ καὶ ἀδέκαστη εἰλικρίνειά μου προξένησε κάποιαν ἔκπληξι στὸν αἰωνίως ἀπαθῆ καὶ ἀτάραχο Ἤδερτον. Μ' ἐκύτταζε προσεκτικὰ μ' ἐλαφρῶς σουφρωμένα φρύδια.

—Μὲ ἄλλους λόγους, πρόκειται περὶ περιπτώσεως κεραυνοβόλου ἔρωτος, παρετήρησε.

—Ἀπολύτως. Ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν ἀναφέρετε τίποτε σὲ κανένα, οὔτε ἀκόμη στὴν κυρία Ἤδερτον.

—Οὔτε λέξι θὰ μοῦ ξεφύγῃ. Μπορεῖς νὰ μοὔχῃς ἐμπιστοσύνη. Εἶμαι πολὺ ἐχέμυθος. Ἀλλά, κάπου-κάπου,μπορῶ νὰ φανῶ καὶ ἀδιάκριτος, πρᾶγμα ποὺ θὰ διαπιστώσῃς ἀμέσως. σὰν μ' ἀκούσῃς νὰ σ' ἐρωτῶ πῶς σκοπεύεις ν' ἀντιμετωπίσῃς αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

—Τὸ πρόβλημα τοῦ ἔρωτός μου γιὰ τὴν Ρόζ ;

—Ἀκριβῶς, τὸ πρόβλημα τοῦ ἔρωτός σου γιὰ τὴν Ρόζ... αὐτοῦ τοῦ κεραυνοβόλου ἔρωτος.

—Πιστεύετε,τὸν ἐρώτησα, ὅτι ὁ κεραυνοβόλος ἔρως εἶναι κάτι τὸ σοβαρό ;

—Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τί ἐννοεῖς μὲ τὴν λέξι «σοβαρό», ἀγαπητό μου παιδί. Φυσικὰ δὲν εἶναι ἀστεῖο πρᾶγμα νὰ χάσῃ κανεὶς ἀποτόμως τὴν ψυχική του ἠρεμία, νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἔμμονες ἰδέες, νὰ σκέπτεται συνεχῶς τὸ ἴδιο πρόσωπο καὶ νὰ νοιώθῃ πὼς ἡ εὐτυχία του ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτό. Ἂν ὅμως ἐπιθυμῇς νὰ σοῦ πῶ, ἂν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζῃ κανεὶς τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα σὰν κάτι τὸ σοβαρό, τότε ἡ ἀπάντησίς μου θᾶναι ἀρνητική. Καὶ σ' ἐξορκίζω, μὲ κανένα τρόπο μὴν κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα.

—Ἡ ἄποψίς σας εἶναι τρομερὰ ἀποθαρρυντικὴ γιὰ μένα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν μπορῶ νὰ τὴν συμμερισθῶ. Ὥστε δὲν νομίζετε, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ νοιώσῃ κανεὶς ξαφνικά, σὰν μέσα σὲ μιὰ ἀστραπή,ὅτι βρῆκε τὸ... τὴν...

—Τὸ ταῖρι του, θὲς νὰ πῇς, τὴν σύντροφο τῆς ζωῆς, τὴν γυναῖκα ποὺ ἡ φύσις προώριζε γι' αὐτόν ; Ὄχι, δὲν τὸ νομίζω, διόλου !

»Πρόκειται, πιστεύω, περὶ μιᾶς ἀνεξηγήτου, ἀλλὰ καθαρῶς μηχανικῆς συμπτώσεως. Κἄτι, δὲν ξέρουμε τί, σὲ εἶχε μετατρέψει σὲ γεμᾶτο τουφέκι. Κἄτι ἄλλο, ἐξ ἴσου μυστηριῶδες, ἔκανε μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, τὴν ὁποία ἔβλεπες γιὰ πρώτη φορὰ νὰ πιέσῃ τὴν σκανδάλη καί, ἀμέσως, πῆρε φωτιά».

— Τί νὰ σᾶς πῶ; Νομίζω ὅτι περιγράψατε κατὰ τὸν κυνικώτερο δυνατὸν τρόπο, τὸ ὡραιότερο συναίσθημα, ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ἕνας ἄνθρωπος.

— Ναί, στ' ἀλήθεια, τὸ ὡραιότερο συναίσθημα, εἶπε μὲ προσποιητὴν συγκίνησιν. Κυριολεκτικῶς ὑπέροχο συναίσθημα! Τρεῖς φορὲς ἔχω ἐρωτευθῆ ἔτσι κεραυνοβόλα καὶ θυμᾶμαι ἀκόμη τί ἀκριβῶς συνέβη κάθε φορὰ μὲ θαυμαστὴ ζωηρότητα. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἔρωτας ἦταν σὰν μιὰ ἀποκάλυψις, δὲν ἦταν, ὅμως, παρὰ μιὰ ἀποκάλυψις ἑνὸς ξαφνικοῦ συναισθηματικοῦ ξεσπάσματος.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Πῶς τὸ ξέρω; Ἁπλούστατα, ἀγαπητέ, στὶς δύο τοὐλάχιστον ἀπὸ τὶς τρεῖς περιπτώσεις, τὸ ἐξηκρίβωσα.

— Δηλαδὴ πῶς;

Ὁ Ἤδερτον χαμογέλασε.

— Πιθανὸν νὰ μὴ τὸ πιστέψῃς, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Φίλιπ δὲν ἤμουν καὶ τόσο...χμ, ἀποκρουστικὸς ἂς ποῦμε. Κατώρθωσα νὰ συνδεθῶ μὲ τὰς ἐν λόγῳ κυρίας καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ὑπέροχες ἑβδομάδες μὲ ἐξαιρετικὴν ἀνακούφισιν τὰς ἀπεχαιρέτησα, γιὰ νὰ τραβήξουμε ὁ καθένας τὸν δρόμο του. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, διεπίστωσα ὅτι ὑπῆρχε πλήρης ἀσυμφωνία χαρακτήρων μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν προσώπων, ποὺ μοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει τόσο σφοδρὰ αἰσθήματα.

— Ἴσως ἡ ἱστορία νὰ ἐξελίσσεται διαφορετικὰ μὲ τὴν τρίτη.

— Ἴσως. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὲ στιγμὲς ἀδυναμίας, ἀρέσκομαι εἰς τὸ νὰ πιστεύω ὅτι ἡ ἱστορία νὰ ἐξελίσσετο διαφορετικὰ μὲ τὴν τρίτη. Ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἀπροσπέλαστη. Γι' αὐτὸ ἴσως νὰ μοῦ ἔχῃ δημιουργηθῆ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις. Ἐξ ἄλλου, ὅταν τὴν ἐγνώρισα ἤμουν ἤδη σοφώτερος.... Τὴν ὡραιότερη πάντως ἀνάμνησι δὲν μοῦ τὴν ἔχουν ἀφήσει οἱ δύο ἐπιτυχίες μου, ἀλλ' ἡ ἀποτυχία μου. Θυμᾶμαι κάποιο ποίημα, ποὺ λέει ὅτι ὅποιος προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ δέσμια κοντά του μιὰ μεγάλη χαρὰ τῆς καταστρέφει τὰ φτερά. Ὁ κεραυνοβόλος ἔρως εἶνε ἡ φτερωτὴ χαρά, ποὺ πρέπει νὰ φιλοῦμε στὸ πέταγμά της χωρίς, ὅμως, νὰ ἐπιχειροῦμε νὰ τὴν συγκρατήσουμε κοντά μας.

— Ὑπάρχει, ὅμως, κανένας λόγος ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὁ κεραυνοβόλος ἔρως δὲν πρέπει νὰ ἐξελίσσεται σὲ κάτι τὸ σταθερό, τὸ μόνιμο;

— Ὄχι, κανένας ἀπολύτως, ἀλλ' εἶνε προτιμότερο νὰ εὐχώμεθα νὰ μὴ μᾶς συμβῇ ποτὲ τέτοιο ἀτύχημα Βλέπεις θἆταν μιὰ πολὺ κακὴ ἀρχὴ γιὰ ἕνα μόνιμο δεσμό Ἂν εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ παντρευθῇς μιὰ ξένη, μιὰν ἄγνωστη, Φίλιπ, θὰ ἦταν πολὺ ἀσφαλέστερο νὰ προτείνῃς γάμο στὴν πρώτη γυναῖκα ποὺ θὰ συναντήσῃς στὸ δρόμο.

— Μοῦ τὸ συνιστᾶται αὐτό;

— Μάλιστα, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γέρο - Ἤδερτον. Ὄχι βέβαια ὅτι νομίζω πὼς εἶνε ἡ ἰδεώδης λύσις, ἀλλά, πάντως, εἶνε προτιμότερη ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Δὲν θὰ διέτρεχα, ὅμως, τὸν κίνδυνο νὰ μοῦ λάχῃ μιὰ γυναῖκα πολὺ λιγώτερο θελκτικὴ ἀπὸ τὴν Ρόζ.

— Ὑπάρχουν ἐνενηκονταεννηὰ πιθανότητες, στὶς ὁποῖες ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ μὴ μποροῦσε κἂν νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν Ρὸζ σὲ ὠμορφιὰ καὶ σὲ ἄλλα χαρίσματα. Ἀλλά, τοὐλάχιστον, δὲν θὰ βρισκόσουν σὲ μειονεκτικὴ θέσι ἀπέναντί της.

— Ὥστε βρίσκομαι σὲ μειονεκτικὴ θέσι ἀπέναντι τῆς Ρόζ;

— Σὲ συντριπτικὴ μειονεκτικὴ θέσι, φίλε μου. Προηγουμένως εἶχες ἀπόλυτα δίκηο, Φίλιπ. Δὲν σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη: τὸ μάντευσα ἀμέσως μόλις ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ σένα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει διατηρήσει ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία της, μπορεῖ νὰ σὲ κρίνῃ ψύχραιμα, σύμφωνα μὲ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά σου. Σὲ συμπαθεῖ, ἀλλ' ἡ εὐτυχία της δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα. Ἐνῷ σύ, καϋμένε μου Φίλιπ, εἶσαι δεμένος χειροπόδαρα. Ἡ κρίσις σου ἔχει σκοτισθῆ. Τὴν νομίζεις τελεία, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ψεγάδι, γίνεσαι τυφλὸς σὰν ἀντικρύζεις τὰ ἐλαττώματά της, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνακαλύπτῃς κανένα, δὲν διστάζεις νὰ βεβαιώσῃς τὸν ἑαυτό σου ὅτι πρόκειται περὶ σπανίου προτερήματος. Ἡ μοναδική σου ἐπιθυμία εἶνε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς. Αὐτὸ τῆς δίνει συντριπτικὴ ὑπεροχὴ ἀπέναντί σου. Γι' αὐτό, ἀκριβῶς, δὲν θὰ ἦταν σωστὸ καὶ τίμιο νὰ ἐξελιχθοῦν αἱ σχέσεις σὲ μόνιμο δεσμὸ ὄχι μόνο γιὰ σένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνην. Δὲν θὰ γνώριζε ποτὲ τὴν εὐτυχία, ἀφοῦ στὸν ἔρωτα οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε εὐτυχισμένες παρὰ μόνον ὅταν νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους σκλάβο.

— Δηλαδή, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ μὲ συμβουλεύετε νὰ τὴν ἀποφεύγω;

— Σὰν νὰ ἦταν βιτριόλι. Ἆ, μπορεῖς νὰ χαμογελᾷς ὅσο θέλεις, ἐγώ, ὅμως, μιλῶ σοβαρώτατα. Ἡ μόνη ἄλλη συμβουλὴ ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω εἶνε ἀκόμη δυσκολώτερη στὴν ἐφαρμογή. Προσπάθησε ν' ἀπολυτρωθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα, κατόπιν μεῖνε φίλος της, ἕνας συνηθισμένος φίλος, καὶ τότε, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, ξαναγάπησέ την, ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ σοβαρά.

— Δηλαδή, ὅπως ἀλλάζουμε ταχύτητες στὸ αὐτοκίνητο, παρετήρησα.

Ὁ Ἤδερτον γέλασε.

— Ἀκριβῶς, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ὅταν τὸν καληνύχτισα κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ κωμικὰ θλιμμένο ὕφος.

— Καί, φυσικά, δὲν θ' ἀκολουθήσῃς τὴν ἄριστη συμβουλή μου, σχετικῶς μὲ τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ, μοῦ εἶπε.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκα. Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω... Ἤ, μᾶλλον, γιὰ νἆμαι περισσότερο εἰλικρινής, δὲν νοιώθω τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ τὴν ἀκολουθήσω...

— Τὸ ξέρω...τὸ ξέρω... Ἔτσι εἶνε... Δυστυχῶς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δανεισθῇ κανεὶς εἶνε καὶ ἡ σοφία· μόνο διὰ τῆς ἀμέσου πείρας ἀποκτᾶται. Ἂν τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, πόση δυστυχία δὲν θὰ κατωρθώναμε ν' ἀποφύγουμε! Ἂς εἶνε, τοὐλάχιστον προσπάθησε νὰ μὴ σπαταλήσῃς ὅλη τὴν ζωτικότητα, ποὺ ἔχεις μέσα. Κράτησε ἕνα μικρὸ ἀπόθεμα γιὰ τὶς βροχερὲς ἡμέρες.

Πόσο χαρακτηριστικὴ τοῦ Ἤδερτον ὅλη αὐτὴ ἡ συζήτησις! Τί τύπος ἀνθρώπου, Θεέ μου! Ἐπιφυλακτικός, προσεκτικός, κυνικός, πάντοτε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του! Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν φαντασθῶ θυμωμένο, στενοχωρημένο ἢ ταραγμένο. Ἐπάνω του δὲν ἔχει οὔτε ἴχνος ρωμαντισμοῦ. Πιὸ συγκεκριμένα, εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀταραξίας, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς περιφήμου ἐντολῆς τοῦ Ἕλληνος φιλοσόφου: «Μηδὲν ἄγαν!» Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ συντροφιά του εἶνε τόσο εὐχάριστη, τόσο τονωτική, τόσο ζωογόνας.

✪

ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ ἔμεινε ξεχασμένο σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Ὅταν μοὔπεσε στὸ χέρι, κατὰ τύχη σήμερα τὸ πρωΐ, καθὼς ἔψαχνα γιὰ νὰ εὕρω κάτι, μοῦ φάνηκε πὼς ἐπέστρεφα τρία χρόνια πίσω καὶ ὄχι τρεῖς μόνο ἑβδομάδες.

Ἕνας ἄνθρωπος δὲν κρατᾶ ἡμερολόγιο παρὰ μόνο ὅταν νοιώθῃ τὸν ἑαυτό του μόνο στὴ ζωὴ καὶ εἶνε ἀναγκασμένος νὰ αὐτοσυγκεντρώνεται. Πρὸ τριῶν λοιπὸν ἑβδομάδων ἡ ζωή μου, μολονότι ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν Ρόζ, ἦταν μοναχικὴ στὰ διαστήματα, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν βρισκόμουν μαζί της. Δὲν εἶχα τότε κανένα, μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μιλήσω γιὰ τὴν εὐτυχία μου, ἀφήνοντας συγχρόνως νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ἀπέραντη χαρά μου. Στὴν πραγματικότητα καὶ ὅταν ἀκόμη βρισκόμουν μαζί της, ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου μόνο καὶ ἔρημο, γιατὶ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κρατῶ ἑρμητικὰ κλεισμένες τὶς πύλες τῆς καρδιᾶς μου. Ὅταν ἡ εὐτυχία δὲν ἐκφράζεται, μεταβάλλεται γρήγορα σὲ φορτίον ὀδυνηρὰ βαρὺ καὶ γιὰ νὰ εὕρω κάποιαν ἀνακούφισι χρησιμοποιοῦσα αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο. Ἦταν γιὰ μένα ἕνα ξέσπασμα, ἀγαλλιάσεως καὶ ἀνησυχίας συγχρόνως καὶ ὁ μοναδικός μου φίλος.

Τώρα, ὅμως, ποὺ ἔχουμε γίνει φίλοι μὲ τὴν Ρόζ, ποὺ συναντώμαστε συχνὰ καὶ ἔχουμε ἄφθονα σημεῖα ἐπαφῆς, τὰ πάντα ἔχουν ἀλλάξει. Τὸ ἡμερολόγιο ὡς φίλος μοῦ ἔχει γίνει περιττό. Ἔχω τὴν Ρὸζ καὶ μαζί της δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ. Οὔτε αἰσθάνομαι πιὰ τὴν ἀνάγκην νὰ περιγράφω κάθε κίνησίν της, νὰ αἰχμαλωτίζω μέσα σ' αὐτὸ τὸ τετράδιο τὶς φευγαλέες ἐκεῖνες ὀπτασίες, ἀπὸ φόβο μὴ χάσω τὴν ζωηρότητά τους, τὴν ζωντάνια τους ἂν ἔμεναν ἁπλὲς ἀναμνήσεις. Τώρα, ὅ,τι μὲ θέλγει σ' αὐτὴν τὸ βλέπω ν' ἀνθίζῃ κάθε τόσο στὸ πρόσωπό της καθὼς μὲ βλέπει, μ' ἀκούει καὶ μοῦ μιλᾶ, καθὼς στρέφει τὸ κεφάλι της ἢ κουνᾶ τὸ χέρι της. Δύο φορὲς μέχρι σήμερον ἔχω ἰδῆ στὸ πρόσωπό της ἐκείνη τὴν σοβαρή, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δειλὴ ἔκφρασι ποὺ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ καθὼς στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τῶν Ἤδερτον. Δυὸ φορὲς τὸ θαῦμα ἐπανελήφθη.

Γιατί, λοιπόν, νὰ προσπαθῶ ματαίως νὰ περιγράψω θαύματα πάνω στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ ἡμερολογίου, ὅταν σὲ κάθε στιγμὴ ποὺ βρίσκομαι μαζί της, αὐτὰ ἴδια θαύματα, μοῦ θέλγουν τὰ μάτια. Οὔτε νοιώθω πιὰ τὴν ἀσυγκράτητη ἐκείνη ἀνάγκη ν' ἀφήσω νὰ ξεχειλίσουν τὰ συναισθήματα, ποὺ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά μου ὅταν εἶμαι μόνος. Ἡ εὐτυχία μου αὐτοκαταναλίσκεται τώρα σὰν εἶμαι μαζί της καὶ βρίσκει χίλιες δυὸ διεξόδους, ποὺ ἀνακουφίζουν τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν συναισθημάτων. Καὶ γι' αὐτό, ὑποπτεύομαι, ὅτι πολὺ σύντομα τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ θὰ ἐγκαταλειφθῇ, θὰ σβύσῃ. Στὸ κάτω - κάτω, δὲν ἔχω σήμερα τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ εἶχε ἀρχίσει. Εἶμαι τελείως διαφορετικός. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχα αἰσθανθῆ τόση εὐδιαθεσία, τόση σφύζουσα ἐνεργητικότητα μέσα μου, τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτό μου. Ὅταν δὲν βρίσκωμαι μαζί της ἐργάζομαι, ἐργάζομαι ἀκατάπαυστα, ἐντατικὰ καὶ ξέρω ὅτι ποτὲ ἄλλοτε τὸ πινέλο μου δὲν χρωμάτισε τόσον ἐπιτυχῶς τὸ καναβάτσο. Καί, μολονότι οἱ πόθοι μου δὲν ἔχουν ἀκόμη ὁλοκληρωθῆ, γιατὶ ἡ Ρὸζ δὲν εἶνε παρὰ μόνον φίλη μου, εἶμαι ἀπόλυτα εὐτυχισμένος. Μιλῶ, ὅμως, διαρκῶς γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὡσὰν ν' ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὴν ἴδια τὴν Ρόζ, δηλαδὴ γιὰ τὴν δική της ἄποψι ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Στ' ἀλήθεια, ποιὲς νᾶνε οἱ σκέψεις της, ποιὰ νᾶνε τὰ αἰσθήματά της σχετικῶς μὲ τὴν τόσο ξαφνικὴ φιλία μας. Συχνὰ ὑποβάλλω αὐτὴ τὴν ἐρώτησι στὸν ἑαυτό μου, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἀπαντήσεως δὲν μὲ ἀπασχολεῖ καὶ τόσο, πρὸς τὸ παρόν, τοὐλάχιστον. Ἡ Ρὸζ μὲ συμπαθεῖ. Ἡ συντροφιά μου τῆς εἶνε εὐχάριστη, τὴν διασκεδάζει. Αὐτὰ μοῦ ἀρκοῦν. Ἀλλ' ἆρά γε νοιώθει κάτι περισσότερο ἀπὸ φιλία γιὰ μένα; Κάπου - κάπου μιὰ φευγαλέα λάμψις στὰ μάτια της, ἕνα ξαφνικὸ κοκκίνισμα τοῦ γλυκοῦ προσώπου της μὲ κάνουν νὰ τὸ πιστέψω· ἄλλα πράγματα, ὅμως τὸ διαψεύδουν. Σὰν χωριζόμαστε, λόγου χάριν, βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ λύπη. Μὲ συναντᾶ μ' εὐχάριστησι καὶ μ' ἀφήνει χωρὶς θλῖψι. Κάθε φορὰ ποὺ μοῦ λέει ἀντίο μὲ τὸ εὐγενικὸ καὶ κάπως τυπικὸ ὕφος, ποὺ τὴν χαρακτηρίζει σὲ τέτοιες περιστάσεις νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ παγώνῃ, ὡσὰν ἡ φιλία μας νὰ εἶχε περιορισθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἁπλῆ γνωριμία. Ναί, φεύγει ἀπὸ κοντά μου χωρὶς τὴν παραμικρὴ στενοχώρια καὶ φεύγοντας δὲν ἀφήνει πίσω της τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτό της.

Ἀλλὰ τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι νὰ σκοτίζωμαι τώρα μ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ὅταν ἔχω τὴν μοναδικὴ εὐτυχία στὸν κόσμο νὰ εἶμαι φίλος της. Ἄλλωστε, νοιώθω ὅτι εἶνε ἀκόμη πολὺ ἐνωρὶς γιὰ νὰ τῆς ζητήσω περισσότερο ἀπ' αὐτό. Στὸ κάτω - κάτω δὲν εἶνε οὔτε ἕνας μῆνας ποὺ ἔχουμε γνωρισθῆ. Μοῦ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω αὐτό, νὰ τὸ νοιώσω. Ἐνῷ αὐτὴ τὸ ἀντιλαμβάνεται, ἀναμφιβόλως, πολὺ καλὰ καὶ δὲν αἰσθάνεται γιὰ μένα τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἐπιβάλλει μιὰ φιλία ἑνὸς μηνός. Καὶ ἂν διέπραττα τὴν τρέλλα νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῶ τὸν ἔρωτά μου καὶ νὰ τῆς προτείνω νὰ μὲ παντρευθῇ, ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἀπεμάκρυνα ἀπὸ μένα, χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ.

✪

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο μοῦ συνέβη χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Τὴν ἀπάντησα κατὰ τύχη στὴν πλατεῖα Μπέντφορντ. Τὴν εἶδα ξαφνικὰ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου κομψὴ καὶ ἀνάλαφρη, σὰν χελιδόνι· πόσο διαφορετικὴ εἶνε ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες. Σκέφθηκα ἀμέσως, νὰ τῆς προτείνω νὰ ἔρθῃ νὰ πάρῃ μαζί μου τὸ τσάϊ, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης. Ξαφνικά, ὅμως, συνέλαβα ἕνα πολὺ τολμηρότερο σχέδιο. Ὅταν δὲν ἀπείχαμε παρὰ μόνο δυὸ βήματα μὲ εἶδε καὶ ἕνα ἀξιολάτρευτο χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό της.

— Τί εὐχάριστη ἔκπληξις! εἶπε.

— Ἐπιστρέφεις, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ πιάνου, παρετήρησα.

— Ὀρθῶς ἐμάντευσες. Καὶ σὺ γιὰ ποῦ τραβᾶς;

— Πάω ν' ἀγοράσω χαρτὶ γιὰ μερικὰ σκίτσα, ἀποκρίθηκα. Ἂν αὔριο ἔχουμε καλὸ καιρὸ σκοπεύω νὰ περάσω τὴν ἡμέρα στὴν ἐξοχή.

— Τί περίφημη ἰδέα. Ποῦ θὰ πᾷς ;

— Θὰ τραβήξω μᾶλλον γιὰ τοὺς λόφους τοῦ Μπάρρωουχάρστ. Ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτι ἐγκαταλελειμμένα λατομεῖα, ποὺ ἐπιθυμῶ ἀπὸ καιρὸ νὰ σκιτσάρω. Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου;

Ἡ πρότασίς μου τὴν ξάφνιασε. Κυττοῦσα προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀρχική της σκέψις ἦταν, τὸ μάντευσα ἀμέσως, ν' ἀρνηθῇ.

— Μά...ἔκανε διστακτικά.

Κατόπιν τὸ πρόσωπό της ξαναφωτίσθηκε:

— Στὸ κάτω - κάτω, γιατί νὰ μὴν ἔρθω; εἶπε.

Τὴν καθησύχασα.

— Ὁποτεδήποτε καὶ ἂν μὲ βαρεθῇς, τῆς εἶπα, δὲν θἄχῃς παρὰ νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, ἀφήνοντάς με νὰ σκιτσάρω μόνος τὰ λατομεῖα μου.

Ἐγέλασε.

— Σύμφωνοι, εἶπε.

Θάρθη, λοιπόν. Ὡρίσαμε ραντεβοῦ στὸν σταθμὸ τοῦ τραίνου, στὶς ἐννέα καὶ εἴκοσι.

✪

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ. Τὸ σημερινὸ πρωΐ ἦταν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀμφίβολα ἀπριλιάτικα πρωϊνά, ποὺ τὴν μιὰ στιγμὴ ὑπόσχονται ἥλιο καὶ γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὴν ἄλλη μιὰ μελαγχολικὴ ἡμέρα ὁμιχλώδους βροχῆς. Μέχρις ὅτου τὴν ἰδῶ νὰ καταφθάνῃ γελαστή, φοβόμουν πὼς δὲν θἄρχόταν στὸ ραντεβοῦ. Συνεχῶς ἐπανελάμβανα στὸν ἑαυτό μου πὼς δὲν θἄρχόταν, ἐλπίζοντας, σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι θὰ συνέβαινε τὸ ἀντίθετο.

Τέλος, μ' ἕνα αἴσθημα βαθειᾶς ἀνακουφίσεως τὴν εἶδα νὰ προβάλλῃ μπροστά μου.

Στὸ τραῖνο καθήσαμε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Καὶ ἡ Ρὸζ ἄνοιξε ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα, ποὺ κρατοῦσε.

— Μὲ συγχωρεῖς, μοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο, ἀλλ' ἂν δὲν διαβάσω τὴν ἐφημερίδα μου, ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ νομίζω ὅτι κάτι μοῦ φταίει.

Τὴν ἐμιμήθηκα καὶ ἐπὶ μισὴ περίπου ὥρα ἔμεινα μὲ τὴν ἐφημερίδα βλακωδῶς ἀνοιγμένη μπρὸς στὰ μάτια μου, χωρὶς νὰ διαβάζω λέξι. Ὅταν τὴν κατέβασα ἡ Ρὸζ εἶχεν ἤδη διπλώσει τὴν δική της καὶ μὲ τὰ χέρια της ἀφημένα πάνω στὰ γόνατά της κύτταζε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Περίμενα νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι.

— Φοβόμουν μήπως ὁ καιρὸς σὲ τρομάξῃ καὶ δὲν ἔρθεις, τῆς εἶπα.

— Μὰ ὁ καιρὸς δὲν εἶνε διόλου δυσάρεστος. Ἀπ' ἐναντίας: ἥλιος καὶ βροχή, πραγματικὴ ἀπριλιάτικη ἡμέρα. Ἴσως δοῦμε καὶ οὐράνιο τόξο.

— Δὲν σὲ πειράζει νὰ βραχῇς;...

— Ὄχι...ἀλλὰ καὶ οὔτε πρόκειται νὰ βραχῶ. Φρόντισα νὰ πάρω μαζί μου τὸ ἀδιάβροχό μου καὶ ἕνα ζευγάρι κάλτσες γι' ἄλλαγμα...

Μοῦ ἔδειξε μιὰ μικρὴ τσάντα στὸ δίχτυ, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

—...Καὶ ἕνα βιβλίο, ἐπίσης, καθὼς καὶ ὅ,τι χρειάζομαι γιὰ πλέξιμο, γιὰ νἄχω ν' ἀσχοληθῶ μὲ κἄτι σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ βροχὴ θὰ μᾶς ἀνάγκαζε νὰ καταφύγουμε σὲ κανένα πανδοχεῖο.

Ἆ, εἶχε φροντίσει νὰ ὁπλισθῇ ὄχι μόνον κατὰ τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον μου.

— Σύ, ὅμως, τί θὰ κάνῃς σὰν πιάσῃ βροχή; μ' ἐρώτησε. Πῶς θὰ σκιτσάρῃς τὸ λατομεῖο σου ἂν κλεισθοῦμε μέσα σὲ κανένα πανδοχεῖο;

— Θὰ σκιτσάρω τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πανδοχείου καὶ ἂν αὐτὸ δὲν μὲ ἐμπνέει ἐσένα.

Ἐγέλασε.

— Φοβοῦμαι πολύ, παρετήρησε ὅτι ὡς ἀντικαταστάτρια τοῦ λατομείου δὲν θὰ σὲ ἱκανοποιήσω ἀπολύτως.

✪

Ὅταν φθάσαμε στὸ Μπαρρωουχὰρστ ἀγοράσαμε τ' ἀπαραίτητα τρόφιμα γιὰ τὴν ἐκδρομή μας καὶ μετὰ πήραμε, προχωρῶντας πλάϊ - πλάϊ, τὸν στενὸ δρομάκο ποὺ τραβοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λόφους, ὁδηγῶντας στὸ λατομεῖο.

Σ' ὅλο τὸν πηγαιμὸ ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ἔλουζε μὲ χρυσάφι τὶς καταπράσινες πλαγιές. Ὅταν φθάσαμε στὸ κατάλληλο σημεῖο, ἀντίκρυ ἀκριβῶς στὸ λατομεῖο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πελώριο ἀνοιγμένο ὄστρακο, ἀκουμπισμένο πάνω στὴν πράσινη πλαγιὰ τοῦ λόφου, ἔστησα τὸ τριπόδι μου καὶ ἄρχισα νὰ ἑτοιμάζω τὰ σύνεργά μου.

— Ἐγὼ καλύτερα ν' ἀπομακρυνθῶ, εἶπε ἡ Ρὸζ κυττάζοντάς με μ' ἐκεῖνο τὸ θελκτικὸ δειλὸ βλέμμα της.

— Ν' ἀπομακρυνθῇς; ἔκανα σαστισμένος. Γιατί;

— Μὰ φαντάζομαι ὅτι θὰ προτιμᾷς νὰ μένῃς μόνος. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ συνθέται δὲν ἐπιτρέπουν νὰ τοὺς ἐνοχλῇ κανεὶς μὲ τὴν παρουσία τους ὅταν ἐργάζωνται. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θἄθελες νὰ σὲ παρακολουθήσω ἐνῷ θὰ ζωγραφίζῃς.

— Ἐσὺ θἄθελες νὰ μὲ παρακολουθήσῃς;

— Δὲν θέλω νὰ σοῦ φανῶ ἐνοχλητική.

Τὴν διεβεβαίωσα ὅτι ἡ παρουσία της θὰ μοῦ ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ ἐνοχλητικὴ καὶ μετά, ἄρχισα ἀμέσως τὸ σκιτσάρισμα τοῦ λατομείου μὲ κάρβουνο.

Ξάφνου, ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε καὶ μονομιᾶς δυνατὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ.

Ξάφνου, ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε καὶ μονομιᾶς δυνατὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΨΕΥΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΝΤΦΙΛΝΤ

Τὸ κοιμητῆρι τοῦ Σαὶν Λὸ — ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ χωμένου σὲ μιὰν ἀπόμερη ἄκρη τῆς Κορνουάλλης — βρίσκεται σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἀνεμοδαρμένες πλαγιὲς ποὺ πέφτουν ἀπότομα πρὸς τὰ νερὰ τοῦ μικροῦ ὅρμου ποὺ χρησιμεύει γιὰ λιμάνι στὰ 30 ἢ 40 ψαροκάϊκα τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ λιθάρια ποὺ σκεπάζουν τὰ μνήματα, εἶναι μικρὰ καὶ φέρουν ἁπλὲς ἐπιγραφές, γιατί πολὺ λίγες ἀπὸ τὶς οἰκογένειες τοῦ Σαὶν Λὸ εἶναι ἀρκετὰ πλούσιες, γιὰ νὰ μποροῦν ν’ ἀφιερώσουν στοὺς νεκρούς τους πλάκες λαξευμένες καὶ στολισμένες μὲ πολύπλοκα ἀνάγλυφα. Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων μνημείων τοῦ νεκροταφείου εἶναι μιὰ μεγάλη πλάκα ἀπὸ γρανίτη, ποὺ ἔχει χορταριάσει καὶ ποὺ σκεπάζει τὰ λείψανα τῶν σαράντα πνιγμένων, τοὺς ὁποίους ἐξέβρασε ἡ θάλασσα στ’ ἀκρογιάλια τοῦ Σαὶν Λό, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ μπάρκου «Ἐσμεράλντα» ποὺ τσακίσθηκε μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα πάνω στὰ βράχια τοῦ Τάρροκ Ρήφ, κατὰ τὸ 1880.

Τὸ Τάρροκ Ρήφ, ἕνα μικρό, βραχῶδες νησί, ὅπου οὔτε χορτάρι δὲν μπορεῖ νὰ ριζώσῃ, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σημεῖα τῶν ἀκτῶν τῆς Κορνουάλλης καί, μολονότι προστατεύει τὸν ὅρμο τοῦ Σαὶν Λὸ ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς ἀνέμους, εἶναι, ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾶ ἀπὸ τὴ δύσι, τόπος φρίκης καὶ θανάτου καὶ γι’ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἄνδρες τοῦ χωριοῦ ποὺ βγάζουν τὸ ψωμί τους ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ξέρουν ὅλα τὰ καπρίτσια καὶ ὅλα τὰ μυστικά της.

Τὸ μεγαλείτερο, ὅμως, μνημεῖο τοῦ κοιμητηρίου ἀποτελεῖ κάτι τὸ πραγματικὰ ἐξαιρετικὸ γιὰ ἕνα χωριουδάκι φτωχῶν ψαράδων σὰν τὸ Σαὶν Λό. Εἶναι ἕνας μεγάλος μονόλιθος ἀπὸ μαῦρο γρανίτη, σὲ σχῆμα ὀβελίσκου, ὕψους τριῶν μέτρων, ὁ ὁποῖος φέρει ἀνάγλυφο ἕνα σταυρὸ καὶ βαθειὰ χαραγμένη τὴν ἀκόλουθη μᾶλλον παράδοξη ἐπιγραφή:

«Εἰς μνήμην τοῦ Πήτερ Τέστερ, τοῦ «Ψεύτη», ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν ἐξηφανίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν 15ην Νοεμβρίου 1932. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ ἀνηγέρθη ὑπὸ τῶν συγχωριανῶν του, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ψυχή του θὰ τοὺς συγχωρήσῃ.»

Ὁ ἐπισκέπτης ποὺ θὰ τύχῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κοιμητῆρι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ δῇ τὸ μνημεῖο. Ὁ μαῦρος ὀβελίσκος βλέπει πρὸς τὸ πέλαγος, ὡσὰν νὰ περιμένῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ θάλασσα τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἀνέλαβε νὰ διαιωνίσῃ τὴν μνήμη· καὶ ὁ ἐπισκέπτης ποὺ σταματᾶ γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή, διερωτᾶται δικαιολογημένα πρῶτον, τί ὤθησε τοὺς φίλους τοῦ νεκροῦ νὰ ξοδέψουν τόσα χρήματα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνεγείρουν κενοτάφιο, δεύτερον, γιὰ ποιὸ λόγο ἐκρίθη εὔλογον νὰ προστεθῇ στὸ ὄνομα τοῦ ἐξαφανισθέντος τὸ παρατσοῦκλι του καὶ τέλος, τί ζητοῦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ Σαὶν Λὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ αὐτὸς ὁ Πήτερ Τέστερ, ὁ «Ψεύτης».

Ὁ ψεύτης ! Πολλοὶ λίγοι ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας, δὲν κυριεύονται ἀπὸ περιέργεια καὶ ἐνῷ συλλογίζονται τὴν παράξενη καὶ αἰνιγματικὴ μοῖρα τοῦ Τέστερ βλέπουν νὰ τοὺς πλησιάζῃ ἕνα κυρτωμένο γεροντάκι μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ φιλικὸ χαμόγελο. Εἶναι ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου.

—Ἀναρωτιέσθε τί σημαίνει τοῦτο ἐδῶ τὸ λιθάρι καὶ τί θέλει νὰ πῇ ἡ ἐπιγραφή του; λέει στὸν ἐπισκέπτη. Εἶναι μιὰ πολὺ ἀσυνήθιστη καὶ θλιβερὴ ἱστορία...

Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι λεπτά, ὁ ἐπισκέπτης ξέρει τὴν ἱστορία καὶ ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου εἶναι πλουσιώτερος κατὰ ἕνα σελλίνι ἢ δυὸ σελλίνια, ἀναλόγως τῆς γενναιοδωρίας τοῦ ἐπισκέπτου.

Τὸν Πήτερ Τέστερ τὸν εἶχαν βαφτίσει «Ψεύτη» οἱ συμμαθηταί του στὸ σχολεῖο, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἕνδεκα ἢ δώδεκα χρονῶν παιδί.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν περισσότερο καυχησάρης καὶ φαντασιόπληκτος, παρὰ ψεύτης.

—Τὸ καράβι τοῦ πατέρα μου εἶναι πολὺ μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δικό σας, Τζούντυ ! ἔλεγε, λόγου χάριν.

Ἤ :

—Ἐγώ, ὅταν θὰ μεγαλώσω, θ’ ἀγοράσω μιὰν μπενζίνα.

Ἤ:

—Ἂν μπορῶ νὰ τὸν δείρω; Τὸν κάνω καλὰ μὲ δεμένα τὰ χέρια.

Στὴν ἀρχή, ἐπειδὴ μιλοῦσε δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀπειλοῦσε τοὺς πάντας μὲ ἄγριο ὕφος, ὁ Πήτερ Τέστερ, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβληθῇ μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του.

Ἀτυχῶς γι’ αὐτόν, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν γλῶσσα του καὶ ἀφοῦ ἐπ’ ἀρκετὸ καιρὸ διεκήρυττεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε εὐκολώτερο πρᾶγμα γιὰ τὴν ἀφεντιά του ἀπὸ τοῦ νὰ δείρῃ κάποιον Πὲνν Μάθιους, ἐξαναγκάσθηκε τελικῶς ν’ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως τοὺς ἰσχυρισμούς του, ἢ μᾶλλον, ν’ ἀποπειραθῇ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ξυλοκοπηθῇ ἄγρια ἀπὸ τὸν Πένν· κλαίοντας καὶ μὲ τὸ ἕνα μάτι μαυρισμένο, κατέφυγε στὸ σπίτι του. Ἀντί, ὅμως, νὰ τὸν σωφρονίσῃ ἡ ἧττά του, ἀπὸ ἁπλὸ καυχησάρη, τὸν ἔκανε ψεύτη.

Τὸν Πὲνν τὸν εἶχε δείρει — τοῦ εἶχε μαυρίσει τὸ μάτι ! — ἐβεβαίωνε. Καὶ ἂν δὲν τὸν λυπόταν, θὰ τὸν ξανάδερνε μὲ δεμένο τὸ δεξὶ χέρι. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, κολυμποῦσε, τραβοῦσε κουπὶ καὶ σκαρφάλωνε στοὺς βράχους καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ! Ἔτρεχε ταχύτερα καὶ πηδοῦσε ψηλότερα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀγόρι τοῦ τόπου. Καὶ ὅταν βγῆκε νικημένος ἀπ’ ὅλη αὐτὴ τὴ δοκιμασία, τότε ἔχασε τελειωτικὰ καὶ ἀνεπανόρθωτα τὸ γόητρό του.

Ὁ ἴδιος, ὅμως, δὲν ἀποθαρρύνθηκε.

—Χθὲς τὸ πρωῒ ἔπιασα μόνος μου ἕνα τόνο, ποὺ ζύγιζε σαράντα κιλά ! ἀνήγγελλε στοὺς φίλους του.

—Καὶ τί τὸν ἔκανες ; τὸν ἐρωτοῦσαν αὐτοί.

—Τὸν πούλησα.

—Καὶ τὰ λεφτὰ ποῦναι τα, Πήτερ ;

—Τὰ ξόδεψα... Ἀγόρασα ἕνα χρυσὸ ρολόϊ.

—Ποῦ εἶναι τὸ χρυσὸ ρολόϊ;

—Τόχω κρυμμένο στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴν τὸ χάσω.

Ὅλοι ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια. Τὴν ἑπομένην ὁ Πήτερ ἀπτοήτως τοὺς πληροφοροῦσε, ὅτι εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ τουφέκι τοῦ πατέρα του ἔξη ἀγριόχηνες...

Τότε τὸν ἔβγαλαν «Ψεύτη». Καὶ τὸ παρατσοῦκλι αὐτὸ τοὔμεινε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κανένας πιὰ δὲν θυμόταν πὼς τ’ ὄνομά του ἦταν Πήτερ. Ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης» ! — ἔτσι τὸν ἔλεγαν ὅλοι. Κι’ αὐτὸς ἀκόμη ὁ καλὸς γιατρὸς τοῦ χωριοῦ τὴν πάθαινε συχνά.

—«Ψεύτη», τρέξε, παιδί μου, νὰ ρωτήσῃς τὸν πατέρα σου, ἂν μπορῶ νὰ νοικιάσω γι’ αὔριο τὸ καΐκι του ;

Ἤ:

—«Ψεύτη», μὴ ξεχάσῃς, παιδί μου, νὰ πῇς στὸν πατέρα σου νὰ μοῦ φέρῃ στὸ σπίτι δυὸ ἀστακούς, σὰν γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ψάρεμα.

Ὅταν ὁ Τέστερ ὁ Ψεύτης μεγάλωσε, παρὰ τὴν γενικὴν προσδοκία, ἡ μανία τῆς ψευτιᾶς δὲν τὸν ἄφησε. Τώρα, ὅμως, δὲν εἶχε πιὰ φίλους, στοὺς ὁποίους νὰ διηγῆται τὰ φανταστικὰ κατορθώματά του.

Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν παρατσούκλια, εἴτε εἶναι δημοφιλεῖς, εἴτε περιφρονημένοι. Καὶ τὸν «Ψεύτη» τὸν περιφρονοῦσαν τ’ ἄλλα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὠνειροπολοῦσε μόνος στὴν ἀκροθαλασσιά, πλάθοντας μὲ τὴν φαντασία του ἱστορίες, μὲ ἥρωα τὸν ἑαυτό του. Καὶ μόλις κανεὶς τὸν πλησίαζε, ἀμέσως ὁ «Ψεύτης» ἄρχιζε νὰ τοῦ διηγῆται πῶς εἶχε πιάσει τὸ προηγούμενο βράδυ ἕνα χταπόδι, ποὺ ζύγιζε εἴκοσι κιλὰ καὶ πῶς εἶχε σκαρφαλώσει ὣς τὶς ἀητοφωλιὲς τοῦ ψηλότερου βουνοῦ τῆς ἀκτῆς.

Σὰν ἔκλεισε τὰ εἰκοσιένα του χρόνια, ἐκμυστηρεύθηκε στὴν μητέρα του, ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ στρατιώτης.

—Οἱ στρατιῶτες ἔχουν τὸ στῆθος τους στολισμένο μὲ παράσημα καὶ ὅσοι εἶναι πολὺ γενναῖοι τοὺς δίνουν καὶ τὸν Σταυρὸ τῆς Βικτωρίας.

Ἀργότερα, ὅμως, ἐσκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ γίνῃ καπετάνιος τοῦ ναυαγοσωστικοῦ ποὺ πόδιζε συχνὰ στὸ Σαὶν Λό, «γιὰ νὰ βλέπῃ ὅλη ἡ Ἀγγλία τὴν φωτογραφία του στὶς ἐφημερίδες, μετὰ τὴν διάσωσι τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ τάδε ὑπερωκεανείου».

Ὅλοι μας, βέβαια, σὰν εἴμαστε νέοι, πλάθουμε μὲ τὴν φαντασία τέτοια ὄνειρα, καὶ βλέπουμε τὸν ἑαυτόν μας νὰ ἐκτελῇ, σ’ ἕνα πολὺ προσεχὲς μέλλον, ἡρωϊκοὺς ἄθλους. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, τοὺς πόθους αὐτοὺς τοὺς κρατοῦμε μυστικοὺς στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας. Ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης», ὄχι μόνο τοὺς ἐξεδήλωνε, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς τοὺς ἐξωτερίκευε σὲ χρόνο περασμένο, σὰν νὰ εἶχαν πραγματοποιηθῇ. Καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ γίνῃ ἥρως, εἶχε καταντήσει ὁ περίγελως τοῦ χωριοῦ.

Ὄχι, ὅμως, ἐντελῶς. Γιατὶ ὁ Τέστερ ὁ Ψεύτης ἦταν ὡραῖος καὶ καλοδεμένος ἄντρας. Εἶχε γερὰ μπράτσα καὶ ἤξερε νὰ κουμαντάρῃ ἕνα ψαροκάϊκο μὲ μπονάτσα καὶ μὲ φουρτούνα. Ἦταν ἀκούραστος στὸ κουπὶ καὶ ἤξερε πῶς ρίχνεται ἡ τράτα καὶ πῶς τραβιέται. Ὄχι, ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης» ἦταν ἄντρας μὲ τὰ ὅλα του.

Διαφορετικά, ποτὲ ἡ Τζούντυ Κάρνιου δὲν θὰ εἶχε καταδεχθῇ νὰ τοῦ χαμογελάσῃ. Ἡ Τζούντυ ἦταν ἡ ὡμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, καὶ ὅπως ἦταν καὶ τετραπέρατη, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἦταν σὲ θέσι νὰ κρίνῃ ἂν ἕνας ἄντρας ἦταν καλοφτιαγμένος ἢ ὄχι. Ὄχι μόνο μιὰ φορά, ἀλλὰ πολλὲς φορές, καθὼς ὁ Τέστερ περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι της, τοῦ εἶχε χαμογελάσει πολὺ φιλικά. Εἶν’ ἀλήθεια πὼς ἐξ ἴσου φιλικὰ χαμογελοῦσε σὰν περνοῦσε καὶ ὁ Πὲνν Μάθιους, ὁ παληὸς ἀντίζηλος τοῦ Τέστερ.

Πολὺ σύντομα, τὸ χωριὸ ὁλόκληρο μυρίστηκε ὅτι οἱ δύο νέοι διεκδικοῦσαν τώρα τὸ χέρι τῆς Τζούντυ καὶ γέλια δυνατὰ ἀντηχοῦσαν κάθε τόσο στὸ μπὰρ τοῦ πανδοχείου σχετικὰ μ’ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Καλλίτερα νὰ πάρῃ τὸν «Ψεύτη», ἔλεγε ὁ ἕνας. Θὰ τῆς ἀγοράσῃ μιὰ μεγάλη μπενζίνα καὶ ἀργότερα, σὰν γίνῃ στρατηγὸς καὶ καπετάνιος τοῦ ναυαγοσωστικοῦ, θὰ τῆς χτίσῃ ἕνα μεγάλο ἀρχοντικὸ στὴν πλατεῖα τοῦ δημαρχείου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη ἂν δὲν τῆς κάνῃ, θὰ τὴν χορτάσῃ, τοὐλάχιστον, μὲ ὑποσχέσεις καὶ παραμύθια.

Κανένας δὲν πίστεψε τὸν Πῆτερ Τέστερ τὸν «Ψεύτη», ὅταν αὐτὸς ἰσχυρίσθηκε πὼς εἶχε σώσει τὸν Πὲνν Μάθιους ἀπὸ βέβαιο πνιγμό. Ἄλλωστε, κανένας ποτὲ δὲν πίστευε αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ «Ψεύτης». Ἦταν ἕνας γελοῖος καυχησάρης — ἔτσι τοὐλάχιστον νόμιζαν ὅλοι.

—Μάθατε τὸ τελευταῖο νέο; ἔλεγε κάποιος ἄλλος. Ὁ «Ψεύτης» εἶπε στὴ Τζούντυ ὅτι μπορεῖ νὰ πάῃ κολυμπῶντας ὡς τὸ Τάρροκ Ρὴφ καὶ νὰ γυρίσῃ.

Καὶ ὅλοι ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια, γιατὶ τὸ Τάρροκ Ρὴφ ἀπέχει κάπου ἕνα μίλι ἀπὸ τὸν ὅρμο καὶ εἶναι κυκλωμένο ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ρεύματα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν φυσᾷ. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τὸ πλησιάσῃ κανεὶς μὲ βάρκα. Οἱ ὕφαλοι ποὺ ὑπάρχουν ὁλόγυρά του ἔχουν ξεκοιλιάσει ἕνα σωρὸ ὑπερήφανα καράβια καὶ τὸ ψαροκάϊκο ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ σιμώσῃ, θὰ τσακιζόταν σὰν σπιρτοκοῦτι.

Ἕνας ἀδιάντροπος καὶ διασκεδαστικὸς ψεύτης: Νὰ τί ἦταν ὁ Τέστερ καὶ γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν θὰ τὸν ἄλλαζαν οἱ συγχωριανοί του. Ἦταν ἡ μεγάλη τους διασκέδασις καὶ ὅταν, σὲ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα, ὁ «Ψεύτης» περνοῦσε τὸ κατῶφλι τοῦ πανδοχείου, ἀμέσως ὅλοι ξεσποῦσαν σὲ γέλια.

— Γιὰ διηγήσου μας τὸ τελευταῖο σου κατόρθωμα, «Ψεύτη»! τοῦ φώναζαν.

— Ἔ, «Ψεύτη», παρήγγειλες τὸ μοτὲρ τῆς μπενζίνας σου;

Πότε θὰ σὲ ντύσουν στρατηγό, «Ψεύτη»;

Ὁ Τέστερ δὲν ἀπαντοῦσε ποτέ. Μολονότι εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὰ μπράτσα του, δὲν ἔνοιωθε τὴν παραμικρὴ διάθεσι νἄρθῃ στὰ χέρια μὲ τοὺς βασανιστάς του.

Μ’ ἕναν μονάχα ἄνθρωπο ὁ Τέστερ θἄθελε νὰ πιασθῇ: Μὲ τὸν Πὲνν Μάθιους. Τὸν μισοῦσε θανάσιμα καὶ ἦταν βέβαιος πὼς τώρα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τσακίσῃ τὰ πλευρά.

Ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης» ἦταν τώρα εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ἀφήνοντάς του τὸ ψαροκάϊκο καὶ τὰ δίχτυα· ὁ ἴδιος ὁ Τέστερ «Ψεύτης» εἶχε δουλέψει σκυλήσια τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ εἶχε βάλει κατὰ μέρος κάτι λεφτουδάκια. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ παντρευθῇ τὴν Τζούντυ καὶ ὁ πόθος του αὐτὸς πιθανὸν νὰ ἐπραγματοποιεῖτο, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ὁ Πένν. Ἡ ἀντιζηλία τῶν δύο ἀνδρῶν κολάκευε τὴν Τζούντυ, ἡ ὁποία, ὅπως κάθε ἄλλη κοπέλλα στὴν θέσι της, ἤθελε νὰ γλεντήσῃ τὸ πρᾶγμα προτοῦ δώσῃ τὴν τελειωτικὴ ἀπάντησι. Καὶ ἔτσι ὁ Πὲνν καὶ ὁ «Ψεύτης» ἀνταλλάζανε ἄγριες ματιὲς σὰν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν στὸν δρόμο καὶ ἔκαναν πὼς δὲν ἔβλεπαν, ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο εἶχε ἀνάγκην βοηθείας γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ πλεμάτια του ἢ νὰ σύρῃ στὴν στεριὰ τὴν βάρκα του.

Ἂν ὁ Πὲνν καὶ ὁ Τέστερ ἦσαν φίλοι, ὁ Πὲνν δὲν θὰ πήγαινε ποτὲ μόνος νὰ συνάξῃ τὰ παραγάδια του ἐκεῖνο τὸ συννεφιασμένο ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου. Ὁ Πένν, βλέποντας τὸν Τέστερ νὰ τραβᾷ γιὰ τὸν καθημερινὸ περίπατό του κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, θὰ τὸν φώναζε ἀσφαλῶς καὶ θὰ τὸν παρακαλοῦσε, νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸ μῖσος, ὅμως, ποὺ τοὺς ἐχώριζε δὲν ἄφησε τὸν Πὲνν νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν ἀντίζηλό του καὶ ἔτσι πήδησε μέσα στὴν βάρκα του καὶ ξεκίνησε μόνος.

Ἕνας φοβερὸς ἀγέρας φυσοῦσε ἀπὸ τὴν στεριά. Οἱ ἄλλοι ψαρᾶδες δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ ξεμπουκάρουν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ περνοῦσαν τὴν ὥρα τους ἐπιδιορθώνοντας τὰ δίχτυα, στὰ σπίτια τους, ἢ κουβεντιάζοντας στὸ μπὰρ τοῦ πανδοχείου.

Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε ὁλοένα καὶ ὅταν ὁ Πὲνν βγῆκε ἀπὸ τὸν ὅρμο, κύματα πελώρια ἅρπαξαν τὸ καΐκι του καὶ τὸ ἔσρωξαν πρὸς τὸ Τάρροκ Ρήφ, πάνω στὸ ὁποῖο τὰ νερὰ ἔσπαγαν μὲ ἄγρια μανία, σκεπάζοντας τὰ βράχια μὲ ολόλευκους ἀφρούς. Ὁ Πὲνν κατάλαβε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατάφερνε μὲ τέτοια φουρτούνα νὰ μαζέψῃ τὰ παραγάδια του καὶ ἔβαλε πρύμνη γιὰ τὸν ὅρμο. Σὲ λίγο ἤξερε πὼς μόνον ἕνα θαῦμα μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ.

✪

Ὁ Τέτσερ ὁ «Ψεύτης», ὠνειροπολοῦσε, ὅπως πάντοτε, ἀκολουθῶντας τὸ μονοπάτι ποὺ σκαρφαλώνει στὶς ἀπόκρημνες πλαγιὲς τῆς ἀκτῆς. Ἀσφαλῶς θ’ ἀναλογιζόταν τὴν ἡμέρα ὅπου θὰ τοῦ ἀπένεμαν τὸ μετάλλιο τῆς ἀνδρείας γιὰ τὴν διάσωσι ναυαγῶν ἀπὸ βέβαιο πνιγμό, ὅταν τὸ μάτι του διέκρινε ἕνα μαῦρο σημαδάκι ποὺ χοροπηδοῦσε πάνω στοὺς ἀφρούς, σὲ ἀπόστασι πενήντα ἢ ἐξῆντα μέτρων ἀπὸ τὰ βράχια τοῦ Τάρροκ Ρήφ. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε μεγάλη προσοχή, νομίζοντας πὼς ἦταν κανένα συντρίμμι ναυαγίου ἢ καμμιὰ ξύλινη κάσσα, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀποσπάσει τὰ κύματα ἀπὸ τὸ κατάστρωμα κανενὸς καραβιοῦ. Κατόπιν, ξαφνικά, ἀντελήφθη ὅτι ἦταν βάρκα — ἡ βάρκα τοῦ Πὲνν Μάθιους.

— Κύριε ἐλέησον! μουρμούρισε. Τί νὰ κάνῃ ἆρά γε ἐκεῖ πέρα; Θὰ ἔχῃ, ἀσφαλῶς, τρελλαθῇ. Μ’ αὐτὸ τὸν ἄνεμο δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὰ βράχια. Θὰ πνιγῇ ὁ ἠλίθιος.

Ἐνῷ ὁ ἄνεμος βογγοῦσε στὰ αὐτιά του χτυπῶντας κάθε τόσο τὸ πρόσωπό του μὲ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων ποὺ ἔδερναν λυσσασμένα τοὺς βράχους, ὁ Τέστερ παρηκολούθησε γιὰ κάμποσα λεπτὰ τὸν ἀπελπισμένο ἀγῶνα τοῦ Πένν. Τέλος, τὸ ρεῦμα πῆρε τὴν βάρκα καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ Τάσοοκ Ρήφ. Τὸ μικρὸ σκάφος χάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα στοὺς ἀφρούς, γιὰ νὰ ξαναφανῇ ἀναποδογυρισμένο καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ τελειωτικά.

✪

Κάπου μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης» εἰσώρμησε στὸ μπὰρ τοῦ πανδοχείου μὲ μάτι ἀγριεμένο καλῶντας τοὺς θαμῶνας νὰ τὸν βοηθήσουν.

Χρειάσθηκε ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ καταλάβουν αὐτοὶ τί τοὺς ἔλεγε ὁ Τέστερ— ὅτι ὁ Πὲνν κοίτοταν νεκρὸς ἢ ἀναίσθητος στὸ γιαλό. Ὥρμησαν, ἀμέσως, ἔξω καὶ ροβόλησαν πρὸς τὸν ὅρμο, ὅπου βρῆκαν τὸν Πὲνν ξαπλωμένο ἀνάσκελα πάνω στὰ χαλίκια.

Ἔμενε τελείως ἀκίνητος, μέσα στὰ μουσκεμένα ροῦχα του, καὶ ἀπὸ ἕνα σχίσιμο στὸν δεξιό του κρόταφο κυλοῦσε αἷμα.

Τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν μετέφεραν στὸ σπίτι του. Κάποιος τηλεφώνησε στὸν γιατρὸ καὶ ὅταν αὐτὸς ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Πὲνν δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, ἔτρεξαν ὅλοι νὰ εὕρουν τὸν Τέστερ γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσουν τί εἶχε συμβῆ.

— Ἀναποδογύρισε ἡ βάρκα του; Γύρισε κολυμπῶντας στὴ στεριά; Δὲν ξέραμε ὅτι ὁ Πὲνν ἦταν τόσο καλὸς κολυμβητής...

— Πῆγα μὲ τὴν βάρκα μου καὶ τὸν ἔφερα ἀπὸ τὸ Τάρροκ Ρήφ, εἶπε ὁ Τέστερ.

— Χά! Χά! Τὸν ἀκούσατε τὸν ἀδιάντροπο;

Ὅλοι λιγώθηκαν στὰ γέλια.

— Πῆγες, λοιπόν, καὶ τὸν ἔφερες μὲ τὴν βάρκα σου, ἀπὸ τὸ Τάρροκ Ρήφ, ἔ «Ψεύτη»; Τοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴ δηλαδή ; Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἔχεις ταίρι στὸν κόσμο! Κι’ οὔτε σὺ ὁ ἴδιος εἶχες πῇ ἀκόμη τέτοιο ψέμα.

Ἡ εἴδησις τοῦ τελευταίου κατορθώματος τοῦ Τέστερ διαδόθηκε ἀμέσως στὸ χωριό. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατέφθασαν στὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ διηγῆται ὁ ἴδιος τὸν νέο του ἆθλο.

— Ναί, εἶπε ὁ Τέστερ. Εἶδα τὴν βάρκα τοῦ Πὲνν νὰ τσακίζεται πάνω στὸ Τάρροκ. Εἶδα τὸν ἴδιον νὰ γαντζώνεται πάνω στὰ βράχια. Πήδησα ἀμέσως στὸ καΐκι μου καὶ τράβηξα γιὰ τὸ Τάρροκ. Σὰν μὲ εἶδε νὰ πλησιάζω ὁ Πὲνν σήκωσε τὸ ἕνα χέρι καὶ μοῦ ἔκανε ἀπελπισμένα σήματα: «Βοήθεια, «Ψεύτη»! ψώναζε. Βοήθεια, πνίγομαι!... Κάνε γρήγορα, «Ψεύτη»! Δὲν βαστῶ πιά!..» Παλαίοντας μὲ τὰ κύματα καὶ τὸ ρεῦμα κατώρθωσα νὰ πλευρίσω στὸν βράχο καὶ νὰ σύρω μέσα στὴν βάρκα τὸν Πένν. Μετὰ ξαναγύρισα στὸ λιμάνι. Τέτοια φουρτούνα δὲν ἔχω ξαναδῆ!

— Χά! Χά! ξεφώνησαν οἱ ἀκροταί. Τί παραμύθι, βρὲ παιδιά! Εἶνε τὸ καλύτερο ἀπὸ ὅσα ἔχεις διηγηθῆ ὡς τὰ σήμερα «Ψεύτη»!...

Ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ πλησιάσῃ μιὰ βάρκα στὸ Τάρροκ Ρὴφ μὲ τέτοιο καιρό, χωρὶς νὰ θρυμματισθῇ πάνω στοὺς βράχους. Κανένας ψαρᾶς ἀπὸ τὸ Σαὶν Λὸ δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ κάνῃ τέτοιο πρᾶγμα. Διάβολε! Στὸν ἥρωα, ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε ἕνα τέτοιο κατόρθωμα θ’ ἄξιζε νὰ τοῦ ἀνεγείρουν μνημεῖο.

Ὅλοι ἐγελοῦσαν σηκώνοντας τοὺς ὤμους τους. Ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης» εἶχε ξεπεράσει τὸν ἑαυτό του ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ εἶχε τραβήξει τὸν Πὲνν ἔξω στὴν στεριά. Πάντως πολὺ σύντομα θ’ ἀπεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια. Σὰν ἀνακτοῦσε τὶς αἰσθήσεις του, ὁ Πὲνν θὰ τοὺς ἔλεγε τί εἶχε συμβῆ.

Ὅταν ὁ γιατρὸς ἀνέστησε τὸν Πὲνν καὶ τοῦ ἔδεσε τὸ κεφάλι καὶ ἀφοῦ τὸν ἄφησαν νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ, δυὸ - τρεῖς ἄνδρες γλύστρησαν μὲ τρόπο κατὰ τὸ βραδάκι στὸ δωμάτιό του.

— Τί σοῦ συνέβη Πένν; τὸν ἐρώτησαν.

— Δὲν θυμᾶμαι τί ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Καθὼς ἐπέστρεφα στὸν ὅρμο, ἡ βάρκα μου ἀναποδογύρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κεφάλι μου χτύπησε σ’ ἕναν ἀπ’ τοὺς σκαρμούς. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν θυμᾶμαι τίποτα. Τὰ κύματα θὰ μ’ ἔρριξαν στὴν στεριὰ ὑποθέτω.

Οἱ ἄνδρες ἀλληλοκυττάχθηκαν χαρακτηριστικὰ καὶ μόλις βρέθηκαν ἔξω ἄρχισαν νὰ γελοῦν.

— Τί λέγαμε! ἐφώναζαν. Αὐτὸς ὁ Τέστερ εἶνε καταπληκτικὸς ψεύτης...

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ παρακάνει, παρετήρησε κάποιος. Δὲν ἐπιτρέπεται, χριστιανέ μου, νὰ ἰσχυρίζεσαι στὰ καλὰ καθούμενα ὅτι ἔσωσες ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ πνιγμό, χωρὶς νἄχῃς ἀπομακρυνθῇ οὔτε μέτρο ἀπὸ τὴν στεριά.

— Ἔχεις δίκηο. Βέβαια, τ’ ἀστεῖα, ἀστεῖα! Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Τέστερ ἔχει ξεπεράσει πιὰ κάθε ὅριο.

✪

Ὅταν ὁ Τέστερ ὁ «Ψεύτης», ἐμπῆκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ πανδοχεῖο, ἀντὶ τῶν συνηθισμένων καγχασμῶν, ἄγριες ματιὲς καὶ μουρμουρητὰ ἀποδοκιμασίας ὑποδέχτηκαν τὴν ἐμφάνισί του. Καὶ ὅταν ἐπεχείρησε νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορία του, ὠργισμένες φωνὲς τοῦ ἐπέβαλαν σιωπή.

—Εἶναι ψέμα ! Ἄτιμο ψέμα! Θἄπρεπε νὰ ντραπῇς, ἀδιάντροπε !

Μὲ πορφυρὸ πρόσωπο ὁ Τέστερ ἔφυγε βιαστικός.

Πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πὲνν γιὰ νὰ ρωτήσῃ πῶς ἦταν ὁ τραυματίας.

Ὁ γιατρὸς τὸν σταμάτησε στὴν πόρτα.

—Ὁ Πὲνν διαψεύδει ὅσα εἶπες, «Ψεύτη», τὸν πληροφόρησε. Καὶ πρόσθεσε :

—Ἂν θὲς τὴ συμβουλή μου, θὰ κάνῃς καλὰ νὰ γιατρευθῇς πιὰ ἀπ’ αὐτὴ τὴν παιδαριώδη μανία σου. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σοῦ φέρῃ φασαρίες στὸ κεφάλι.

Ἐπιστρέφοντας στὸ λιμάνι ὁ Τέστερ, συνάντησε τὴν Τζούντυ. Σὰν τὸν εἶδε, ἡ νέα ἐτάχυνε τὸ βῆμα της καὶ πέρασε ἀπὸ δίπλα του, χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ.

Ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα ὁ Τέστερ δὲν μίλησε σὲ κανένα. Βλοσυρός, μὲ βλέμμα σκοτεινό, περνοῦσε τὶς ὧρες του, σκαρφαλωμένος στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς.

Κανένας δὲν ξέρει πῶς ἐξετέλεσε τὸν τελευταῖο του ἆθλο· ἡ κρατοῦσα, ὅμως, ἐκδοχὴ στὸ χωριὸ εἶναι πὼς ἔδεσε ἕνα βαρύδι εἴκοσι κιλῶν στὸ ἕνα του πόδι καὶ ὅτι ἀφοῦ ἀνοίχθηκε πέρα ἀπὸ τὸ Τάρροκ Ρὴ μὲ τὴν βάρκα του, ἀτάραχος διασκέλισε τὴν κουπαστή.

Ὕστερα ἀπὸ ἡμέρες, εὕρηκαν τὴν βάρκα του ἄδεια· ἀπὸ μέσα ἔλειπε ἕνα βαρύδι εἴκοσι κιλῶν. Συνεπῶς δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐκδοχὴ τῶν ψαράδων νὰ εἶναι ὀρθή.

Στὸ χωριὸ δὲν τὸν ἔκλαψε τότε κανείς. Ἀπὸ ψεύτης εἶχε γίνει δειλὸς καὶ εἶχεν αὐτοκτονήσει. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν ἡ ἐποχὴ κατάλληλη γιὰ πένθη, γιατί, ὅλοι ἐτοιμάζονταν νὰ γλεντήσουν στοὺς γάμους τοῦ Πὲνν καὶ τῆς Τζούντυ. Τὴν ἡμέρα τῆς τελετῆς, ὅλο τὸ χωριὸ γιώρτασε. Ἡ εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ, ὅμως, διήρκεσε πολὺ λίγο. Ἴσως ὁ Πὲνν νὰ μὴν ἦταν, ὅ,τι φαινόταν· ἴσως ἡ Τζούντυ νὰ εἶχε κρατήσει μέσα στὴν ψυχή της κάποιο κρυφὸ πόθο γιὰ τὸν ἄνδρα, ποὺ εἶχε πνιγῆ· τὸ γεγονός, πάντως, εἶναι, ὅτι δύο μόλις μῆνες μετὰ τὸν γάμο, τὸ ἀνδρόγυνο ἦταν μαλλιὰ - κουβάρια. Οἱ φωνὲς τοῦ Πὲνν καὶ τὰ κλάματα τῆς Τζούντυ, ἀναστάτωναν κάθε βράδυ τὴν γειτονιά.

Μιὰ νύχτα ὁ Πὲνν γύρισε μεθυσμένος στὸ σπίτι του. Ἡ Τζούντυ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ὁ Πὲνν ἔσπασε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα καὶ χαστούκισε τὴν γυναῖκα του. Ἡ Τζούντυ μανιασμένη, ἅρπαξε μιὰ κανάτα καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὸ κεφάλι. Ὁ Πὲνν σωριάσθηκε ἀναίσθητος, μὲ τὸ παληὸ τραῦμα του στὸν κρόταφο ἀνοιγμένο πάλι.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν ἐπανέφερε στὶς αἰσθήσεις, ὅπως τὸν εἶχε ἐπαναφέρει στὶς αἰσθήσεις του τὴν ἡμέρα ὅπου τὸν εἶχεν εὕρει μισοπνιγμένο στὸ γιαλὸ καὶ μόλις ὁ Πὲνν ἄνοιξε τὰ μάτια του, πανικόβλητος ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ:

—Βοήθεια, «Ψεύτη» ! Βοήθεια, πνίγομαι !... Κάνε γρήγορα, «Ψεύτη» ! Δὲν βαστῶ πιά !

Τὴν ἑπομένη οἱ κάτοικοι τοῦ Σαὶν Λὸ ἀποφάσιζαν ν’ ἀνεγείρουν κενοτάφιο εἰς μνήμην τοῦ Πήτερ Τέστερ, τοῦ «Ψεύτη».

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΝΤΦΙΛΝΤ

ΕΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

— Ὅταν ἦτανε πολίτης ἔπαιζε βιολὶ σὲ κάποια ὀρχήστρα.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ)

Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΓΚΙΛΛΟΤΙΝΑΣ

Ἦταν ἔξη τὸ πρωΐ. Μιὰ ψιλὴ βροχὴ ἔπεφτε πάνω τὸ Παρίσι καὶ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς ἡμέρας φώτιζε πένθιμα τὴν πόλι.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς αὐλὲς τῆς θλιβερῆς φυλακῆς Μπισέρτ, πέντε-ἕξ ἐργάται, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα τεχνίτη, στῆναν μιὰ παράξενη καὶ ἄγνωστη μηχανή.

Ἀπ' τὰ καγκελλωτὰ παράθυρα τοῦ κτιρίου μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ, τὰ χλωμὰ καὶ ἀδυνατισμένα πρόσωπα τῶν φυλακισμένων, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τί συνέβαινε.

Κοιμῶνταν οἱ δυστυχισμένοι, ἀλλὰ τὰ χτυπήματα τῶν σφυριῶν τοὺς ξύπνησαν. Περίεργοι, ἀνήσυχοι, κολλημένοι στὰ ὑγρὰ σίδερα τῆς φυλακῆς, παρακολουθοῦσαν τὴν ἐργασία.

Σὲ λίγο δυὸ ἄνθρωποι μπῆκαν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο στὴν αὐλή, καὶ παρὰ τὴ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε, μὲ περιέργεια ἐξήταζαν τὸ μηχάνημα.

Ἦταν ὁ γιατρὸς Φίλιππος Πινὲλ καὶ ὁ περιβόητος Καμπανίς, στὰ χέρια τοῦ ὁποίου, πρὶν λίγες μέρες, εἶχε ξεψυχήσει ὁ Μιραμπώ.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη, αὐτὸ ὅμως δὲν ἠμπόδιζε τοὺς δύο ἐπισκέπτες νὰ ζητοῦν μ' ἐνδιαφέρον πληροφορίες ἀπ' τὸν ἐπικεφλῆς τεχνίτη.

Κι' αὐτὸς — Γκιντοῦ ἦταν τ' ὄνομά του — πρόθυμα ἔδινε ὅλες τὶς ἐξηγήσεις γιὰ τὰ προτερήματα τῆς μηχανῆς του, στὴν ὁποία φαινόταν νὰ ἔχη μιὰ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια καὶ ποὺ ὠνόμαζε γελῶντας «ἡ δεσποινίδα».

Καιρός, ὅμως, εἶναι νὰ περιγράψουμε τὴ δεσποινίδα.

Ἦταν μιὰ ἐξέδρα ὅπου εἶχαν στήσει, κάθετα, δυὸ δοκάρια ὕψους 12 ποδιῶν.

Στὸ ἐσωτερικό τους μέρος εἶχαν ἕνα αὐλάκι, ἀρκετὰ βαθύ. Πάνω σ' αὐτὸ γλυστροῦσε, χάρις σ' ἕνα ἐλατήριο ποὺ ἀνοιγόταν ξαφνικά, δίνοντας ἔτσι τὴν ἐλευθερία νὰ πέση μὲ δύναμι καὶ μ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ τοῦ εἶχαν προσθέσει, ἕνα εἶδος λεπιδιοῦ σὲ σχῆμα μισοφέγγαρου.

Ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα ἦταν φτιαγμένο ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ δοκάρια. Τὰ δύο φύλλα αὐτοῦ τοῦ ἀνοίγματος, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ περάση τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου, ἔκλιναν σὲ τρόπο, ὥστε νὰ σφίγγουν τὸ λαιμό, σὰν μέσα σ' ἕνα κλοιό.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μηχάνημα περιεργαζόταν ὁ γιατρὸς Πινὲλ καὶ ὁ Καμπανίς.

***

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος, πάνω-κάτω 55 ἐτῶν, ψηλός, μὲ μιὰ φυσιογνωμία καλοκάγαθη καὶ ἀνοιχτή. Μιλοῦσε εὔθυμα μὲ τρία ἄλλα πρόσωπα, ποὺ ἦταν ντυμένα σὰν κι' αὐτόν, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς κομψότητα.

Ἡ καλοκάγαθη αὐτὴ φυσιογνωμία ἀνῆκε στὸν Κάρολο-Λουδοβίκο Σανσόν, τὸν ἐπὶ 20 ἔτη δήμιο τῶν Παρισίων. Οἱ τρεῖς ἄλλοι ἦταν ὁ γυιός του καὶ οἱ δύο βοηθοί.

Ἡ παρουσία τοῦ Σανσὸν ἀνησυχοῦσε ἀρκετὰ τοὺς φυλακισμένους, κι' ἔδινε μιὰ εὔγλωττη ἐξήγησι στὸν προορισμὸ τῆς μηχανῆς.

***

Στὶς 8 δύο καινούργια πρόσωπα μπῆκαν στὴν αὐλή.

Ὁ ἕνας 70 ἐτῶν, ἀσθενικὸς καὶ μὲ χλωμὸ πρόσωπο, ἦταν ὁ γνωστὸς γιατρὸς τοῦ βασιλῆᾶ, Ἀντώνιος Λουΐ. Ὁ ἄλλος 54 ἐτῶν, ζωηρότερος, ἦταν ὁ Ἰωσὴφ Ἰγνάτιος Γκιγιωτὲν κι' αὐτὸς γιατρὸς τοῦ βασιλῆᾶ.

Καὶ οἱ δύο πλησίασαν τὸ μηχάνημα καὶ τὸ ἐξήτασαν μὲ προσοχή. Ὁ Γκιγιωτὲν φάνηκε εὐχαριστημένος.

—Καλὰ τὴν κανόνισε ὁ τεχνίτης τὴν ἐφεύρεσί σας, εἶπε μειδιῶντας μελαγχολικὰ ὁ γιατρὸς Λουΐ.

—Τὴν ἐφεύρεσί μου ; ἀπήντησεν ὁ Γκιγιωτέν, μᾶλλον τὴ δικιά σας καὶ τοῦ μηχανικοῦ Σμίθ.

—Ὄχι ! Ὄχι ! ἔκανε ὁ Ἀντώνιος Λουΐ. Σεῖς προτείνατε στὴν Ἐθνοσυνέλευσι τὴν ἐξίσωσι τῶν θανατικῶν ποινῶν καὶ τὴν ταχύτερη καὶ λιγώτερο ὀδυνηρὴ ἐκτέλεσι. Δὲν παίζει κανένα ρόλο, ἂν ἄλλοι ηὗραν τὸν τρόπο τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σχεδίου σας. Σὲ σᾶς ἀνήκει, ὅμως, ὅλη ἡ τιμή, ποὺ εἴχατε τὴν ἰδέα ν' ἀπαλλάξετε ἀπ' τὰ βασανιστήρια καὶ τοὺς πόνους τόσους καὶ τόσους δυστυχισμένους. Πρέπει δὲ νὰ ξέρετε, φίλε μου, πὼς αὐτὸ ἐδῶ, δὲν εἶναι καμμιὰ καινούργια ἐφεύρεσι. Τέτοια μηχανήματα, ὄχι βέβαια ἐντελῶς ὅμοια, ὑπῆρχαν τὸν μεσαίωνα στὴ Γερμανία, στὴ Σκωτία καὶ τὴν Ἰταλία, τὸ δὲ 1632 ὁ Στρατάρχης Μονμορανσὺ καρατομήθηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὴ Τουλούζη. Ἐγὼ δὲν ἔκανα, παρὰ μιὰ ἔκθεσι στὴν Ἐθνοσυνέλευσι, ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ μελετήσω τὸ ζήτημα καὶ προτείνω αὐτὸ ἐδῶ τὸ μηχάνημα, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο, ἀπ' τὴν Ἰταλικὴ «μανάγια».

Ὁ γιατρὸς Γκιγιωτὲν δὲν πρόφθασε νὰ ἀπαντήσῃ, γιατί ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα κάρρο μπῆκε στὴν αὐλὴ φορτωμένο μὲ τρεῖς σάκκους.

—Ἀ! νὰ αὐτὰ ποὺ περιμέναμε, εἶπε εὔθυμα ὁ Γκιγιωτέν.

Ὁ δήμιος, ὁ γυιός του καὶ οἱ δύο βοηθοὶ ξεφόρτωσαν τὸ κάρρο. Ἀπ' τὸν καθένα σάκκο βγάλαν ἕνα ἀνθρώπινο πτῶμα. Τὰ ἔστελναν τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ σχετικὸ πείραμα.

Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ πρῶτο βρέθηκε ξαπλωμένο ὁριζόντια μὲ τὸ κεφάλι σφηνωμένο μέσα στὸ ἄνοιγμα ποὺ ἦταν στὴ μέση τῶν δύο δοκαριῶν.

Πάτησαν τὸ ἐλατήριο.

Κράκ ! Τὸ λεπίδι ἐλεύθερο ἔπεσε μὲ ταχύτητα μεγάλη καὶ δύναμι καὶ τὸ κεφάλι τοῦ πτώματος κυλίστηκε μὲ μιᾶς στὸ ἔδαφος.

Ὁ Γκιγιωτὲν ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ὅλο χαρά.

Ὅσο γιὰ τὸ μηχάνημα μποροῦσε νὰ ὀνομάζεται τώρα «κυρία» καὶ ὄχι «δεσποινίς», ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ Γκιντού.

Γάλλοι εὐγενεῖς, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁδηγοῦνται στὴν Γκιλλοτίνα

—Μπράβο, εἶπε ὁ Λουΐ.

Ὁ Γκιγιωτὲν χαιρέτησε εὐχαριστημένος.

Μιὰ δεύτερη δοκιμὴ ἔγινε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία.

Στὴν τρίτη, ὅμως, τὸ λεπίδι ἔπεσε ἄσχημα καὶ τὸ κεφάλι κόπηκε κατὰ τὰ τρία τέταρτα μόνο. Ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ ἀποσπάσουν μὲ τὸ μαχαίρι.

Κανείς, ὅμως, δὲν ἔδωσε προσοχὴ σ' αὐτό, γιατί, ὅπως εἶπαν, ὅλα τὰ μηχανήματα παθαίνουν καμμιὰ φορὰ βλάβες.

***

Εἶχε νυχτώσει. Ὁ Λουδοβῖκος XVI καθισμένος στὴν κρεββατοκάμαρά του στὸν Κεραμεικό, κύτταζε μελαγχολικὰ ἕνα μεγάλο κάδρο ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο. Ἦταν ἕνας πίνακας τοῦ Βὰν Ντὺκ καὶ παρίστανε τὸν Κάρολο Στούαρτ.

Ὁ Κάρολος ἦταν ὄρθιος κάτω ἀπὸ μερικὰ δένδρα. Πίσω του, ἕνας νέος κρατοῦσε τὸ ἄλογό του. Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ ἦταν μελαγχολικό. Τί ἆρά γε νὰ σκεπτότανε αὐτὸς ὁ Στούαρτ, ποὺ εἶχε γιὰ πρόγονο τὴν ὤμορφη κι' ἄτυχη Μαρία καὶ ποὺ ἦταν γραφτό, σὰν τὴ συγγενῆ του, νὰ τελειώσῃ στὸ ἰκρίωμα ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὸν γιατρὸ Λουΐ.

Ὁ βασιλῆᾶς κούνησε τὸ κεφάλι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις ποὺ τοῦ γεννοῦσε ἡ θέα αὐτῆς τῆς εἰκόνας καὶ διέταξε νὰ ὁδηγήσουν μέσα τὸ γιατρό.

—Καλησπέρα, γιατρέ, φώναξε μόλις εἶδε τὸν Λουΐ.

Ὁ γιατρὸς ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμό.

—Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, ἔμαθα πὼς ὁ Γκιγιωτὲν ἐφεῦρε μιὰ μηχανή, γιὰ νὰ γίνωνται οἱ ἐκτελέσεις γρηγορώτερα καὶ μὲ λιγώτερο πόνο. Εἶν' ἀλήθεια ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Λουΐ· ἤμουνα μάλιστα καὶ στὶς δοκιμές.

—Μπᾶ ; Μὰ πέστε μου λοιπόν. Ξέρετε πόσο μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ μηχανές.

Ὁ γιατρὸς Λουΐ, ἀμέσως ἔκανε ἕνα πρόχειρο σχέδιο τῆς νέας ἐφευρέσεως, δίνοντας καὶ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ πρώτου πειράματος.

—Περίεργο ! εἶπε ὁ βασιλῆᾶς, γιατί ἡ δοκιμὴ ἀπέτυχε τὴν τρίτη φορά ;

Μὲ προσοχὴ κύτταξε τὸ σχέδιο. Ἔξαφνα ἔμπηξε μιὰ φωνή:

—Τὸ ηὗρα ! Ξέρετε γιατί τὸ κεφάλι τοῦ τρίτου πτώματος δὲν ἀποκόπηκε ἐντελῶς ; Ἐπειδὴ τὸ λεπίδι πρέπει νὰ εἶναι τριγωνικὸ καὶ ὄχι μισοφέγγαρο.

Κι' ἁρπάζοντας μιὰ γραφίδα διώρθωσε τὸ σχέδιο τοῦ γιατροῦ Λουΐ.

Αὐτὴ ἡ συζήτησις γινόταν στὶς 21 Ἀπριλίου 1792.

***

Ἐννέα ἀκριβῶς μῆνες ἀργότερα, δηλαδὴ στὶς 21 Ἰανουαρίου 1793, τὸ κεφάλι τοῦ Λουδοβίκου XVI ἔπεφτε κάτω ἀπ' τὸ ἴδιο λεπίδι, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε διορθώσει.

***

Ἂν καὶ ἡ ἐφεύρεσι τῆς λαιμητόμου ἀνήκει στὸ γιατρὸ Ἀντώνιο Λουΐ, ὠνομάστηκε ὅμως Γκιλλωτίνα ἀπ' τὸ Γκιγιωτέν, ἀπαθανατίζοντας ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ μὲ τὴ φρικτή της φήμη.

Πολὺ καλὰ δὲ ὁ Οὑγκὼ εἶπε: «Δυὸ ἄνθρωποι δὲν ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπ' τὶς ἐπιτυχίες τους. Ὁ μὲν Κολόμβος, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του στὴν ἀνακάλυψί του καὶ ὁ Γκιγιωτὲν ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ τὸ δικό του ἀπ' τὴν ἐφεύρεσί του».

(ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΕΡΙΑ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ πάνω στὸ ἐπαναστατημένο Παρίσι.

Μονάχα στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κεραμεικοῦ μερικὰ παράθυρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν φωτισμένα.

Τέλος, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο σβύσαν καὶ ἔμειναν φωτισμένα μονάχα δύο δωμάτια.

Τὸ ἕνα ἦταν τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας τῆς βασίλισσας τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς, ὅπως πολὺ καλὰ τὴν ὠνόμασαν, καὶ τὸ ἄλλο τῶν παιδιῶν της.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα: Δὲν ἦταν πειὰ ἡ εὔθυμη γυναῖκα τῶν Βερσαλλιῶν, οὔτε ἡ ξένοιαστη παιδούλα τοῦ Τριανόν, ὅπου μακρυὰ ἀπ' τὴν ἐθιμοτυπία τῆς αὐλῆς, ἐλεύθερη, δοκίμαζε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ἀνάμεσα σὲ λίγους φίλους.

Καθισμένη στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν της, μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι γυρτό, τὰ μάτια ἀπλανῆ, ἄφηνε τὸ νοῦ της ἐλεύθερο νὰ τρέχῃ.

Ἔξαφνα ὅμως ταράχτηκε. Πάνω σὲ μιὰ κονσόλα, κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ Δελφίνου, ἕνα καντηλέρι μὲ τέσσερα κεριὰ φώτιζε τὸ δωμάτιο.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, χωρὶς κανένα λόγο, σὰν μιὰ ἀόρατη πνοὴ νὰ εἶχε φυσήσει, ἀφοῦ χαμήλωσε, ἔσβυσε.

Περίεργη ἡ βασίλισσα, κύτταξε μήπως κανένας εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο κι' ἔγινε ρεῦμα. Ἀλλὰ ὄχι, βρισκόταν μονάχη, μὲ μόνη τὴ συντροφιὰ τῆς Κυρίας ντὲ Καμπάν, ποὺ σιωπηλή, καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, περίμενε τὶς διαταγὲς τῆς Βασίλισσας.

Ἄθελα ξανακύτταξε τὸ καντηλέρι καὶ μὲ ἀνησυχία εἶδε τὴ φλόγα τοῦ δευτέρου κεριοῦ νὰ χλωμαίνῃ. Ἀπὸ κίτρινη, ἔγινε γαλάζια, μάκρυνε καὶ ἔπειτα ἔσβυσε.

Ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος νὰ τῆς περνᾷ τὸ σῶμα.

Νόμισε πὼς εἶχε ἐφιάλτη. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ὠνειρευόταν: Ἔβλεπε καθαρὰ τὰ δύο ἄλλα κεριὰ νὰ φωτίζουν ἀμυδρὰ τὸ δωμάτιο. Καὶ τότε ἄρχισε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία νὰ παρακολουθῇ τὴ τύχη αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων.

Τέλος, ὅπως οἱ ἄλλες δύο, ἔτσι καὶ ἡ τρίτη, ἀφοῦ ἄλλαξε χρῶμα, λέπτυνε, ἔρριξε μερικὲς ἀνταύγειες κι' ἔσβυσε.

Τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ποὺ τὴν διπλασίαζε ὁ φόβος, ἡ Βασίλισσα ξαναηῦρε τὴ δύναμι τῆς μιλιᾶς. Κι' ἁρπάζοντας τὸ χέρι τῆς Κας ντὲ Καμπάν, ποὺ εἶχε ἔρθει πλάϊ της, εἶπε μὲ ἀγωνία:

«Ἡ δυστυχία κάνει τὸν ἄνθρωπο προληπτικό. Ἂν καὶ τὸ τέταρτο κερὶ σβύσῃ, ἀλλοίμονο: ἀλλοίμονο:»

Καὶ τότε χωρὶς τὶς προηγούμενες μεταβολὲς τῶν ἄλλων, τὸ τέταρτο κερὶ ἔσβυσε μὲ μιᾶς.

Ἡ Βασίλισσα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ καὶ ἔπεσε λιπόθυμη, ἐνῷ τὸ τελευταῖο κερὶ κάπνιζε ἀκόμη:...

Κι' ὅμως ὁ φόβος αὐτὸς τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας, ἦταν γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθῇ:

Στὰς 21-1-1793 καρατομήθηκε ὁ Λουδοβῖκος XVI, στὰς 16 Ὀκτωβρίου 1793 ἡ Βασίλισσα, τὸ 1794 ἡ κ. Ἐλισάβετ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλῆᾶ καὶ στὰς 8-6-1795 ὁ Δελφῖνος, ἔπειτα ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακά του, τὸν παπουτσῆ Σιμόν, πέθανε.

Τὰ τέσσερα κεριά, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἔσβυσαν!!

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ γαρύφαλο τῆς ΑΝΔΡΟΜΕΔΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ἐκείνη δὲν λεγόταν Ἀνδρομέδα. Οὔτε Περσεὺς ἐκεῖνος. Τὸ ὄνομά της ἦταν Λέλα καὶ τὸ δικό του Στέφανος, καὶ οἱ οἰκογένειές τους δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν Κηφέα καὶ μὲ τὴν Κασσιέπεια, οὔτε μὲ τὴν Δανάη, ποὺ δέχθηκε τὸν Δία «ὑπὸ μορφὴν χρυσῆς βροχῆς» καὶ γέννησε μαζί του τὸν Περσέα! Ἐκεῖνος ἦταν τραπεζιτικὸς μ' ἕναν μισθὸ ἀσήμαντο, μὰ ὁπωσδήποτε ὑποφερτὸν ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἐγνώρισε. Κι' ἐκείνη ἦτανε μιὰ κοπελλίτσα, οἰκογενείας ἀστικολαϊκῆς, ποὺ τὴν παντρέψαν οἱ γονεῖς της: (ὄχι ὁ Κηφεὺς καὶ ἡ Κασσιέπεια, μὰ ὁ κτηματομεσίτης ὁ κὺρ Πέτρος καὶ ἡ Σμαράγδα ἡ κεντήστρα) μὲ κάποιον πλούσιο σαρδελλέμπορο, τὸν Κώστα Ντραβαλῆ.

Μὲ κίνησι χαριτωμένη τὄριξε πρὸς τὸ μέρος του...

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Περσέα ὑπῆρχε μοναχὰ τὸ κῆτος! Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ σύζυγος. Ἕνας χοντρός, τεράστιος κύριος, ποὺ εἶχε περάσει τὰ πενῆντα, ποὺ ἦταν κακομούτσουνος καὶ πάντα ἱδρωμένος, ποὺ ἦταν γκρινιάρης καὶ στριφνός. Γι' ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς παντρειᾶς ἡ Λέλα εἶχε τὴν ἄνεσι. Εἶχε τὸ χρῆμα καὶ τὸ ὡραῖο σπίτι, τὶς τουαλέττες καὶ τὶς γοῦνες, ἕνα ταξίδι κάπου-κάπου, ἕν' αὐτοκίνητο ἀργότερα. Τὰ τρία πρῶτα χρόνια τῆς ἔγγαμης αὐτῆς ζωῆς κυλοῦσαν μοιρολατρικά, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο, χωρὶς κανένα γεγονὸς ποὺ νἄρθῃ νὰ ταράξῃ τὴν ἠρεμία τῆς συμβατικῆς δουλείας ποὺ ζοῦσε ἡ κόρη τοῦ κὺρ Πέτρου, δίπλα στὸ «κῆτος», ποὺ παντρέφτηκε.

Μετὰ τὰ τρία χρόνια ἄρχισε νὰ βαρυέται. Τὸ χρῆμα δὲν λαμποκοποῦσε πιὰ τόσο φανταχτερὰ στὰ μάτια της, τ' ὡραῖο σπίτι εἶχε γίνει πληκτικό, οἱ τουαλέττες δὲν τῆς ἄρεσαν καὶ γιά... ἀντίδρασι φοροῦσε καὶ τσιτάκι, (ἔτσι ν' ἀναθυμᾶται κάπου-κάπου τὶς περασμένες ἐποχές, ποὺ ἦταν φτωχὴ παιδούλα, μὰ εἶχε πλούσια ὄνειρα γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἡδονή)· οἱ γοῦνες, τὸ ταξίδι, τὸ αὐτοκίνητο, ἔγιναν λεπτομέρειες.

Μέσα της ξύπνησε ἡ ἄγνωστη φωνή, ποὺ ὑπάρχει πάντα μέσ' στὰ νειᾶτα, ἄλλοτε ἄγρυπνη ἀδιάκοπα κι' ἄλλοτε κοιμισμένη μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀφυπνισθῇ κι' αὐτὴ ἡ ἄγνωστη φωνὴ τῆς εἶπε ξαφνικὰ ἕνα τραγοῦδι, ποὺ οἱ στίχοι του μιλοῦσαν γιὰ τὸν Ἔρωτα, οἱ τόνοι του ἀντιλαλοῦσαν τὸν ψίθυρο κάποιου φιλιοῦ ποὺ δίνεται κλεφτά, ἀπὸ ἄλλα χείλη νεανικὰ κι' ἔχει περίσσια γλύκα.

Τότε κατάλαβε πὼς εἶνε μιὰ σκλάβα τῆς ζωῆς, μιὰ τυχερὴ καὶ ἄτυχη γυναῖκα (πόσες φορὲς δὲν συμβιβάζονται τὰ δυὸ) καὶ πὼς αὐτὸ ποὺ τόσες ἄλλες τὸ χαίρονταν στὸ βίο τους, ἐκείνη τὸ εἶχε μεταβάλει σὲ τραπεζογραμμάτια, σὲ δέρματα ἀπὸ ζῶα, ποὺ κουκουλῶναν τὸ λαιμό της, σὲ ρόδες καὶ σὲ ὑφάσματα!

Σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τῶν ἐπαναστάσεων πρόβαλε ὁ «Περσεύς». Ὡραῖο παιδὶ καὶ μελαγχολικό, ρωμαντικὸς κι' εὐγενικός, γλυκὸς στοὺς τρόπους καὶ δειλὸς λιγάκι γιατὶ ἦτανε φτωχός. Συναντηθῆκαν ἕνα ἀπόγευμα σὲ κάποια λέσχη ἐκδρομῶν ποὺ σύχναζε σ' αὐτὴν ἡ Λέλα γιὰ νὰ ξεχάσῃ μὲ τὴν Φύσι, ὅλ' αὐτά, σὲ κάποια λέσχη ἐκδρομῶν ποὺ πήγαινε κι' ἐκεῖνος γιατὶ τοῦ χάριζαν μιὰ Κυριακὴ γαλήνια καὶ φτηνὴ μὲ ἐξορμήσεις πέρα ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ποὺ στοίχιζαν συνήθως: «δραχμὰς ἑκατὸν δέκα! Τροφὴ καὶ ὁδοιπορικά».

Μιὰ ὑπάλληλος, συνάδελφος ἐκείνου καὶ συμμαθήτρια παλαιὰ αὐτηνῆς, στάθηκε ἡ ἁλυσίδα ποὺ ἕνωσε τοὺς πόθους των. Στὴν Πάρνηθα, σὲ μιὰ δενδρόφυτη πλαγιά της τοῦ διηγήθηκε ἕν' ἀπομεσήμερο, τὸ «τραγικὸ» ρομάντζο τῆς ζωῆς της:

— Εἶμαι μιὰ σκλάβα....τοῦ εἶπε μὲ ὑπερβολικὸ ρωμαντισμό. Παντρέφτηκα γιατὶ οἱ γονεῖς μου...

— Ἄχ! οἱ γονεῖς... ἄχ! οἱ γονεῖς!... μουρμούρισε κι' ἐκεῖνος.

— Γιατὶ οἱ γονεῖς μου— ἐξακολούθησε ἐκείνη ἀνάβοντας τσιγάρο— θέλησαν νὰ μὲ κάνουν εὐτυχισμένη κι' ἀνεξάρτητη... Πῆρα ἕναν ἄνθρωπο ἀκατάλληλο γιὰ μένα ποὺ εἶνε πολὺ κατώτερός μου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν χάρι τῆς ζωῆς καὶ δὲν μὲ νοιώθει, δὲν μὲ νοιώθει...

Ἔτσι εἶνε πάντα οἱ γυναῖκες. Ὅταν ζητᾶνε κάποια διέξοδο γιὰ νὰ βρεθοῦν κοντὰ στὴν ἁμαρτία: κάποιος δὲν τὶς καταλαβαίνει κι' ἀποζητᾶν τὸν ἄλλον, ποὺ θὰ τὶς νοιώσῃ πιὸ καλά!

Καὶ ὁ Περσεὺς— ὁ Στέφανος — εὐγενικὸς κι' ὀνειροπόλος, γλυκὺς στοὺς τρόπους καὶ ἱππότης (ἱππότης δίχως πανοπλία, δίχως ἔσοδα) τὴν ἔνοιωσε ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Τὴν εἶδε μέσ' στὴ φαντασία του—γιατὶ ἔγραφε καὶ στίχους κάπου-κάπου ποὺ θὰ τοὺς τύπωνε ἀργότερα σὰν κάθε Ἕλληνας καλὸς— τὴν εἶδε μέσ' στὴ φαντασία του, μ' ἕναν περίεργο φωτοστέφανο νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ ἕναν βράχο, ν' ἁπλώνῃ πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια της καὶ νὰ ζητάῃ λυτρωμό...

Αὐτὰ τὰ χέρια, ποὺ ἁπλωνόνταν πρὸς τὸ μέρος του, τὰ πῆρε μέσα στὰ δικά του, τἄσφιξε καὶ τὰ φίλησε.... Καὶ ἐπειδὴ βρισκόντανε στὴν Πάρνηθα καὶ μοσκομύριζαν τὰ πεῦκα καὶ τ' ἀγεράκι τοὺς ἀγκάλιαζε καὶ ἦσαν νέοι— ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή... — καὶ οἱ δυὸ διψοῦσαν γιὰ τὴν περιπέτεια, γιὰ ὅλ' αὐτά... μέσα σὲ μιὰ μέρα, μέσα σὲ μιὰ ὥρα, σ' ἕνα τέταρτο καὶ οἱ δυό, πίστεψαν ὅτι βρῆκαν τὸ ἄπαντο τῆς ζωῆς...

✪

Ἕνα μεθύσι ἀπὸ κρασὶ βαστάει ἴσως καὶ μιὰ νύχτα. Ἕνα μεθύσι ἐρωτικὸ δὲν ἔχει ὅρια καὶ φραγμοὺς καὶ διαρκεῖ ὡς τὴν ὥρα ποὺ κάποιος ἀπ' τοὺς δυὸ «συμβαλλομένους» θὰ ξεμεθύσῃ ἀπότομα. Τὸ πρᾶγμα ἄρχισε τρελλά, μὲ τὴν βουὴ τοῦ καταρράκτη, μὲ τὴν μανία τῆς φωτιᾶς. Τὴν εἶδε καὶ τὴν ξαναεῖδε: Στὸ φτωχικὸ δωμάτιό του, σ' ἕνα δεντράκι τοῦ Ζαππείου ἀπὸ κάτω, σ' ἕνα ταξὶ ποὺ οἱ κουρτίνες του ἦσαν κατεβασμένες καὶ ποὺ ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει πὼς πλήρωνε ἐκεῖνος τὰ ὅσα ἔγραφε τὸ «ταξιμέτρ».

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; τὴν ρώτησε μετὰ ἀπὸ καιρό, ὅταν ὁ ἔρωτάς τους εἶχε φθάσει στὴν πιὸ ὡραία διαπασῶν.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ἔγειρε τὸ κεφάλι της κοντά του— εἶνε οἱ ὧρες ποὺ οἱ γυναῖκες ξεχνοῦν ὁλότελα τὶς ρόδες, τὰ δέρματα τῶν ζώων καὶ ὅλα τὰ ὑφάσματα τῆς γῆς— καὶ τοῦ εἶπε ἁπαλά, ψιθυριστά:

— Πάρε με... Λύτρωσέ με... Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σὲ γνώρισα δὲν ὑποφέρω, δὲν ἀντέχω νὰ ζῶ κοντά του... Τὸν μισῶ!...

Δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως. Ἀστραπιαῖα μέσ' στὸ μυαλό του ἔκανε τὸ λογαριασμό. Τεσσερσήμιση, δυὸ ἄνθρωποι, ἕνα σπίτι, ἴσως ἀργότερα παιδί, λιγάκι δύσκολη δουλειὰ καὶ μπερδεμένη...

Χάϊδεψε ἐκείνη τὰ μαλλιά του:

— Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου;..

— Σκέπτομαι πόσο εὐτυχισμένοι θἄμαστε οἱ δυό μας ἂν σὲ πάρω, ἂν σὲ λυτρώσω ὅπως λές... Ποτὲ ὁ κόσμος δὲν μοῦ φάνηκε πιὸ ὡραῖος...

Τὰ χείλη της ἄγγιξαν τὰ δικά του. Τὰ μυρωμένα της μαλλάκια κυκλώσανε τὸ πρόσωπό του. Καὶ τὸ φιλί τους βάσταξε — θἄλεγα ἂν ἤμουν ὑπερβολικὸς πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐνῷ ὅπως ξέρω: τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ εἶνε τρία λεπτὰ καὶ δεκαπέντε δευτερόλεπτα!

Στὸ διάστημα ἐκείνου τοῦ φιλοῦ σκεπτότανε ὁ Στέφανος: «Ἂν εὕρω μιὰ θεσούλα ἀκόμη, δυό, δυόμισυ χιλιάδες, τότε θὰ φθάσω τὶς ἑπτὰ καὶ κάτι γίνεται ἀσφαλῶς!...

Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν δυνάμωσε. Καὶ ἴσως τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ὁ Στέφανος καὶ ἡ Λέλα νὰ ξεπέρασαν τὸ παγκόσμιο ρεκόρ!..

✪

Τό...ἱστορικὸ αὐτὸ φιλὶ στάθηκε γιὰ τὸν Στέφανο ἡ ἀποφασιστικὴ τοῦ βίου του στιγμή. Τὴν Λέλα θὰ τὴν ἔσωζε, θὰ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ «κῆτος», ποὺ σκότωνε τὴν ἄχαρι ζωή της— γιὰ νὰ τῆς δώσῃ μιὰ καινούργια, μιὰ ἀλλοιώτικη ζωὴ ποὺ θἄχε γιὰ ἀρχή, γιὰ ἐνδιάμεσο σταθμό, ἀκόμα καὶ γιὰ τέλος της: τὸν ἔρωτα καὶ μοναχὸ αὐτόν...

Καὶ τί δὲν ἔκανε νὰ βρῇ τὴ δεύτερη θεσούλα. Ἀνέβηκε χιλιάδες σκαλοπάτια καὶ τὰ ξανακατέβηκε, εἶδε πενῆντα φίλους, γνωστούς του «ἰσχυροὺς» καὶ ἔνοιωσε ἀκόμα μιὰ φορὰ πόσο ὁ ἴδιος ἤτανε ἀνίσχυρος, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν λυπήθηκε ὁ Θεὸς καὶ πέτυχε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Εἶχε τὴν θέσι ποὺ ποθοῦσε, τὴν βοηθητικὴ αὐτὴ ποὺ θὰ συμπλήρωνε τὸ ταπεινὸ εἰσόδημά του καὶ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου τὸ πλάσμα τῶν ὀνείρων του.

Τῆς τηλεφώνησε ἀμέσως. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας βρεθῆκαν καὶ πάλι οἱ δυό τους μέσ' στὸ φτωχὸ δωμάτιό του. Ἐκεῖνος πλημμυροῦσε ἀπὸ χαρὰ κι' ἐκείνη ὅπως πάντα μὲ τὸ κεφάλι της γυρμένο στὸν ὦμο του, τὸν ἄκουγε νὰ τῆς μιλάῃ:

— Τίποτα δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ζήσωμε μαζί. Ἔχω ἑφτὰ χιλιάδες, Λέλα... Ἑφτὰ χιλιάδες, τὸ καταλαβαίνεις; Δὲν εἶνε βέβαια θησαυρὸς, θὰ ἐσὺ κι' ἐγὼ κοντὰ-κοντὰ δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ ἑκατομμύρια....

Τῆς φίλησε τὰ χέρια, τὴν ἔσφιξε κοντά του:

— Πότε θὰ φύγῃς; Πές μου... Πότε θὰ τὸν ἀφήσῃς;

Τὴν εἶδε τώρα σκεπτική. Τώρα ποὺ τ' ὄνειρό του πραγματοποιότανε, στὰ μάτια της περνοῦσε μιὰ σκιά:

— Τί συλλογιέσαι; ρώτησε ἀνήσυχος.

— Πῶς θὰ ξεφύγω;...τοῦ ἀπάντησε δειλά. Δὲν ξέρω πῶς νὰ τοῦ τὸ πῶ...Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποὺ ἴσως θἄπρεπε νὰ εἶμαι ὅλο χαρὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σκλαβωμένο χειρότερα ἀπὸ πρίν...

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; μίλησε ἐκεῖνος σὰν μεθυσμένος πάντα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του. Εἶνε

— Κράτηστο γιὰ ἀνάμνησι !... Τοῦ εἶπε.

3ον

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

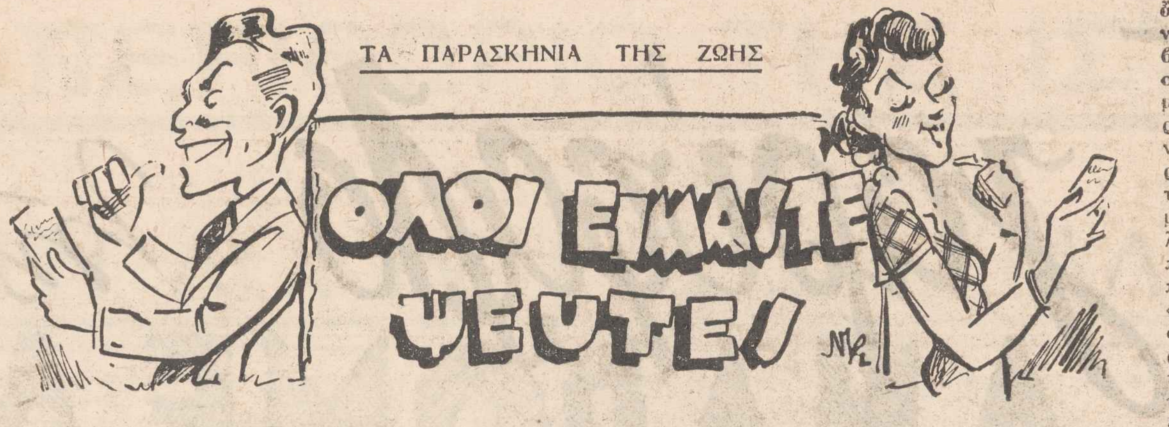
ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΨΕΥΤΕΣ!

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Εἴπαμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε καὶ σήμερα μερικὰ ἀπὸ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη, γιὰ νὰ συμπληρώσωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ κομβολόγιον ποὺ ἀρχίσαμε πρὸ τριῶν ἑβδομάδων.

ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΩΝ

Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ καθημερινὰ μικροψέματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ συνηθισμένο μενοῦ τῶν σχέσεων ἀνάμεσα σὲ δυὸ παντρεμένους. Πρόκειται γιὰ τὴν κλασσικὴ πρόφασι τοῦ συζύγου ποὺ ἀποφασίζει νὰ παραβῆ τὴ συζυγικὴ πίστι. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ σύζυγος εἶσθε σεῖς κι' ἔχετε ραντεβοῦ μὲ τὸ θῆλυ, μὲ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ παραβῆτε τὴν ὡρισμένη ἐντολὴ τὸ βράδυ. Φυσικὰ θ' ἀργήσετε. Πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι σας στὶς δώδεκα, πιθανώτερον στὶς δύο καὶ πιθανώτατον στὶς τέσσερις μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τί θὰ κάνετε; Θὰ πάρετε τὸ πιὸ στενόχωρο ὕφος τοῦ κόσμου καὶ θὰ πῆτε στὴ γυναῖκα σας:

— Ἀπόψε ἔχουμε συμβούλιο...

Καὶ δὲν θὰ παραλείψετε βεβαίως νὰ προσθέσετε:

— Ποὺ νὰ τοὺς πάρη ὁ διάβολος, ὥρα ποὺ τὴν διαλέξανε κι' αὐτοί!

— Καὶ πότε θὰ τελειώσετε; θὰ ρωτήση ἡ ἀφελὴς σύζυγός σας.

— Μά, ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶνε πολὺ σοβαρό, ἴσως οἱ συζητήσεις νὰ κρατήσουν ὥς τὰ μεσάνυχτα. Μπορεῖ καὶ περισσότερο...

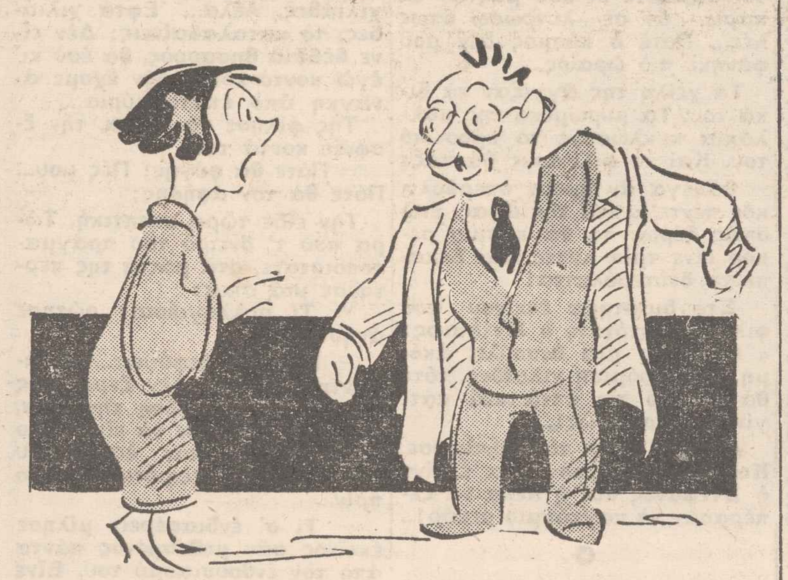

— Ἴσως τὸ συμβούλιο νὰ κρατήση ὡς τὰ μεσάνυχτα.....

Αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ ἐφεύρεσις τοῦ Συμβουλίου θὰ σᾶς παράσχη πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸ μέλλον, μέχρι τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀποκάλυψις ὅμως τῆς ἀληθείας εἶνε κάτι ποὺ γίνεται σπανίως.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ἔχετε τὴν τύχη νὰ πραγματοποιήσετε ἕνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό. Θὰ πᾶτε — ἂς ποῦμε — στὸ Παρίσι. Καί, φυσικά, δὲν μπορεῖτε νὰ μὴ τὸ διακηρύξετε μὲ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια στοὺς φίλους σας, ποὺ θὰ σᾶς ζηλεύουν γι' αὐτό. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν σταματάει ἐδῶ. Κάθε φίλος καὶ κάθε γνώριμος θέλει νὰ τοῦ φέρετε κάτι ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Θὰ μοῦ φέρης μιὰ γραββάτα.

— Ἐμένα μιὰ πίπα.

— Ἐγὼ θέλω ὁπωσδήποτε ἕνα κασκόλ.

Παίρνετε σημειώσεις γιὰ τὶς παραγγελίες. Ὁλόκληρο φορτίο θ' ἀποτελοῦσαν, ἂν τὶς πραγματοποιούσατε. Φυσικὰ ὅμως δὲν εἶσθε τόσο ἀνόητος ὥστε νὰ ἱκανοποιήσετε τὶς ἀπαιτήσεις τῶν φίλων σας. Καὶ ὅταν, μὲ τὸ καλὸ ἐπιστρέψετε, καὶ ὑποστῆτε τὴν ἐπίθεσι τῶν ἀπαιτητῶν, βέβαια δὲν θὰ τοὺς πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Σᾶς τὰ ἔφερα, ἀλλὰ δυστυχῶς...

— Δυστυχῶς, τί;

— Εἶνε μεγάλος ὁ Τελωνειακὸς δασμὸς καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ βγάλω...

Οἱ φίλοι σας τὸ χάβουν, σᾶς εὐχαριστοῦν θερμῶς ποὺ δὲν τοὺς ξεχάσατε καὶ σᾶς τὸ ἔχουν καὶ ὑποχρέωσι.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΦΙΛΟ

Δὲν φανταζόμαστε νὰ συγκαταλέγεσθε μεταξὺ τῶν εὐαρίθμων ἐκείνων ἀργοσχόλων, ποὺ συνηθίζουν νὰ κρατοῦν τακτικὰ ἀλληλογραφία μὲ τοὺς φίλους των. Ἀσφαλῶς θ' ἀνήκετε στὴν πολυάριθμο τάξι ἐκείνων ποὺ ναὶ μὲν δὲν λησμονοῦν ποτὲ τοὺς φίλους των, ἀλλὰ καὶ δὲν τοὺς γράφουν ποτέ. Κάποτε ὅμως συμβαίνει νἄχετε κάποια δουλειὰ σὲ μιὰ πόλι ὅπου μένει ἕνας φίλος σας. Ἔχετε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ τοῦ ἀναθέσετε τὸν μπελᾶ τῆς διεκπεραιώσεώς της. Ἀλλὰ ἔχετε καὶ ὀλίγον αἴσθημα ἐντροπῆς. Ὁ φίλος σας θὰ πῆ: Τόσον καιρὸ δὲν μοὔγραφε, καὶ τώρα ποὺ ἔχει τὴν ἀνάγκη μου μοῦ στέλνει γράμμα; Δι' ὅ, λαμβάνετε χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ ἀραδιάζετε μιὰ πολυσέλιδη ἐπιστολή, ὅπου τοῦ γράφετε πῶς δὲν τὸν ξεχάσατε οὔτε στιγμή, πῶς τὸν θυμόσαστε κάθε μέρα, πῶς πάντα ρωτᾶτε γι' αὐτόν, πῶς θυμόσαστε τὰ γλέντια ποὺ ἐκάνατε μαζί, πῶς πάντα λογαριάζατε νὰ τοῦ γράψετε ἀλλὰ δυστυχῶς εἶσθε ἀμελής, κατόπιν τὸν ἐρωτᾶτε πῶς τὰ περνάει ἐκεῖ καί, τέλος, ἐν εἴδει ὑστερογράφου τοῦ σκᾶτε τὸ μυστικό: «Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀγαπητέ μου Κώστα, θὰ σὲ παρακαλοῦσα...» Καὶ ἔπεται ἡ δουλειὰ ποὺ τοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ τοῦ ἀναθέσετε. Ἐννοεῖται βέβαια πὼς ὅταν ἡ ὑπόθεσίς σας τελειώση, δὲν ξαναγράφετε στὸν φίλο σας, παρὰ μονάχα ὅταν τὸν ξαναχρειασθῆτε...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ γυναῖκες δὲν μεταχειρίζονται τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη — ὅπως, ἄλλως τε, καὶ τὰ ἄλλα; Ὁ χορὸς π. χ. εἶνε ἕνα κεφάλαιο ποὺ σηκώνει ἄφθονη κολακευτικὴ ψευδολογία. Σηκώνετε μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ δὲν σᾶς ἔφταιξε σὲ τίποτα καὶ προσπαθεῖτε νὰ τὴ χορέψετε, χωρὶς νὰ ἔχετε καὶ μεγάλες ἱκανότητες στὴ χορευτικὴ τέχνη. Τὴν καϋμένη τὴν κοπέλλα τὴ σπρώχνετε ἀναιτίως δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τῆς πατᾶτε τὰ πόδια, τὴν πετᾶτε ἀπάνω στοὺς ἄλλους χορευτάς, τῆς βάζετε, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε βέβαια καὶ καμμιὰ τρικλοποδιά, καί, τέλος, μὲ τὸ τέλος τῆς μουσικῆς, τὴν ἐγκαταλείπετε, ὄχι χωρὶς νὰ ζητήσετε μὲ τρόπο καὶ τὴ γνώμη της γιὰ τὴ χορευτική σας δεινότητα:

— Εἶνε τόσος κόσμος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χορέψη κανείς.

— Ἄ, ὄχι! σᾶς ἀπαντᾷ ἐκείνη, ποὺ δὲν θέλει νὰ σᾶς ποτίση πικρίαν. Χορεύετε θαυμάσια!

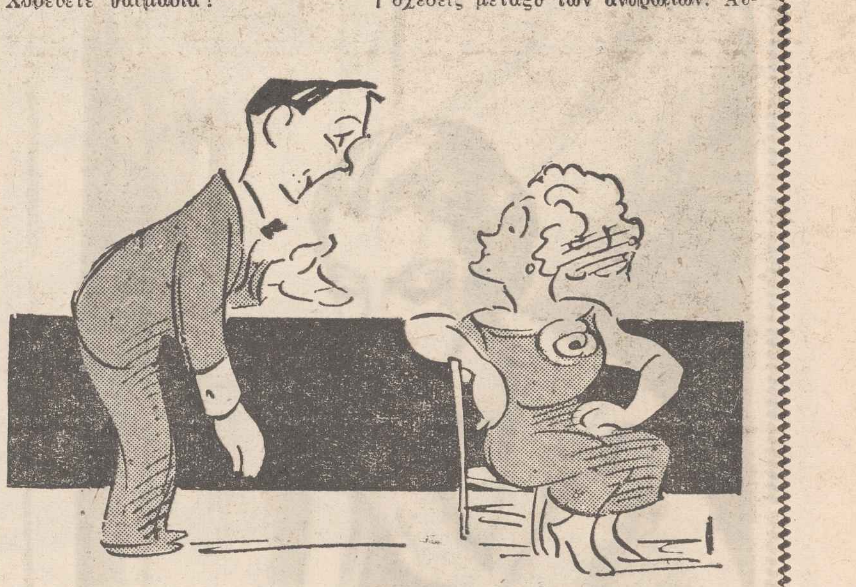

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ χορὸ τὸν ἔχω δώσει.

Εἰσπράττετε αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ σᾶς, ὅταν τὴν ξαναζητήσετε σὲ χορό, ἐκείνη σᾶς ἀπαντᾷ:

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ χορὸ τὸν ἔχω δώσει.

Καὶ σεῖς ψάχνετε ν' ἀνακαλύψετε νέον θῦμα, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ τοῦ προσφέρετε ἐκτάκτως γοητευτικὴν διασκέδασιν μὲ τὸ χορό σας.

ΚΑΙ ΟΥΤΩ ΚΑΘ' ΕΞΗΣ

Ἡ σειρὰ ὅμως εἶνε ἀτελείωτη. Ὅποιο κεφάλαιο τῆς ζωῆς μας κι' ἂν πάρουμε, θὰ τὸ ἰδοῦμε στρωμένο μὲ ψέματα. Ψέματα ποὺ τὰ σερβίρουν οἱ ἄλλοι σ' ἐμᾶς κι' ἐμεῖς στοὺς ἄλλους, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι μᾶς προσφέρουν καὶ τοὺς προσφέρουμε μιὰ ἀληθινὴ εὐχαρίστησι. Τί νὰ ποῦμε, λοιπόν; Γιὰ τὸ μουσαφίρη ποὺ ἐνσκήπτει ὡς βόμβα στὸ σπίτι μας καὶ τὸν ὑποδεχόμαστε μὲ κύματα χαρᾶς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως, ἐνῷ ἀπὸ μέσα μας τὸν ἀποστέλλουμε στὸ διάβολο; Γιὰ τὴν πεθερά μας, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦμε «μαμὰ» καὶ ἐνδομύχως τὴν ἐξαποστέλλουμε κι' αὐτὴ στὸν ἴδιο προορισμό; Γιὰ τὴ φίλη μας, ποὺ τῆς ὑποσχόμεθα γάμον, μόλις διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικά μας, τὰ ὁποῖα δὲν διορθώνονται ποτέ;

Κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ, μᾶς δίνει ἄπειρες ἀφορμὲς ἀσυστόλου ψευδολογίας. Λέμε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐκείνου ποὺ αἰσθανόμαστε, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλῆ ἡ παραμικρὴ τύψις συνειδήσεως. Γιατὶ εἴμαστε ἄνθρωποι κοινωνικοί, καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει νὰ κρύβουμε τὶς ἀληθινές μας σκέψεις, ἂν θέλουμε νὰ τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ νὰ μὴ διατρέξουμε τὸν κίνδυνο νὰ μᾶς κόψουν τὴν καλημέρα καὶ νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν ὡς ἀσπονδοτάτους ἐχθρούς των. Τὸ ψέμα εἶνε ἡ βάσις τῆς ὁμαλῆς κοινωνικῆς λειτουργίας καὶ τὸ θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται οἱ καλὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη... ἀλήθεια

Καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι σᾶς ἐπείσαμε τόσο γι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, ὥστε δὲν ἔχουμε τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία ὅτι, ἂν εἴσαστε ἄνθρωποι μὲ καλὴ ἀνατροφή, θὰ πῆτε:

— Πολὺ ὡραῖο αὐτὸ τὸ κομμάτι γιὰ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη. Μὰ πάρα πολὺ ὡραῖο! Ἐξυπνότερο δὲν ἔχουμε διαβάσει!

Καὶ νὰ εἴσαστε βέβαιοι ὅτι θὰ σᾶς πιστέψουμε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

πιὸ τίμιο, πιὸ ὡραῖο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃς τὴν ἀλήθεια. Θὲς νἄρθω ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ πῶ;

Τὸν κύτταξε παράξενα. Ἔτσι ἄθελά της τῆς ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα μιὰ φράσι ἄσχημη, περίεργη:

— Στέφανε, εἶσαι καλά;

Μὰ δὲν τὴν πρόσεξε ὁ Στέφανος. Ἡ ἀθῷα, ἡ ρωμαντική, ἡ ὀνειροπόλα παιδιάστικη ψυχή του εἶχε ντυθῆ αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἔνθεης χαρᾶς, ποὺ τὸν κατεῖχε, τὸ ντύμα τοῦ ἔξαλλου ἡρωϊσμοῦ. Πολλὲς φορές, κάποιες στιγμὲς στὸ βίο μας μποροῦν καὶ μᾶς μεταμορφώνουν σὲ πρόσωπα ὑπερκόσμια, σὲ ὄντα μὲ τιτανικὲς δυνάμεις, ἐνῷ στὸ βάθος εἴμαστε ἀνήμποροι κι' ἀδύναμοι, προωρισμένοι πάντα γιὰ θύματα, γιὰ φουκαράδες τῆς ζωῆς.

Κρατῶντας την κοντά του τῆς ἔλεγε, τῆς ἔλεγε κουβέντες ποιητικές:

—Δὲν θὰ γελάσῃς τώρα ἂν σοῦ πῶ πὼς εἶσαι σὺ ἡ Ἀνδρομέδα μου κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Περσεύς σου! Νά!... τέλος... ἀνεβαίνω ὡς τὸ βράχο ποὺ σὲ κρατάει δεμένη τὸ κῆτος, ὁ ἀμείλικτος ἐχθρός μου... Τόσον καιρὸ κανένας δὲν σὲ λύτρωνε. Μὰ ἦρθα ἐγώ, μὲ τὸ σπαθί μου (ἐννοοῦσε τὶς ἑφτὰ χιλιάδες!) καὶ τώρα εἶσαι ἐλεύθερη...

Ὅταν δὲν ἔχῃ μιὰ γυναῖκα πρόχειρη ἀπάντησι νὰ δώσῃ καὶ συλλογιέται γιὰ μιὰν ἀπόφασι, ποὺ πρόκειται νὰ πάρῃ, ζητάει ἀναβολή. Αὐτὸ χρειαζόταν καὶ στὴ Λέλα. Τώρα ποὺ ἔβλεπε διὰ μιᾶς νὰ γίνεται πραγματικότης ὁ «αἰώνιος ἔρωτας» μ' ἐκεῖνον, ἔνοιωσε κἄποιο τρόμο, γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ θὰ περνοῦσε δίπλα του.

Τὸ κῆτος! Βέβαια τὸ κῆτος ἤτανε ὀχληρὸ καὶ ἱδρωμένο, ἐπαίσιο στὴν θέα καὶ τὰ χάδια του, ἦταν φορὲς ποὺ δὲν μποροῦσε, δὲν ἄντεχε νὰ τὰ ὑποφέρῃ πιά. Μὰ δίπλα στὴ φριχτὴ εἰκόνα του, ὑπῆρχε κάτι ἄλλο, ποὺ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ ὑποπτευθῆ τὴν δύναμι καὶ τὴν ἐπιρροή του, τῆς εἶχε γίνει ἀκατάλυτη συνήθεια: Τὸ χρῆμα, ἡ ἄνετη ζωή, τὰ δέρματα τῶν ζώων, τὰ ὑφάσματα καὶ τὸ αὐτοκίνητο, τὰ ταξιδάκια στὴν Εὐρώπη....

Ἡ Ἀνδρομέδα ἡ παληά, ποὺ τὴν ἐλύτρωσε ὁ γυιὸς τοῦ Δία, στεκότανε στὸ βράχο της γυμνὴ καὶ εἶχε τὸ κῆτος δίπλα... Ἂν ὅμως τὸ θηρίο αὐτὸ τῆς ἔρριχνε στὸν ὦμο μιὰ ἐρμίνα ἢ ἕνα «σενσιλὰ» θ' ἀκολουθοῦσε τὸν Περσέα μὲ τόση προθυμία;

Ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ ἔφθασαν ὡς τὰ δάκρυα τοῦ Στεφάνου.

— Δειλιάζεις; Ὥστε πιὰ δὲν μ' ἀγαπᾶς; Δὲν θὲς νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγάπη σου, λοιπόν;

Τί νὰ τοῦ πῆ, πῶς νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι ἔτρεμε τὴν φτώχεια, πὼς δὲν τὴν ἔπειθαν ὁλότελα τὰ λίγα χρηματάκια, ποὺ ἐξασφάλιζε αὐτός; Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδε μπροστά της νὰ ὀρθώνεται τὸ δίλημμα, τὸ τέλος. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βλέπωνται ὅπως βλεπόνταν ἄλλοτε. Τὶς ἀγκαλιὲς καὶ τὰ φιλιά των τὰ διαδέχθηκε ἡ γκρίνια, ἡ ἀμφιβολία, ὁ καημός.

Οἱ ἄνδρες ὅταν ἀγαποῦν εἶνε φριχτοὶ σὲ ἀπαιτήσεις: Καὶ οἱ γυναῖκες σὰν δὲν ἀγαποῦν πολὺ δὲν κάνουνε παραχωρήσεις, ποὺ θὰ τὶς μετανοιώσουν γρήγορα.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ τὶς ἱκεσίες του κι' ἀπ' τὰ παράπονά του, τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ φύγῃ!

— Πέρασε αὔριο νὰ μὲ πάρῃς. Ἔλα μ' ἕνα ταξὶ καὶ στάσου κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο... Αὐτὸς θὰ λείπῃ στὴ δουλειά του. Θὰ σοῦ πετάξω τὴν βαλίτσα μου κι' ἔπειτα θὰ κατέβω νὰ φύγωμε μαζί.

✪

Καὶ ὁ Στέφανος μὲ τὸ ταξὶ στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωΐ. Κατέβηκε καὶ σφύριξε τὸν γνώριμο σκοπό τους. Περίμενε ἕνα λεπτό, δύο λεπτά, τρία λεπτά, δέκα λεπτά, ἕνα τέταρτο.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λέλα ἔζησε χίλιες δυὸ ζωές! Στὸ πρῶτο ἕνα λεπτό, ἑτοίμαζε ἀκόμα τὴν βαλίτσα της, στὸ δεύτερο σταμάτησε καὶ κύτταξε τριγύρω της τ' ὡραῖο σπίτι καὶ τὰ δέρματα τῶν ζώων, ποὺ ἦταν μέσα στὴ ντουλάπα. Στὰ τρία λεπτὰ ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ. Στὰ δέκα ἑτοίμασε ἕνα γράμμα. Στὸ τέταρτο ἀπάνω πρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο κρατῶντας στὰ χεράκια της τὸ γράμμα.

Τὴν εἶδε δίχως τὴν βαλίτσα καὶ στάθηκε ἀπολιθωμένος. Κι' αὐτὴ τὸν κύτταξε ἀπὸ ψηλά, τὰ μάτια της φανῆκαν δακρυσμένα κι' ἔπειτα μέσ' στὴ ζάλη του τὴν διέκρινε— ἀστραπιαῖα ποὺ ἔγιναν ὅλ' αὐτὰ— νὰ στέλνῃ ἕνα φιλί, ἕνα φιλὶ - ἀέρα, πρὸς τὸ μέρος του. Ὕστερα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἦρθε ἕνα γράμμα, ἕνας φάκελλος.

Ἔκλεισε πάλι τὸ παράθυρο. Ἔμεινε μόνος καὶ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε καὶ ἦταν παγωμένο, ἄνοιξε βιαστικὰ τὸ γράμμα της:

«Γλυκέ μου, ἀγαπημένε μου Περσέα!

Δὲν ἔχω πιὰ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. Συχώρεσέ με γιὰ τὸν πόνο ποὺ σοῦ δίνω, γιὰ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ νοιώθεις ἀπὸ τὴν Ἀνδρομέδα σου... Δὲν εἶμαι τόσο δυνατὴ ὅσο τὸ πίστευα. Μὰ σ' ἀγαπῶ πολύ, μὴν ἀμφιβάλλεις. Καὶ πάντοτε θὰ σ' ἀγαπῶ μέσ' στὸ μυαλό μου, μέσ' στὴ σκέψι μου...».

Ἄκουσε τὸ παράθυρο ν' ἀνοίγῃ. Ν' ἀνοίγῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ ἡ ἐλπίδα πλημμύρησε τὴν ὕπαρξί του. Ὤ! θἄχε μετανοιώσει... Σίγουρα θἄχε μετανοιώσει... Δὲν θάβεται ἔτσι ἕνας ἔρωτας, τόσο μεγάλος σὰν κι' αὐτόν. Τὴν εἶδε νὰ ξαναπροβάλλῃ. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα γαρύφαλλο. Μὲ κίνησι χαριτωμένη, τὄρριξε πρὸς τὸ μέρος του:

— Κράτηστο γιὰ ἀνάμνησι!... τοῦ εἶπε.

Κι' ἔκλεισε πάλι τὸ παράθυρο.

Τί κωμῳδία! Τί παράστασις! Ἤθελε τώρα ν' ἀνεβῇ, νὰ τρέξῃ ἀπάνω, νὰ τὴν βρίσῃ, νὰ τὴν χτυπήσῃ, νὰ τὴν λυώσῃ μέσα στὰ δυνατά του μπράτσα. Μὰ τίποτα δὲν ἔκανε. Γύρισε σπίτι του ἀργότερα, ἔκλαψε λίγο, ἔβαλε τὸ γαρύφαλλό της σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερό, ἔγραψε ἕνα ποίημα, ποὺ τὸ τιτλοφοροῦσε: «Ἡ Ἀνδρομέδα καὶ τὸ γαρύφαλλό της...», ἔρριξε στὸ συρτάρι τὰ χειρόγραφα μαζὶ μὲ χίλια ἄλλα, ποὺ ἦταν στίχοι...στίχοι ἕνα σωρό, γραμμένοι μέσα σὲ χρόνια κι' ἔπειτα σκέφθηκε πιὸ ἤρεμα:

Εἶχε κερδίσει, ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, μιὰ θέσι ἀκόμα, μιὰ δουλειά. Δυὸ - τρεῖς χιλιάδες κάθε μῆνα, ποὺ σίγουρα τὶς ὤφειλε σ' αὐτήν...

. Καὶ τράβηξε στὸ ράφτη του, νὰ παραγγείλῃ μιὰ καινούργια φορεσιά, πρὶν μαραθῇ ἀκόμα στὸ ποτῆρι τῆς Ἀνδρομέδας τὸ γαρύφαλλο!...

ΑΛΕΚΟΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΠΙΑΤΣΑΣ

Ο „ΨΑΘΑΚΙΑΣ”

ΤΟΥ κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

— Φυστίκια, Κύριοι, φυστίκια ἁρμυρά...

Καβάλλησε τὸ τραπέζι, κρέμασε τὸ καλάθι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν δυὸ φίλων, ποὺ πίνανε τὴν μπύρα τους ἥσυχα, τὤφερε μπρὸς στὴ μούρη τους καὶ περίμενε.

— Σοῦ εἴπαμε, ρὲ χριστιανέ μου, πὼς δὲν θέλουμε... Πόσες φορὲς θὰ στὸ ποῦμε; εἶπ' ὁ ἕνας μὲ μόλις συγκρατούμενη ἀγανάκτησι.

— Παίζω καὶ μονὰ - ζυγά... ἐπέμειν' ἐκεῖνος.

— Ἄντε τώρα, ρὲ ψαθάκια, ἄσ' τὴν κουβέντα... ἄντρε τράβα, ἐπενέβη τότε ὁ δεύτερος. Ἔχουμε κάποια συζήτησι... τοῦ προσθέτει μὲ μιὰ ἐπιεικῆ οἰκειότητα

— Ὅπως ἀγαπᾶς, κὺρ - Γιώργη, λέει αὐτός, μειδιῶν γλυκύτατα κι' ἀρχίζει νὰ φέρνη βόλτα τὰ ἄλλα τραπεζάκια. Ἡ «Ἥβη» κεῖνο τὸ βράδυ εἶχε δουλειά.

— Γνωριζόσαστε, βλέπω... ἔκανε τότε ὁ πρῶτος στὸν φίλο του μ' ἐλαφρὸ σαρκασμό.

— Ἂν τὸν ξέρω, λέει... Τὸν ψαθάκια νὰ μὴν ξέρω; Ἅμα δὲν ξέρεις τὸν ψαθάκια δὲν ξέρεις τὴν Ἀκρόπολι!

— Τόσο περιβόητος εἶνε;

— Τόσο!

— Μωρὲ τί μοῦ λές;... Δὲν τὸν φωνάζεις νὰ σπάσωμε κέφι;

— Φώναξέ τον ἐσὺ κι' ἐγὼ θὰ τοῦ τὴν ἀνάψω.

Ὁ «ψαθάκιας» ἔφερνε πάντα βόλτα τὰ τραπεζάκια τῆς «Ἥβης».

— Φυστίκια! ψίτ! Ἔλ' ἀπὸ δῶ! Ἐκεῖνος πέταξε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Φυστίκια ἐδῶ!

— Δός μας ἕνα σακκουλάκι...

— Φέρε 'να πιατάκι, ρέ! εἶπε σκαιῶς στὸν μικρὸ βοηθὸ τοῦ γκαρσονιοῦ.

— Κὺρ - Γιώργη, δὲν παίζεις καὶ κανὰ πενηντάρι;

— Πενηντάρι; Πᾶνε, ψαθάκια, αὐτὰ ποὺ ἤξερες. Τώρα δὲν παίζω τίποτα... Γιὰ θυμήσου τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχες τὴν Λέσχη κι' ἔπαιζες τὰ χιλιάρικα μὲ τὴ σέσουλα...

— Μὰ τί, εἶχε καὶ λέσχη ἄλλοτε ὁ κύριος; ἐπενέβη ὁ φίλος τοῦ κὺρ - Γιώργη.

— Λέσχη;... λέσχη νὰ δοῦν τὰ μάτια σου, ἔ, ψαθάκια;

— Καὶ λεφτά, κὺρ - Γιώργη μου, λεφτά...

— Καὶ πῶς τὴν ἔκλεισες;

— Οὔου, εἶνε ἱστορία... Ἐγὼ σήμερα, κύριέ μου, ἔπρεπε νὰ βρίσκωμαι μ' ἑκατομμύρια. Ἀλλά...

— Κάτσε νὰ πιῆς μιὰ μπύρα καὶ πές μας πῶς ἔγινε.

— Θὰ σᾶς ζαλίσω... εἶπ' ὁ ψαθάκιας καθήμενος

Ἡ μπύρα προσεκομίσθη καὶ ὁ ψαθάκιας ἄρχισε τὴν διήγησί του.

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ξέρει ὁ κὺρ-Γιώργης, ἐγὼ ἤμουνα στὴν χαρτοπαιξία μεγάλη δύναμις. Γιὰ νὰ μὴ μ' ἐκμεταλλεύωνται τὸ λοιπὸν οἱ ἄλλοι, πῆρα τὸ Καφενεῖον «Ὁ Παρθενὼν» ποὖνε τώρα τοῦ Θανόπουλου καὶ ποὺ τὸ εἶχε τότε ὁ Γιώργης ὁ Θερμιώτης, τὸ χώρισα στὰ δύο κι' ἔκανα τὸ μισὸ λέσχη. Νὰ δῆς δουλειά, κύριέ μου, νὰ τρίβῃς τὰ μάτια σου. Ψέματα, κὺρ - Γιώργη; Κάθε βράδυ γράφαμε δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι χιλιάδες... Ἦρθε βραδυὰ ποὺ γράψαμε τριανταεφτὰ χιλιάδες γκανιότα. Ἀλλὰ ὁ συνεταῖρος μου, γιατ' εἶχα κι' ἕνα συνεταῖρο, τὸν μακαρίτη τὸν Ἀντωνάπουλο, ποὺ παίρναγε γιὰ «σκληρός», μόλις εἶδε τὴν δουλειὰ πὼς ἤτανε μεγάλη, ἄρχισε τὶς μηχανές, γιὰ νὰ μ' ἐξοντώσῃ. Ἐγώ, βλέποντας πὼς θὰ μὲ «ξηλώσῃ», πάω καὶ κουβαλάω δυὸ ἄλλους φίλους, πιὸ σκληροὺς καὶ ζόρικους ἀπὸ φτόνε, τὸν Γιάννη τὸν ψηλό, ἀπ' τὴν Ἀμαλιάδα καὶ τὸν μακαρίτη τὸν Γιάννη τὸν Ρουχίτσα, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ τοὺς πάρω συνεταίρους, ἀλλὰ νὰ καθαρίσουνε τὴν λέσχη ἀπὸ τὸν πρώην συνεταῖρον μου. Ἔ, «ἔχει τὸ σκυλὶ ἀφέντη κι' ὁ ἀφέντης παραφέντη». Αὐτὸς μόλις εἶδε τοὺς καινούργιους συντρόφους, τὰ μάζεψε, παρατήθηκε κι' ἔφυγε. Ἡ δουλειὰ πάλι φούντωσε καὶ γράφαμε πάλι δεκαπέντε — εἴκοσι χιλιάδες τὴν βραδυά. Καζῖνο σωστό. Ἀλλὰ οἱ καινούργιοι συνεταῖροι μου, μόλις εἴδανε ἔτσι, σκεφτήκανε νὰ μοῦ φᾶνε τὴν δουλειὰ κι' ἀρχίσανε τὶς νότες. Ἀναγκάστηκα κι' ἔπαιρνα τὸ «κούφιο» ἀπάνω μου κάθε βράδυ. Ἕνα πρωΐ, μόλις κλείσαμε, πῆγα γιὰ γάλα στοῦ Μπερνίτσα. Κείνη τὴν ὥρα δὲν ἤτανε κανένας ἄλλος μέσα παρὰ ὁ Γιώργης ὁ Καπιτσίνης. Σὲ λιγάκι ἤρθανε καὶ κάτσανε δίπλα μου ἡ Μαίρη ἡ χοντρή, ὁ μπάρμπα-Γιάννης ὁ «Χωροφύλακας», ὁ Βαλέντσιας, καὶ ὁ Μιχάλης ὁ Κύπριος. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ ἐπιτελεῖο τῆς λέσχης τοῦ Στραβοθόδωρου, στοῦ Τζάννε, Ἁγ. Κωνσταντίνου. Ἡ Μαίρη ἡ χοντρὴ ἐζήταγε ἀπὸ τὸν μπάρμπα-Γιάννη νὰ τῆς δώσῃ τὰ πέντε τάλληρα ποὺ τῆς πῆρε, τὴν ὥρα ποὺ εἶχε τοὺς δυὸ ἄσσους καπάκι καὶ ἄργησε νὰ τὴν σκουντήξῃ. Αὐτὸς τῆς ἔλεγε ὅτι, ἀφοῦ ἐπῆρε χαρτί, σκλαβωθήκανε. Κοντεύανε νὰ ρθοῦνε στὰ χέρια, γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ Μαίρη ἡ χοντρή, ἐμάλλωνε σὰν ἄντρας. Ἕνα βράδυ γιὰ μιὰ διαφορὰ τεσσάρων ταλλήρων, ἀπ' ἔξω ἀπ' τοῦ Μπερνίτσα ἄρπαξε τὸν Στάμο ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ τἄβγαλε τοῦφα-τοῦφα... Ἕνα ἄλλο βράδυ, βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ Στραβοθόδωρου, ποὺ εἶχε χάσει, κἄποιος ποὺ δὲν τὴν ἤξερε, τὴν ἐπέρασε γιὰ παξιμάδα καὶ τὴν τσάντισε. Τότε κείνη γυρίζει καὶ τοῦ δίνει ἕνα χαστοῦκι, ποὺ τοὔπρηξε τὸ μάγουλο, ἀνοίγει τὴν τσάντα της, βγάζει ἕνα μαχαίρι καὶ τὸν παίρνει κυνῆγι. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ ἄνθρωπος τἄβαλε στὰ πόδια. Βλέποντας λοιπὸν πῶς θ' ἀρπαχτοῦνε μὲ τὸν μπάρμπα-Γιάννη, μπῆκα στὴ μέση καὶ τὰ συμβίβασα. Κείνη τὴν ὥρα, μπήκανε καὶ κάτσανε κοντά μας ὁ Γεώργης ὁ «Νυστάζος», ὁ Γραββατάκιας, ὁ Γιατρὸς «Σκόνη Μικάδο» κι' ὁ μπαρμπα-Βασίλης ὁ ψαρᾶς. Ὁ Νυστάζος παραπονιότανε ὅτι τοῦ κάνει ἀδικίες ἡ τράπουλα καὶ τότε πετάγεται ὁ γιατρὸς καὶ τοῦ λέει:

— Τί παραπονιέσαι, ρὲ Τυχεράκια; Ἐσένα κάνει ἀδικίες ἡ τράπουλα ἢ ἐμένα; Νά, χτὲς τὸ βράδυ, ἔπαιξα στοῦ Ψαθάκια κι' ἔχασα σ' ἕνα κόλπο τὰ ρέστα μου... Εἶχα κέντα καὶ μοὔκανε τρία πεντάρια ὁ Γιάννης ὁ Σύστημας. Ἀπόψε πάλι, ἔπαιξα στοῦ Ἔρωτα, καὶ ἔχασα πάλι τὰ ρέστα μου... ὅπως τὰ εἶδες, εἶχα τρεῖς βαλέδες καὶ μοὔκανε κέντα τοῦ Ρήγα ὁ Θανάσης ὁ Γαλατᾶς.

— Καλά, πῶς γίνεται αὐτό; διέκοψε τὸν «Ψαθάκια» ὁ φίλος τοῦ κὺρ-Γιώργη. Πῶς τὄνα βράδυ ἡ κέντα χάνει καὶ τἄλλο κερδίζει;...

— Αὐτό, κύριέ μου, γινότανε γιατὶ στὴν δική μου Λέσχη καὶ τὶς ἄλλες τὰ τρία χαρτιὰ ἐκέρδιζαν τὴν κέντα, ἐνῷ εἰς τοῦ «Ἔρωτα» ἡ κέντα κερδίζει τὰ «τρία». Χτὲς λοιπὸν ποὺ εἶχε κέντα, ἔπαιξε σὲ μένανε κι' ἀπόψε ποὺ εἶχε «τρία» ἔπαιξε στοῦ «Ἔρωτα». Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ γέμισε ὁ Μπερνίτσας ἀπὸ χαρτόμουτρα. Ἐγώ, καθόμουνα κι' ἔκοβα τὸν Καπιτσίνη ποὺ ἀπ' τὴν ἄκρη του ἐμπάνιζε ποιὸν «σῶτον» θὰ ψώνιζε γιὰ νὰ τὸν πάῃ ἐκεῖ ποὺ πᾶνε δυὸ καὶ γυρίζει ἕνας. Σὲ μιὰ στιγμή, γυρίζει ὁ μπαρμπα - Βασίλης, ὁ ψαρᾶς καὶ μοῦ λέει πειραχτικά:

— Ψαθάκια, ἀπὸ αὔριο τί δουλειὰ θὰ κάνῃς;...

— Γιατί μπάρμπα, τὸν ρωτάω.

— Γιατὶ ἀπόψε σοῦ τὴν πήρανε τὴν Λέσχη οἱ συντρόφοι σου....Ξελεσχιαρχούμ!..

Ἐγὼ δὲν τ' ἀπάντησα, ἀλλὰ σκέφτηκα πώς, γιὰ νὰ τὸ λέῃ αὐτὸς ὁ πονηρός, κάτι τρέχει Εἶδα καὶ τοὺς καινούργιους συνεταίρους μου ποὺ εἴχανε ὅλο μυστικὰ πίτσι - πίτσι... πονηρεύτηκα. Φεύγω, λοιπόν, ἀμέσως καὶ πάω στὰ «Κυβέλεια». Αὐτοὶ καθόντουσαν ἐκεῖ. Τοὺς λέω:

— Μπορῶ νὰ σᾶς δῶ;

— Μπράβο, μοῦ λένε αὐτοί.

Τοὺς λέω: «Μπᾶτε μέσα» καὶ τοὺς βάνω σ' ἕνα ταξί. Λέω τοῦ σωφέρ:

— Τράβα στὸ «Βερντέν»!...

Μοῦ κάνει ὁ μακαρίτης ὁ Γιάννης:

— Μπράβο, Ψαθάκια, νὰ ξηγηθοῦμε θέλουμε καὶ μεῖς...

Κατάλαβα ὅτι εἴχανε ἀποφασίσει νὰ μὲ καθαρίσουνε καὶ πρόσεχα. Κατεβαίνουμε στὸ «Βερντέν». Εἶνε μιὰ μπύρα λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ Γηροκομεῖο. Καθήσαμε, ἤρθανε οἱ πρῶτες μπύρες, ἀρχίσαμε καὶ συζητούσαμε. Κουβέντα στὴν κουβέντα, τὰ πράματα ἀγριέψανε καὶ οἱ συντρόφοι μου ἤτανε ἕτοιμοι νὰ μοῦ βάλουνε χέρι. Κοντὰ στὴν πόρτα δυὸ γινωμένοι σταφίδα εἴχανε τέτοια σούρα ποὺ παρ' ὅλο τὸ κρύο εἴχανε βγάλει τὰ σακκάκια τους καὶ ἤτανε μὲ τὸ πουκάμισο. Ὁ ἕνας ἦταν ψηλὸς δυὸ μέτρα, κι' ὁ ἄλλος χοντρὸς σὰν βαρέλι. Τραγουδούσανε τούρκικα τὸ «Ντούρου-Ντούρου» κι' ἅπως τοὺς ζέσταινε τὸ τραγοῦδι σηκώθηκε ὁ ψηλὸς καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τὸ ρέμα μᾶς θέρισε.

— Ρέ, παιδί, λέει ὁ Γιάννης ἀπ' τὴν Ἀμαλιάδα, στὸ γκαρσόνι. Κλεῖσε τὴν πόρτα, παιδί μου, πλευριτώσαμε.

Τὸ γκαρσόνι πῆγε νὰ τὴν κλείσῃ, ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασε τοῦ λέει ὁ χοντρός:

— Ἄστην πόρτα, βρὲ κόττα, ἀνοιχτὴ κι' ὅποιος κρυώνει, νὰ σηκωθῆ νὰ φύγῃ...ἐμεῖς θέλουμε νὰ πάρουμε ἀέρα...

Τὸ γκαρσόνι ἔρχεται καὶ μᾶς λέει:

— Εἶνε μεθυσμένοι, ἐδῶ κοντὰ ἀπ' τὸν Συνοικισμό, καὶ μὴ τοὺς παραξηγᾶτε...τώρα θὰ φύγουν...

Περιμέναμε νὰ φύγουνε κι' ἀρχίσαμε πάλι νὰ λογομαχοῦμε μεταξύ μας. Ἀλλὰ τὸ κρύο μᾶς ἔσφιξε καὶ ὁ Ρουχίτσας φωνάζει τὸ γκαρσόνι:

— Πήγαινε, παιδί μου, καὶ ζήτησε συγγνώμην ἀπ' τοὺς κυρίους καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα γιατὶ κοντεύουμε νὰ κοκκαλώσουμε.

Πάει τὸ παιδὶ γιὰ δεύτερη φορά, πετάγεται ὁ ἴδιος καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν σοῦ εἶπα, ρέ, ν' ἀφήσῃς τὴν πόρτα χάμου; Φέγα 'πὸ δῶ μὴ σὲ καταβρέξω... κι' ὅποιος θέλει ἀπὸ φτουνοὺς νὰ τὴν κλείσῃ, ἂς σηκωθῆ νὰ τὴν κλείσῃ μόνος του...

Ἔ! αὐτὸ ἤτανε, κὺρ-Γιώργη μου! Σηκώνουνται ἀπάνω οἱ δυὸ Γιάννηδες καὶ κάνουνε κατὰ τὴν πόρτα. Αὐτὸς ποὺ εἶχε πῆ τὰ λόγια, σηκώνεται, πιάνει μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν πόρτα καὶ τὸ ἄλλο τὸ βάζει στὴν πίσω, καὶ ταὐτοχρόνως μᾶς λέει:

— Μὴ κουνηθῆτε γιατὶ θὰ σᾶς τσακίσω:...

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ὁ ψηλὸς τὸν ἔχει φέρει βόλτα καὶ βλέπει ὅτι στὴν κωλότσεπη δὲν ἔχει, ὄχι μπιστόλι, ἀλλὰ οὔτε μαντῆλι. Τοῦ δίνει μιὰ καρεκλιὰ στὸ κεφάλι κι' ἀρχίζουμε ἕνα πόλεμο μὲ καρέκλες, πιάτα, ποτήρια, ἁλατιέρες καὶ ὅ,τι ἄλλο βρίσκαμε. Ὅπου καμμιὰ φορὰ κολώνουνε αὐτοὶ καὶ βγαίνουνε ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζί, καὶ μᾶς ἀρχίζουνε μὲ τὶς πέτρες. Ἐσκυροστρώνανε βλέπεις τὸν δρόμο, κ' οἱ πέτρες ἐρχόντουσαν βροχὴ στὸ μαγαζὶ ποὺ ἤτανε ὅλο τζάμια. Ἀπάνω στὸ σαματᾶ, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπ' τὶς πέτρες, σκορπίσαμε. Ἐγώ, παίρνω τὸ πιστόλι μου ἀπὸ τὸν πάγκο. ποὺ εἰς τὴν ἀρχὴ τοῦ καυγᾶ, εἶχα κρύψει, πετάγομαι ἔξω κι' ἀρχίζω τὶς πιστολιές. Ἀκοῦνε τὶς πιστολιὲς οἱ συντρόφοι μου, σοῦ λέει, «πάει, τοὺς σκότωσε ὁ Ψαθάκιας». Βγαίνουν ἔξω.

— Μωρὲ εἶχες πιστόλι καὶ τὸ φύλαγες; μοῦ λένε.

Δὲν πρόκανα ν' ἀπαντήσω.... ἡ ἄλλη παρέα ἀρχινάει πάλι τὴν βροχὴ τὶς πέτρες, κάτι πέτρες, κὺρ-Γιώργη μου, σὰν ἀρνήσια κεφάλια...

— Μὰ ποῦ στὸ διάολο τὶς ἔρριχνες, βρὲ Ψαθάκια, μ' ἐρωτάει ὁ Γιάννης. Στὸν ἀέρα καὶ ἔρριχνες τόση ὥρα;

— Ἀμ' ποῦ ἤθελες νὰ τὶς ρίχνω, κὺρ-Γιάννη, τοῦ λέω.... στὸ κρέας;

— Ρίξε, μωρὲ σκυλί, μοῦ λέει ὁ Ρουχίτσας.

— Δὲν ἔχει ἄλλη, τοῦ λέω καὶ πραγματικῶς τὸ εἶχα ἀδειάσει ὅλο.

Τρέχει πίσω στὸ μαγαζί, ἁρπάζει ἀπ' τὸν μπάγκο ἕνα μεγάλο ψωμομάχαιρο, καὶ βγαίνει ἔξω. Βλέπει ἕνα, μὲ πουκάμισο κι' εἶχε κάτω ἕναν ἄλλον. Νομίζει πὼς ὁ ἀπὸ κάτω εἶνε ὁ σύντροφός μας ὁ Γιάννης, καὶ δίνει τ' ἀλλουνοῦ μιὰ μαχαιριὰ ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρό, στὸ ἄλλο μπάντα - μπάντα.

— Ὤχ! κάνει αὐτὸς καὶ πέφτει κάτω.

Τρέχει τὸ γκαρσόνι, σκύβει ἀπάνω του:

— Τί ἔχεις, κὺρ-Θωμᾶ, τοῦ λέει.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς μωρέ; τὸν ρωτάει ὁ Ρουχίτσας.

— Ὁ καταστηματάρχης, εἶπε, ποὺ κοιμᾶται στὸ ἀπάνω... Κατάλαβες, κὺρ-Γιώργη; «Τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον». Ἐπήγαμε νὰ μαλλώσουμε συναμεταξύ μας, μαλλώσαμε μὲ ἄλλους καὶ σφάξαμε ἄλλον....

— Καὶ μετὰ τί ἀπέγινε;

— Τί ν' ἀπογίνῃ, κὺρ-Γιώργη μου; Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ φυγοδικήσαμε ὅλοι. Ἡ Λέσχη ἔκλεισε καὶ ὁ «Ψαθάκιας» φαλήρισε.

— Πόσα λεφτὰ πιάσατε τότε μαζεμένα; ἐρώτησε ὁ φίλος τοῦ κὺρ-Γιώργη.

— Πολλά, λέει ὁ Ψαθάκιας καὶ σκέφτεται.... Κι' ἕνα ἑκατομμύριο! προσθέτει ρεμβάζων.

— Καλά, μωρὲ Ψαθάκια, κ' ὕστερα ἀπὸ τόσα λεφτά, σοῦ κάνει καρδιὰ καὶ γυρίζεις μὲ τὸ καλάθι;

— Τί νὰ γίνῃ, κὺρ-Γιώργη;.... Ἔτσι εἶνε.. Ὅποιος δὲν ἔχει μυαλά, ἔχει ποδάρια!..

Θὰ παίξῃς τώρα τίποτα;...

ΚΙΜΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ P. C. WREN

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ Κύριος ΓΚΑΡΝΕΤ

* * *

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ : Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος δολοφονεῖ τὸν κ. Θεόφιλο Οὐέμπ, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ τελευταίου. Τὴν ἑπομένην, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σανατορίου ψυχοπαθῶν, δέχεται σὲ ἀκρόασι τὴν ἀσθενῆ Μάρτζορυ Λώντερελ, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, ἡ ὁποία τοῦ δηλώνει ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν περιθάλπη ὁ ἰατρὸς Μὰκ Ἀντώ, διότι τὰ φάρμακα ποὺ τῆς δίδει ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασί της. Ἡ Μάρτζορυ ἐκφράζει ἐπίσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σανατόριον. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάση καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι περιμένει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ θείου καὶ τῆς θείας της. Μὲ τὴν τελευταία, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς συμφωνεῖ νὰ δολοφονήση τὴ νέα οὕτως ὥστε ἡ περιουσία πού πρόκειται νὰ κληρονομήση αὐτὴ ὅταν ἐνηλικιωθῆ νὰ περιέλθη στὴν θειά της. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς κ. Λώντερελ ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος εἰσδύει στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «Μισοκρεμασμένο Σάϊμον», καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ παράσχη ἄσυλον καὶ ἄλλοθι γιὰ τὸν φόνο τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ.

Ὁ ἄγνωστος φαίνεται νὰ γνωρίζη κάθε πτυχὴ τοῦ σκοτεινοῦ παρελθόντος τοῦ δόκτορος Τσάρτερς καὶ τῶν συνεργατῶν του καὶ ἀπειλεῖ τὸν γιατρὸ ν' ἀποκαλύψη τὸ παρελθὸν αὐτὸ στὴν ἀστυνομία ἐὰν ὅλοι μέσα στὸ σανατόριο δὲν τὸν βοηθήσουν νὰ διαφύγη τὴν σύλληψι. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψη καὶ ἔτσι ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὀνομάζεται Τζὼν Γκάρνετ, ἐγκαθίσταται στὸ σανατόριο. Προσποιεῖται τὸν ἀνισόρροπο καὶ τὴν ἑπομένη καταπλήσσει τοὺς ἄλλους οἰκοτρόφους τοῦ σανατορίου. μὲ τοὺς ἐξωφρενισμούς του. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος, στὸ ἀντίκρυσμα τῆς Μάρτζορυ Λώντερελ μένει κατάπληκτος καὶ ψιθυρίζει :

— Ἡ Ρόζμαιρη !...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἔχει συγκαλέσει σὲ μυστικὴ συνεδρίασι τὸν γιατρὸ Μὰκ Ἀντώ, τὸν ἐπιστάτη τοῦ σανατορίου κ. Τζαίημς, τὴν ἀρχινοσοκόμο καὶ τὴν ἀδελφὴ Τζώνς. Ὁ κ. Τζαίημς προτείνει νὰ δολοφονήσουν ἀδιστάκτως τὸν κ. Γκάρνετ.

* * *

4ον

»Νὰ τὸν ξεκάνουμε, εὔκολο εἶναι νὰ τὸ λέμε, μὰ ὄχι καὶ νὰ τὸ κάνουμε... Καὶ πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ γίνη, παρὰ νὰ ξεγίνη... Κι' ὅσο γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι, σᾶς βεβαιώνω πὼς δὲν τὸ ξέρω. Μὰ αὐτὸς μὲ ξέρει πολὺ καλά, κι' ἐμένα καὶ τὸ Τζίμυ. Ἂν ξέρη τώρα καὶ τὸ Μάνοελ Ματσάντο, τὴ Φρίσκο Φάνυ καὶ τὴν Λοῦ τὴν κυρία, αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... Τέλος, τὸ γιατί ἦρθε νὰ κρυφτῆ κοντά μας,αὐτὸ φαίνεται καθαρά. Ποῦ μπορεῖ νὰ κρύβεται καλύτερα ἕνας ἄνθρωπος, ἀπὸ ἕνα σανατόριο, ἕνα περίφημο σανατόριο, μεγάλης περιωπῆς, ὅπου συχνάζει ἡ καλύτερη κοινωνία, ἔ;

—Καὶ μάλιστα ἅμα ξέρει κι' ὅλας τὶς βρωμοδουλειὲς τοῦ διευθυντῆ, καὶ ξέρει μὲ τί τρόπο νὰ τὸν πείση γιὰ νὰ μὴ τὸν μαρτυρήση, παρατήρησε μὲ σκληρότητα ὁ Μίστερ Τζαίημς.

—Βλέπεις, λοιπόν, πὼς μᾶς ἔχει στὸ χέρι, εἶπε ὑπομονετικὰ ὁ Ντόκτωρ Τσάρτερς. Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ξεκάνουμε, γιατί πρέπει νὰ τὸν παρουσιάσουμε. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν διώξουμε ἢ νὰ τὸν καταγγείλουμε στὴν ἀστυνομία, γιατί θὰ πῆ τὴν ἀλήθεια.

—Καὶ τί θὰ κάνουμε, ἂν τὸν ἀνακαλύψη, ἐδῶ πέρα, ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ ; ρώτησε ἡ ἀδελφὴ Τζώνς.

— Θὰ ποῦμε νὰ τὸν πάρη καὶ νὰ τὸν κρεμάση τὸ ταχύτερο, μούγκρισε ὁ Μίστερ Τζαίημς.

—Ὡραῖα μᾶς τὰ λές, φώναξε σαρκαστικὰ ὁ Τσάρτερς. Καὶ ποῦ θὰ βρίσκεσαι ἐσὺ καὶ μερικοὶ ἄλλοι, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς θὰ κάνη τὴν κατάθεσί του :... Καὶ νὰ σημειώσης πὼς εἶναι πολὺ κακός. Πολὺ ἐχθρικός. Πολὺ ἐκδικητικός.

—Καλά, καὶ τί θὰ κάνουμε ἂν τὸν ἀνακαλύψη ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ ; ἐπέμεινε ἡ ἀδελφὴ Τζώνς.

—Ἔχει ἐξασφαλίσει ἕνα ἄλλοθι. Βρίσκεται ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὅπως ξέρετε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιατρός.

—Δύσκολο, παρατήρησε ἡ ἀρχινοσοκόμος, ἂν καὶ εἶναι πραγματικὰ τυχερὸς ποὺ ἔλειπε ἡ ἀδελφὴ Γουέλστον μὲ ἄδεια... Τῆς εἶπα πὼς ὁ γιατρὸς δὲν ἤθελε νὰ πάη οὔτε αὐτή, οὔτε κανεὶς ἄλλος στὸ δωμάτιο, ἀριθ. 19. Τῆς εἶπα πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄρρωστος, παρὰ φίλος τοῦ γιατροῦ, γερὸς μὰ «ἐκκεντρικὸς» καὶ πὼς ὁ γιατρὸς τὸν ἔπεισε νάρθη νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τοῦ καημένου πὼς θέλει νὰ τὸν ἔχη ὑπὸ παρακολούθησι... Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κατάπιε... Σίγουρα νοιάζεται πιὸ πολὺ γιὰ τὰ μοῦτρα της, παρὰ γιὰ τὰ καθήκοντά της...

—Ναί, δύσκολο εἶναι, ξακολούθησε ὁ Ντόκτωρ Τσάρτερς, ἀλλὰ ξέρομε τὴ δουλειά μας καὶ μὲ τοὺς δυὸ γιατρούς, τὴν ἀρχινοσοκόμο καὶ μιὰν ἀδελφὴ μπορούσαμε νὰ τὰ καταφέρουμε περίφημα... Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καθότανε σὲ κείνη τὴν καρέκλα καὶ μὲ ρωτοῦσε, ἂν ἦρθε ἐδῶ κανεὶς ψηλός, ξυρισμένος ἄνδρας, μὲ γκρὶ κοστοῦμι καὶ γαλάζιο πουκάμισο, δὲν θ' ἀνεγνώριζα τὴν περιγραφή του... Δὲ μπορῶ νὰ θυμοῦμαι τί φοροῦν ὅλοι μου οἱ ἄρρωστοι. Μπορῶ ;... Καὶ ἂν ὁ ντέτεκτιβ μοῦ ζητοῦσε νὰ κάνω μιὰ βόλτα νὰ δῆ τοὺς ἀρρώστους, θὰ τὸν διηυκόλυνα ὅσο μποροῦσα μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία... Καὶ ἂν ἔλεγε πὼς ἦταν βέβαιος, ὅτι ἐδῶ βρίσκεται ὁ δολοφόνος τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ καὶ τὸν ἀνεγνώριζε στὸ πρόσωπο τοῦ Γκάρνετ, θὰ ἔλεγα:

—Αὐτὸς ; Τί λέτε. Μὰ αὐτὸς βρίσκεται στὸ κρεββάτι ἐδῶ καὶ μέρες. Ἦταν κρεββατωμένος, ὅταν ἔγινε ὁ φόνος. «Καὶ πότε μπῆκε στὴν κλινική σας, γιατρέ ; Θὰ μοῦ ἔλεγε.» Καὶ ἐγὼ θ' ἀπαντοῦσα: «Ἀπὸ τὴν Τετάρτη τῆς περασμένης ἑβδομάδας καὶ δὲν ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του». Θὰ ἔστελνα τότε νὰ φωνάξουν τὴν ἐπιφορτισμένην ἀδελφὴ καὶ τὴν ἀρχινοσοκόμο ποὺ ἑτοίμασε τὸ δωμάτιό του. Τότε ὁ ἀστυνομικὸς θὰ ζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι καὶ θὰ ἔφευγε. Δὲν ἔχετε κι' ἐσεῖς τὴν ἴδια γνώμη :

—Σίγουρα, συμφώνησε ὁ Μίστερ Τζαίημς. Ἐσὺ θὰ μπλοφάρης καὶ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο σὰν ἔρθη ὁ καιρός σου καὶ θὰ βάλης ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἂν σοῦ γυρέψη καμμιὰ φορὰ τ' ἀποτυπώματά σου.

—Κι' ἂν ἡ ἀστυνομία ζητήση τ' ἀποτυπώματα τοῦ Γκάρνετ;

—Ὄχι,ἀπάντησε ὁ Τσάρτερς. Ὄχι. Ἀκόμη κι' ἕνας ἀστυνόμος τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ δὲ μπορεῖ νὰ καθήση καὶ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν Δόκτορα Θεόδωρο Τσάρτερς, τὸν διευθυντὴ τοῦ Σανατορίου, νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ πάρη τ' ἀποτυπώματα ἑνὸς κυρίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐγγυᾶται, ὅτι κατάκειται ἀσθενὴς πρὸ τῆς διαπράξεως τῆς δολοφονίας...Ὅπως κι' ἂν ἔχη, εἴμαστε τυχεροί, πρόσθεσε, γιατί, ὁ διάβολος αὐτὸς μᾶς κρατάει μὲ ραγισμένη βέργα... Μᾶς ἔχει στὸ χέρι ὅσο τὸν ἔχομε κι' ἐμεῖς. Ἔπειτα ἔχει νὰ παίξη κι' ἄλλο ἕνα ἀτοῦ... Ἂν τὸν τσιμπήσουν, ἀφοῦ φύγει ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ σανατόριο, θὰ παραστήση τὸν τρελλό, ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε νὰ τοῦ δώσουμε ἄλλοθι. Θὰ προσπαθήση νὰ περάση σὰν ἀνεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του... Τὸν κρατούσαμε ἐδῶ καὶ σιγά-σιγά, ξαναβρῆκε τὴν ὑγεία του.

—Καὶ σίγουρα ἔχει πολλοὺς μάρτυρες γιὰ τὴν τρέλλα του, παρατήρησε ἡ ἀρχινοσοκόμος.

Ξαφνικὰ ὁ Μίστερ Τζαίημς χτύπησε τὸ μέτωπό του.

—Τὸν ἔπιασα ! εἶπε. Τὸν ἔπιασα, θὰ τὸ δῆτε. Εἶναι τρελλός, δὲν εἶναι ; Ὡραῖα. Ἐσὺ καὶ ὁ γιατρὸς Μὰκ Ἀντώ, πρέπει νὰ μιλήσετε γι' αὐτὸ στὸν Σὲρ Μπέρναρντ Μάντιζον, ὅταν ἔρθη καὶ θὰ καλέσετε ὡς μάρτυρας ἐμᾶς καὶ πολλοὺς ἄλλους καὶ θὰ πιστοποιήσετε πὼς εἶναι τρελλός, πρὶν μᾶς τυλίξη. Τὴν πρώτη βολὴ θὰ τὴν ρίξουμε ἐμεῖς... Ἂς τὸν ἀφήσουμε ἀνενόχλητο, κ' ὕστερα ὅσο πιὸ πολὺ πέση στὴν γκάφα νὰ παραστήση τὸν τρελλό, τόσο πιὸ πολὺ θὰ τὸν κοροϊδεύουνε καὶ θὰ τοῦ λένε : «Ναί.,. ναί... Βέβαια» καθὼς θὰ τοῦ βάζουνε τὶς χειροπέδες καὶ θὰ τὸν κουβαλοῦνε στὸ κελλί του.

Ὁ Τσάρτερς καὶ οἱ συνάδελφοί του τὸν κυττάξανε σαστισμένοι τὸν ὁμιλητή, ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν λαμπρή του ἰδέα.

—Μπράβο, Τζίμυ. Τώρα, κάτι σοῦ ἀξίζει, εἶπε χαρούμενος ὁ γιατρός. Νὰ τὸν πιστοποιήσουμε γιὰ τρελλό, κι' ὕστερα νὰ τὸν ἐκθέσουμε. Κι' ὅσο πιὰ τρελλὰ φερθῆ, τόσο πιὸ σφιχτὰ θὰ δέση τὸν ἑαυτό του... Ὁ ἔξυπνος κ. Γκάρνετ !... Μὲ τὸ ἴδιο του τὸ στόμα ... Αὐτὸ μάλιστα, εἶναι ὡραῖο...»

Καὶ τὸ γέλιο τοῦ Ντόκτωρ Τσάρτερς ἀντήχησε σκληρὸ καὶ σαρκαστικό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Καθὼς προχωροῦσε γοργὰ πρὸς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μελαγχολικοῦ διαδρόμου, ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ χὼλλ στὸ ἰατρεῖο τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντώ, ὁ κ.Τζὼν Γκάρνετ συναντήθηκε μὲ τὸν τελευταῖον αὐτὸν τζέντλεμαν καὶ εἴτε τυχαῖα, εἴτε ἐκ προθέσεως, σκουντούφλησε ἐπάνω του.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητέ μου γιατρέ, εἶπε σὲ πορτογαλικὴ γλῶσσα. «Ντὲ νόϊτε τόντος ὅς γκέτες σάο πάρντος» — μετάφρ.: «Τὴν νύχτα ὅλες οἱ γάτες φαίνονται γκρίζες».

—«Λὰ βάο ὅς πὲς ὄντε κουὲρ ὁ κοράσω».— μετάφρ.: «Τὰ πόδια πηγαίνουν ἐκεῖ ὅπου τὰ ὁδηγεῖ ἡ καρδιά»—, ἐγρύλλισε ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ εἰς ἀπάντησιν.

— Ὦ!... Ὦ!... Ὥστε κι' ἐμεῖς οἱ Σκωτσέζοι μιλᾶμε ἀγγλικά, ἔ; παρετήρησε χαμογελῶντας φιλικὰ ὁ Τζὼν Γκάρνετ. Τὸ κακό, ὅμως, εἶνε ὅτι θ' ἀρχίσω νὰ διερωτῶμαι τώρα μήπως τὰ πορτογαλικὰ εἶνε ἡ ἀληθινὴ μητρική μας γλῶσσα— ἀφοῦ μάλιστα γεννηθήκαμε, ἀνατραφήκαμε καὶ σπουδάσαμε στὸ Ρίο Ἰανέϊρο καὶ ἀσκήσαμε τὸ κοσμοσωτήριο ἐπάγγελμά μας στὴν Μπόχια καὶ τὸ Σάντος, μέχρις ὅτου ἡ ἀτμόσφαιρα ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ ἀνθυγιεινὴ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους, ἔ; Πολὺ βρωμερὴ τρύπα αὐτὸ τὸ Σάντος....Δὲν εἶνε τόπος γιὰ φιλόδοξες ψυχές, ἔ, Μάνοελ Μακάντο; Ἔστω καὶ ἂν ἔχη κανεὶς ἐκλεκτὴ πελατεία, ἔ;

— Γιὰ πέρνα μιὰ στιγμὴ μέσα, εἶπε συγκρατημένα ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ἰατρείου του καὶ παραμερίζοντας γιὰ νὰ περάση ὁ κ. Γκάρνετ.

— Ἀσφαλῶς θὰ φαντάζεσαι τὸν ἑαυτό σου τρομερὰ ἔξυπνο, συνέχισε γυρίζοντας τὸ κλειδὶ μέσα στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας καὶ ξαπλώνοντας μετὰ τὸ κορμί του στὴν πολυθρόνα του, ἀντίκρυ ἀκριβῶς στὴν καρέκλα, στὴν ὁποία εἶχεν ἤδη καθήσει ὁ κ. Γκάρνετ.

— Μμμ...ἔτσι κι' ἔτσι... Ἔτσι κι' ἔτσι...ἔκανε ὁ κ. Γκάρνετ, μὲ τὸ πιὸ γλυκό του χαμόγελο.

— Καί, καθὼς φαίνεται, γνωρίζεις καλὰ τὸ Σάντος, ἔ; ἐρώτησε ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ μ' ἕνα ἐξ ἴσου γλυκὸ χαμόγελο, καθὼς χτυποῦσε ἕνα τσιγάρο πάνω στὴν χρυσῆ ταμπακέρα του.

—«Ἄο μέντικο, ἄο ἀντβοκάτο, ἔ ἄο ἀμπάντε φάλλαρ βερντάντε»— μετάφρ.: «Στὸν γιατρό σου, στὸν δικηγόρο σου καὶ στὸν πνευματικό σου λέγε πάντοτε τὴν ἀλήθεια»—, εἶπε ὁ Τζὼν Γκάρνετ. Τὸ Σάντος δὲν τὸ γνωρίζω καὶ τόσο καλά. Γνωρίζω, ὅμως, περίφημα μερικὰ ἀπὸ τὰ προϊόντα ποὺ ἐξάγει— λόγου χάριν τὸν καφέ, τὰ φυστίκια καὶ κάτι γλοιώδη ἑρπετὰ σὰν τὸν Μάνοελ Μακάντο. Γνωρίζω ἐπίσης πολὺ καλὰ τὴν ἱστορία τοῦ Σάντος καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορία τοῦ Μάνοελ.

Ὁ δόκτωρ Μάνοελ Μακάντο ἐκύτταξε γιὰ κάμποσες στιγμὲς σαστισμένος καὶ σιωπηλὸς τὸν συνομιλητή του.

— Ναί, καλέ μου φίλε, συνέχισε ὁ κ. Γκάρνετ, γνωρίζω γιὰ ποιὸν ἀκριβῶς λόγο ὁ Μάνοελ Μακάντο μετεβλήθη στὴν Βραζιλία ὡς εἶδος ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ περιληφθῆ στὸν πίνακα τῶν εἰσαγομένων εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰδῶν.

— Νομίζεις ὅτι γνωρίζεις πολλὰ πράγματα, δὲν εἶν' ἔτσι; ἐρώτησε χαμογελῶντας ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ, τὸ πρόσωπό του, ὅμως, παρὰ τὸν σαρκαστικὸ μορφασμό, φανέρωνε ὅτι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, ἔτεινε, ἐνδομύχως, νὰ συμφωνήση μὲ τὸν κ. Τζὼν Γκάρνετ.

— Ὤ, ναί, πολλά, παρὰ πολλὰ πράγματα, ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ξέρω ἀκόμη πὼς ὁ Μάνοελ Μακάντο ἐξελίχθη ὡς εἶδος ἐξαγωγῆς τῶν προαναφερθεισῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς... Καὶ γιατὶ εἶνε τελείως ἀπίθανον νὰ εἰσαχθῆ πάλιν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὴν μεγάλην Βορειοαμερικανικὴν Δημοκρατίαν.

Τὸ χαμόγελο τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντὼ ἔσβυσε καὶ τὸ πρόσωπό του ἀπὸ μελαψὸ ἔγινε γκριζοπράσινο.

— Ὄχι. Θὰ μείνη στὴν Ἀγγλία ὁ καλός μας Μάνοελ Μαπάντο, συνέχισε ὁ Τζὼν Γκάρνετ μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε χαμόγελο. Θὰ μείνη στὴν Ἀγγλία γιὰ πάντα! Ἐνθάδε κεῖται ὁ δόκτωρ Μάνοελ Μὰκ Ἀντώ... Ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ, καλέ μας Μάνοελ!....

— Ὥστε γνωρίζεις καὶ τὸ μέλλον, ἔ; ἐρώτησε ἀνάμεσα ἀπὸ σφιγμένα δόντια ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ. Μόνο τὸ παρελθὸν δὲν σοῦ ἀρκεῖ!... Καὶ δὲν γνωρίζεις πολὺ καλὰ τὸ Σάντος; Ἀλλ' ἀσφαλῶς γνωρίζεις τὸ Σικάγο, ἔ;

— Τὸ Σικάγο, ἀγαπητὲ Μάνοελ; Δὲν θυμᾶμαι νὰ εἶδα τέτοιο πρᾶγμα.

— Ἄκου 'δῶ, τί σημαίνει αὐτὸ τὸ παιχνίδι; ξέσπασε ὁ Μακάντο. Ἂν εἶνε ἐκβιασμός, σὲ πληροφορῶ ὅτι χάνεις τὴν ὥρα σου μαζί μου....Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶμαι Σκωτσέζος καὶ ἐπιστήμων μὲ ἄσπιλο παρελθόν...Ἀπὸ πέτρα ζουμὶ δὲν βγαίνει, κύριε Γκάρνετ.

—«Μπούσκαρ ἄγκουα ἔμ φόντε σέκκα»— μετάφρ.: «Μὴ περιμένης νερὸ ἀπὸ στερεμένη πηγή»— ὅπως λέμε στὴν Βραζιλία, ἔ κύριε Σκωτσέζε, ἐσάρκασε ὁ Τζὼν Γκάρνετ. Μόνον ἕνας παράφρων σὰν ἐμένα θὰ ἐπιχειροῦσε τέτοιο πρᾶγμα, τί λὲς Μάνοελ;

— Ἀκριβῶς, συμφώνησε ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ, καὶ ἄκου 'δῶ, θὰ σοῦ πῶ κάτι, ἔσπευσε νὰ προσθέση. Θέλεις νὰ δημιουργήσης γύρω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶσαι τρελλός, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχης καλύτερα παρὰ μιλῶντας ὅπως μιλᾶς τώρα, εἴτε μέσα στὸ σανατόριο εἴτε ἔξω. Ἀλλ' ἔξυπνος ὅπως εἶσαι θὰ κάνης καλὰ ν' ἀκούσης τὴν συμβουλή μου καὶ νὰ συμμορφωθῆς μ' αὐτὴν προτοῦ περάση ἀπ' ἐδῶ ὁ σὲρ Μπέρναρντ Μάντιζον. Ἂν θὲς νὰ τὸν κάνης νὰ πιστέψη πὼς εἶσαι τρελλὸς μὴ τοῦ πῆς πὼς εἶσαι τρελλός, μ' ἐννόησες; Γιατὶ κανένας τρελλὸς στὸν κόσμο δὲν παραδέχεται τὴν τρέλλα του.

— Μᾶλλον νομίζεις ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε τρελλοί, ἔ; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ κ. Τζὼν Γκάρνετ.

— Ἀκριβῶς, συμφώνησε ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ. Ἂν πῆς στὸν σὲρ Μπέρναρντ Μάντιζον ὅτι τὸ σανατόριο αὐτὸ εἶνε φρενοκομεῖο καὶ ὅτι ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκτὸς ἀπὸ σένα εἴμαστε τρελλοί, τότε ὑπάρχουν μερικὲς πιθανότητες νὰ τὸν πείσης πὼς εἶσαι βλαμμένος...Ἂν, ὅμως, παρουσιασθῆς στὸν σὲρ Μπέρναντ καὶ χτυπήσης τὸ κούτελό σου λέγοντας: «Εἶμαι τρελλός». Τότε θὰ στραφῆ κουνῶντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸν δόκτορα Τσάρτερς καὶ θὰ τοῦ πῆ: «Δὲν ξέρω τί νόημα ἔχει ἡ κωμῳδία ποὺ παίζει αὐτὸς ὁ τύπος, πάντως, ὅμως, τρελλὸς δὲν εἶνε!»... Κατάλαβες, κύριε Γκάρνετ;

— Μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ-πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου, Μάνοελ....στ' ἀλήθεια πολὺ εὐγενικό! Ἀλλὰ γιατί ἐπιθυμεῖς τόσο πολὺ νὰ πείσω τὸν σὲρ Μπέρναρντ ὅτι εἶμαι τρελλός;

Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ μισόκλειστα βλέφαρα ὁ κ. Γκάρνετ ἠρεύνησε προσεκτικὰ τὴν τόσο εὐμετάβλητη φυσιογνωμία τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντώ.

— Εἶχα ἁπλῶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖς κι' ἐσύ, λόγῳ τῶν... ἐνδεχομένων, ἂς ποῦμε, δυσαρέστων συνεπειῶν τῆς προσφάτου ἐπισκέψεώς σου στὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ.

— Ναί, ναί, ἀγαπητὲ Μάνοελ. Ἀλλὰ θἄθελα νὰ μάθω ποιὰ εἶνε τὰ βαθύτερα κίνητρα τοῦ τόσον ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ποὺ ἐκδηλώνεις σὺ σχετικῶς μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ, μ' ἕνα εὔγλωττον κούνημα τῶν ὤμων καὶ μιὰ πλατειὰ χειρονομία, κινήσεις πολὺ ἀσυνήθιστες γιὰ ἕνα Σκωτσέζο, ἀπέφυγε νὰ δώση σαφῆ ἀπάντησιν.

— Ἔχω καλὴ καρδιά, εἶπε ἀορίστως, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος.

Τὸ γέλιο τοῦ Τζὼν Γκάρνετ ἐξέφρασε περισσότερη εἰρωνεία παρὰ εὐγνωμοσύνη.

— Ὥστε ἔτσι, Μάνοελ; Ἐπιθυμεῖς νὰ μοῦ φανῆς χρήσιμος; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καλέ μου φίλε καὶ ἐπειδὴ κάθε ἐκδούλευσις πρέπει ν' ἀνταποδίδεται, θὰ σοῦ δώσω μιὰ πολυτιμοτάτη συμβουλή. Καὶ τὴν συμβουλὴ αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ τὴν λάβης πολὺ σοβαρὰ ὑπ' ὄψει σου Μάνοελ. Σὲ συμβουλεύω ν' ἀγοράσης ἕνα μακρὺ κουτάλι.

— Ἕνα μακρὺ κουτάλι; ἐρώτησε κἄπως σαστισμένος ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ.

— Ναί, ἕνα πολὺ μακρὺ κουτάλι, γιατὶ τρῶς στὸ ἴδιο τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν Σατανᾶ, αὐτὴ τὴν στιγμὴ— μὲ τὸν Σατανᾶ ποὺ ὀνομάζεται Τσάρτερς. Ἂν δὲν εἶσαι ἐφωδιασμένος μ' ἕνα πολὺ μακρὺ κουτάλι δὲν θὰ προφθάσης νὰ βάλης οὔτε μπουκιὰ στὸ στόμα σου. Γιατὶ ὁ Σατανᾶς θὰ μαζέψη ὅλα τὰ ἐδέσματα μπροστά του.

— Δὲν σ' ἐννοῶ...

— Δὲν μ' ἐννοεῖς, ἔ Μάνοελ; Καὶ θέλεις νὰ παραστήσης τὸν ἔξυπνο ποντικό, κακομοίρη μου!

— Τὸν ἔξυπνο ποντικό;

— Ναί, τὸν ποντικό, ποὺ ἐγκαταλείπει πρῶτος τὸ βυθιζόμενο καράβι. Γιατί, ἀσφαλῶς, βρίσκεσαι μέσα σὲ βυθιζόμενο καράβι. Καὶ πολὺ σύντομα θὰ χρειασθῆς ἕναν ἀφωσιωμένο φίλο Μάνοελ.

— Ἕνα φίλο;

— Ναί, γιατὶ θὰ διατρέξης τὸν ἔσχατο τῶν κινδύνων.

— Σ' εὐχαριστῶ μὲ ὅλα αὐτά, Γκάρνετ.... σ' εὐχαριστῶ πολύ... Ἀλλά... ἂν φυσικὰ ἡ ἐρώτησις δὲν εἶνε ἀδιάκριτη.... θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ ἐξηγήσης σὲ τί ὀφείλεται τὸ ἐνδιαφέρον σου γιὰ μένα.

Τὸ σαρκαστικὸ χαμόγελο ἀνεσήκωσε πάλι τὰ χείλη τοῦ Τζὼν Γκάρνετ.

— Ἡ ἐρώτησις δὲν εἶνε ἀδιάκριτη καὶ ἡ ἀπάντησις εἶνε ἁπλουστάτη, ἀποκρίθηκε. Ἔχω καλὴ καρδιά, ἀγαπητέ μου Μάνοελ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος.

»Καὶ τώρα σκέψου καλὰ αὐτὸ ποὺ σοὖπα— συνέχισε— καὶ προσπάθησε νὰ καταλάβης ὅτι ὁ Τσάρτερς σ' ἐξαπατᾶ.... ὅτι παίζει διπλὸ παιχνίδι μαζί σου... Σοῦ εἶπε τί, πραγματικά, πῆγα νὰ εὕρω στὸ Γουΐδερμπυ. Ἔντ; Ὄχι, βέβαια! Σοῦ ἔχει μιλήσει ποτὲ γιὰ τὸν Τσὶνκ Ντύρσον, καὶ τὸν Σλὶτζ τὸν Σκορπιὸ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... καὶ γιὰ τὴν κολοσσιαία περιουσία; Σοῦ ἔχει πῆ ποιὸς εἶνε ὁ «μίστερ Τζαίημς»; Σοῦ φέρθηκε ποτὲ ἀπολύτως τίμια καὶ ἀντρίκια ἀποκαλύπτοντάς σου ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν ὑποθέσεων, τῶν ὁποίων ἡ διεκπεραίωσις βαρύνει πάντοτε ἐσένα; Σ' ἔχει σκλάβο μ' ἕνα μετριώτατο μισθό. Ἐνῷ, καλέ μου ἄνθρωπε, θἄπρεπε νὰ κερδίζης χιλιάδες... Θἄπρεπε νὰ ἦσουν ἤδη πλούσιος... Γιατὶ τὸ παιχνίδι πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του... Καὶ κάτι ἄλλο...Ξέρεις τί θὰ βγάλη ὁ Τσάρτερς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τῆς Μάρτζορυ Λώντερελ; Ἄ, παρεμπιπτόντως, δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τί μερτικὸ πρόκειται νὰ σοῦ δώση γι' αὐτὴ τὴν δουλειά»;

Μ' ἕνα πήδημα ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ εἶχε βρεθῆ ὄρθιος.

— Σούτ! εἶπε. Σώπα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Τί ἐννοεῖς;

— Γιατί νὰ σωπάσω; ἐρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια ὁ Τζὼν Γκάρνετ. Πρόκειται, μήπως, περὶ βρωμοδουλειᾶς;

— Τί ἐννοεῖς λέγοντας: «Ξέρεις τί θὰ βγάλη ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τῆς Μάρτζορυ Λώντερελ;»

— Ὅ,τι ἀκριβῶς σημαίνουν τὰ λόγια, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἐρώτησι. Καὶ σ' ἐρώτησα ἐπίσης τί θὰ δώση ὁ Τσάρτερς γι' αὐτὴ τὴν δουλειά. Καὶ θὰ μποροῦσα νὰ προσθέσω: Σύ τί τῆς δίνεις.... τῆς Μάρτζορυ, φυσικά;

Ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ ἄφησε τὸ κορμί του νὰ πέση στὴν πολυθρόνα.

— Ποιὸς εἶσαι, π' ἀνάθεμά σε; ἐψιθύρισε. Εἶσαι, μήπως, ἀστυνομικός;

— Ἂν ἤμουν ἀστυνομικὸς θὰ δεχόσουν νὰ γίνης μάρτυς κατηγορίας κατὰ τοῦ Τσάρτερς; ἐρώτησε ὁ Τζὼν Γκάρνετ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντὼ ἐξέφραζε, συγχρόνως, τὰ πλέον ἀντίθετα τῶν αἰσθημάτων: φόβο, κατάπληξι, πονηρία, ἐλπίδα, μῖσος, θαυμασμὸ καί, τέλος, ἀνακούφισι.

— Ὄχι, δὲν εἶσαι χαφιές, εἶπε. Σκότωσες τὸν Σλίτζ, τὸν Σκορπιὸ καὶ κατέφυγες ἐδῶ καὶ μᾶς ἀνήγγειλες τὸν φόνο προτοῦ ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία... Τί ἤθελες νὰ πῆς σχετικῶς μὲ τὴν Μάρτζορυ Λώντερελ ; Ἄκου 'δῶ.... Ἂς παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά... Σὺ θὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶσαι καὶ τί ξέρεις καὶ ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκεις.... Κι' ἐγὼ θἄρθω μὲ τὸ μέρος σου καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πραγματοποιήσης τὰ σχέδιά σου.

— Εἶσαι διατεθειμένος νὰ συνεργασθῆς τίμια μαζί μου, ἔ;

— Μάλιστα.

— Στὸν λόγο σου;

— Στὸν λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ σ' ὅ,τι ἄλλο ἔχω ἱερό...

Ὁ Τζὼν Γκάρνετ ξέσπασε σὲ γέλια, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ κολακευτικὸ ἦταν γιὰ τὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντώ.

— Ἄκου ἐδῶ, Μάνοελ, εἶπε, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ γιατροῦ καὶ πλησιάζοντας τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ τόσον ταραγμένου εὐπατρίδου, πὲς τοῦ καλοῦ δόκτορος Τσάρτερς, ὅτι ἀπαιτεῖς νὰ σοῦ δώση τὸ μαρτυρικό σου ἀπὸ τὶς δέκα χιλιάδες τῆς κ. Λώντερελ... Μισὰ-μισά, νὰ τοῦ πῆς... Μὴ ξεχάσης... δέκα χιλιάδες...

Καὶ γυρίζοντας ἀπότομα, ὁ Τζὼν Γκάρνετ ξεκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ ἰατρείου τοῦ δόκτορος Μὰκ Ἀντώ.

— Μὴ φύγης! φώναξε αὐτός. Δὲν μένεις λίγο ἀκόμη νὰ πιοῦμε κανένα ποτηράκι;

— Ὄχι, σ' εὐχαριστῶ Μάνοελ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Γκάρνετ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. «Γκουάρντε-Βὸς Ντέους ντὲ φύζικο ἐξπεριμεντάντορ...ἔ ντὲ ἄσνο ὀρνιχάντορ»— μετάφρ. : «Ὁ Θεὸς νὰ φυλάη ἀπὸ γιατρὸ ποὺ πειραματίζεται... καὶ ἀπὸ γάϊδαρο ποὺ ὀγγανίζει» — ὅπως λέμε στὴν Βραζιλία, ἔ;

* * *

Ἕνα χτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τοῦ κ. Τζαίημς.

— Λοιπόν, αἰνιγματικὲ κύριε Γκάρνετ... σὲ τί ὀφείλω αὐτὴ τὴν τιμή ;

Κατὰ παλαιὰν συνήθειάν του ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς ἀπεσύρετο γιὰ καμμιὰ ὡρίτσα τὰ βράδυα στὸ δωμάτιό του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδειπνοῦσε μὲ τὸν δόκτορα Τσάρτερς καὶ ἔπαιζε μιὰν παρτίδα μπιλλιάρδο μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους τοῦ Σανατορίου, διαθέτοντα τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς αὐτὸ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἱκανότητα καὶ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ χάσιμο.

Μέσα εἰς τὸ δωμάτιό του, ὁ κ. Τζαίημς ἀπηλλάσσετο ἀπὸ σακκάκι, γραβάττα καὶ κολλάρο καὶ ξαπλωνόταν σὲ μιὰ σαίζ-λόγκ.

Κατὰ τὶς ἕνδεκα ξαναφοροῦσε αὐτὰ τὰ τόσον ἐνοχλητικὰ ἐξαρτήματα τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας, ἐν γένει, καὶ ἀνελάμβανε πάλιν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία συνίστατο εἰς τὸ νὰ διαπιστώνη ἰδίοις ὄμμασι, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς εἶχαν ἀποσυρθῆ γιὰ ὕπνο σὲ λογικὴ ὥρα, ὅτι συμπεριεφέροντο εἰς τοὺς κοιτῶνας των διακριτικὰ καὶ συγκρατημένα καὶ ὅτι ἦσαν ὅλοι σωματικῶς παρόντες, ἂν ὄχι πάντοτε πνευματικῶς ἀπολύτως ἄρτιοι. Κατόπιν, ἄρχιζε νὰ περιπολῆ τὸ σπίτι, ὡσὰν νὰ ἦτο πολιορκημένο, ἢ ὡσὰν νὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ ὑποστῆ αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν ἢ διάρρηξιν. Δύο ἢ τρεῖς φορὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ Σανατορίου—μαντρόσκυλος σιωπηλὸς καὶ ἀθόρυβος, ὁ ὁποῖος περιμένει σὲ κάθε στιγμὴ ἤ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε ἕτοιμος ν' ἀποκρούση, ἐνδεχομένην ἐπίσκεψιν τῶν λύκων.

— Ἐμπρός, εἶπε ἀπότομα, καθὼς τὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὸν ἀπέσπα ἀπὸ ἀναμνήσεις καὶ ὄνειρα σατανικῶν στρατηγημάτων καὶ πλουσίων λαφύρων.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ κ. Τζαίημς ἀντίκρυσε τὸν Τζὼν Γκάρνετ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Τζαίημς δὲν φανέρωσε τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι, ἡ ἔκφρασίς του, ὅμως — ἂν ὑποτεθῆ ὅτι μερικὲς στιγμιαῖες σπασμωδικὲς συσπάσεις ἠμποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἔκφρασις— ἐπρόδιδε πλήρη σωματικὸ καὶ πνευματικὸ συναγερμό.

Σὲ ἔκφρασι, τὸ πρόσωπο τοῦ Τζὼν Γκάρνετ δὲν ἦταν πολὺ διαφορετικό.

Ὁ κ. Τζαίημς, παρέμεινε ξαπλωμένος καί, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸν Τζὼν Γκάρνετ, περίμενε τὸν τελευταῖο νὰ μιλήση.

Ὁ Γκάρνετ, ὅμως, δὲν μίλησε καὶ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ κ. Τζαίημς ἐξηκολούθησε νὰ περιμένη.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Τζὼν Γκάρνετ.

Στὸ τέλος ἡ σιωπὴ ἔγινε ἀφόρητη— γιὰ τὸν κ. Τζαίημς.

Μίλησε:

— Λοιπόν, αἰνιγματικέ, κ. Γκάρνετ, ἐγρύλλισε βραχνά. Σὲ τί ὀφείλω αὐτὴ τὴν τιμή;

— Ἁπλῶς, στὴν ξαφνική μου ἐπιθυμία νὰ κουβεντιάσω μερικὰ λεπτὰ μὲ τὸν ἀγαπητό μου φίλο, τὸν Γκράϋντ τὸν Πιστόλη, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Γκάρνετ.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ κ. Τζαίημς.

Ὁ Τζὼν Γκάρνετ γέλασε.

— Ὥστε, λοιπόν, συνέχισε, τὸ Παιδὶ Θαῦμα, ὁ Ἀμούστακος Φονηᾶς, ὁ διακεκριμένος νεαρὸς πολίτης τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀλλάζοντας πατρίδα ἄλλαξε καὶ ἐπάγγελμα... Ἢ μήπως ἔχει ἐπιδοθῆ σὲ ἄλλο κλάδο τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀλλάζοντας ἁπλῶς ἐργαλεῖα... Συνέπεια τῆς προόδου, ἔ; Χά... χά... Ἔμαθα ὅτι τοῦτο ἐδῶ τὸ Σανατόριο ἦταν ἄλλοτε, σὲ πολὺ παληὰ χρόνια μοναστήρι... Ἄλλωστε τὸ λέει καὶ ἡ πινακίς, ποὺ ὑπάρχει στὴν εἴσοδο: Ἀναρρωτήριον «Τὸ Μοναστῆρι»! Γιὰ φαντάσου...Ἀπὸ θαμὼν τῶν καταγωγίων τοῦ Χίνκυ Ντίνκ, ἐπιστάτης τοῦ Μοναστηριοῦ... Ἀπὸ γκάγστερ, καλόγηρος... Θαῦμα!...

Ὁ κ. Τζαίημς σηκώθηκε ἀπὸ τὴν σαίζ-λόγκ, μὲ μιὰ σκληρὴ λάμψι στὰ ψυχρά, χωρὶς ἔκφρασι μάτια του καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸν πικρὸ σαρκασμό του, ποὺ φανέρωνε συγχρόνως τόση περιφρόνησι, τοῦ ἐκέντριζε τ' ἄγρια, αἱμοβόρα ἔνστικτά του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Χτὲς μιὰν ἡλιολάμπουσα ὥρα μέσ᾽ τὸ ρῖγος τοῦ χειμῶνα
πλάνα εἰκόνα λευκοφόρα μὲ λυτὰ χρυσᾶ μαλλιά.
μέθη ἐρωτικὴ γεμάτη κυνηγῶντας μι᾽ ἀνεμώνα.
μπῆκες τραγουδῶντας κάτι στὸ νεκροφανῆ Ἐλαιῶνα
ποὺ τὰ δέντρα ἐρρίγουν μόνα κι᾽ ἄλαλα πουλιά.

Μέσ᾽ τὰ ὁράματα σκυμμένος μιᾶς ζωῆς ποὔχει περάσει.
μιᾶς ζωῆς σ᾽ ἐξαίσια δάση τόπων ἄλλων φωτερῶν.
ἕνας κόρακας, ποὺ ὁ χρόνος τὴν καρδιά του ἔχει γεράσει,
καρτερῶντας μὲ λαχτάρα νέα τὴν ἄνοιξι νὰ φτάση,
μοίρονταν μέσ᾽ τὴ γαλήνη τῶν χειμερινῶν ὡρῶν.

Κι᾽ ἔξαφνα, στὴ ρέμβη ἐκείνη πρόβαλες ἐσὺ μπροστά του.
πλάνα εἰκόνα λευκοφόρα μὲ λυτὰ χρυσᾶ μαλλιά,
καὶ κατάπληκτος ὡς σ᾽ εἶδε, χάνοντας τὰ λογικά του,
μ᾽ ἄμετρη χαρὰ στὰ στήθεια, ξώφρεν᾽ ἀπ᾽ τὰ ἔγκατά του,
«Ἦρθε ἡ ἄνοιξι…Ξυπνῆστε…» κραύγασε στὴ σιγαλιά·

Κι᾽ ὤ τοῦ δέους! Ἡ κραυγή του, σάλπιγγ᾽ Ἀρχαγγέλων (ὅμοια
σκόρπισε στὸν Ἐλαιῶνα, τ᾽ ἅγιο σφρῖγος τῆς Ζωῆς.
Καὶ μὲ μιᾶς, ἀπὸ τὰ βάθη τὰ ὁλοσκότεινα καὶ βρώμια,
πλέκοντας σὲ θεῖα τραγούδια πρὸς τὴν ἄνοιξη· ἐγκώμια
τὰ λογῆς-λογῆς μαμούδια βγῆκαν στὴν ἀπάνω γῆς.

«Ἦρθε ἡ ἄνοιξι» πετοῦσε τὸ ᾽να στόμα, στ᾽ ἄλλο στόμα.
Τὸ τιτίβιζαν σ᾽ ἀκόρντα μύρια σμήνη τὰ πουλιά,
τὄλεαν σ᾽ ἤχους ἀρωμάτων τ᾽ ἀγριολούλουδα στὸ χῶμα,
σμάρι τὰ ἔντομα στὸν ἀέρα τὸ βομβίζανε, κι᾽ ἀκόμα
τὸ σφεντόνιζε μὲ χρῶμα πάλλευκο κ᾽ ἡ μυγδαλιά·

Κ᾽ εἶπαν, πὼς καθὼς περνοῦσαν τ᾽ ἅρπαξαν δυὸ-τρεῖς διαβάτες.
καὶ σὰν ἅγιο φῶς τὸ φέραν στὰ γειτονικὰ χωριά.
Κ᾽ οἱ χωριάτες σὰν τ᾽ ἀκοῦσαν—εἶπαν—χύθηκαν στὶς στρᾶτες
γέλαγαν καὶ τραγουδοῦσαν μὲ τὶς λύρες μαντινᾶτες.
καὶ χορεύαν, καὶ πηδοῦσαν, σὰ λαφρόμυαλα παιδιά.

Μ᾽ ἄχ, ἀλλ᾽, τὸ σούρουπο ἦρθε, κι᾽ ἔφυγες, ὦ πλάνα εἰκόνα,
φέρνοντας ἀντὶ ἀνεμώνα παπαροῦνες ἀγκαλιές.
Καὶ σὲ λίγο, Θέ μου, ἡ νύχτα πλάκωσε ἄγρια τοῦ χειμῶνα,
κι᾽ ὧρες στὸ πηχτὸ σκοτάδι στὶς πνοὲς τοῦ ἀντικυκλῶνα
μύριες σφύριζαν στὸ χῶμα κόμπρες καὶ δεντρογαλιές.

-Κι᾽ ὤ! ποιὰ Μοῖρα!…Κι᾽ ὤ! ποιὰ φρίκη!… Μὲ τὴν ἀγωνία (στὸ ἔμμα.
σήμερα ὅταν στοῦ Ἐλαιῶνα μπῆκα τὴν ψυχρὴ ἀντηλιά,
ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους κοίτονταν νεκροὶ στὸ χῶμα.
Μόν᾽ ὁ κόρακας, στὸν κλῶνο μιᾶς ἐλῃᾶς, τρελλός, ἀκόμα:
«Ἦρθε ἡ ἄνοιξι…Ξυπνῆστε…» κραύγαζε στὴ σιγαλιά.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΤΙ ΕΠΕΝΟΗΣΑΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΘΗ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Διὰ νὰ δοθῇ στὸν κόσμον τοῦ 70οῦ αἰῶνος μία ἰδέα τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ τοῦ 193939, κατεσκευάσθη μία εἰδικὴ «Τορορπίλλη», ἡ ὁποία κατεχώθη σ σὲ ἕνα ἰδιαίτερο ὄρυγμα ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τῆς Νέας Ὑόρκητης.

Ἡ τορπίλλη αὐτή, ποὺ ἔγινινε ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν σχεδίων, ἔχει ὕψος ἑπτὰ ποδῶν, βάροιος ὀκτακοσίων χιλιογράμμων καὶ περιέχει πλέον τῶν ἑκατὸν στοιχείων, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς, ἐπιστημονικοῦ, γεωγραφικοῦ, ἱστορικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ γλωσσικοῦ περιεχομένου. Διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τορπίλλης ἐντὸς τῆς γῆς ἐπὶ 5.000 ἔτη, ἐλήφθη κάθε προφύλαξις καὶ ἐδόθησαν ὅλαι αἱ σχετικαὶ ὁδηγίαι, ὥστε νὰ μὴν ἀνοιγῇ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ καθορισθέντος χρονικοῦ διαστήματος.

Μ᾽ αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐλπίζεται, ὅτι οἱ ἀρχαιολόγοι τοῦ μέλλοντος θὰ ἔχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ μελετήσουν κάθε λεπτομέρειαν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς τορπίλλης εἶναι στρωμένο μὲ εἰδικὸ ἄθραυστο γυαλὶ καὶ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ποὺ ἔχουν τοποθετηθῆ δὲν ἔχουν φόβον νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ σκουριά, γιατὶ ἐφρόντισαν ν᾽ ἀφαιρέσουν τὸ ὀξυγόνον.

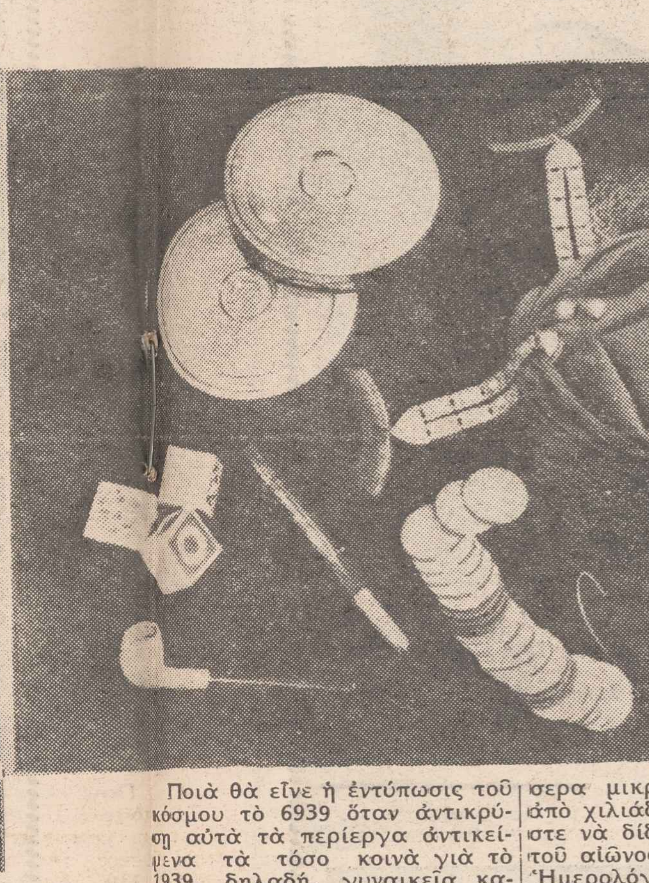

Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ἐντύπωσις τοῦ κόσμου τὸ 6939 ὅταν ἀντικρύσῃ αὐτὰ τὰ περίεργα ἀντικείμενα τὰ τόσο κοινὰ γιὰ τὸ 1939, δηλαδή, γυναικεῖα καπέλλα, καπνὸς τῆς πίπας, ὀδοντόβουρτσες, μάρκες τοῦ πόκερ καὶ ἄλλα πραματάκια, ποὺ περικλείει ἡ τορπίλλη; Ὑπάρχουν ἐπίσης ἑπτὰ ἀντίγραφα ταινιῶν κατασκευῆς τοῦ 1938, τέσσερα μικρὰ φὶλμ διαλεγμένα ἀπὸ χιλιάδες ταινίες, οὕτως ὥστε νὰ δίδουν μιὰ τελεία ἰδέα τοῦ αἰῶνος μας, τὸ Παγκόσμιο Ἡμερολόγιο, ἡ Βρεταννικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, σημειώματα τῶν σπουδαιοτέρων προσωπικοτήτων, ἕνα μικροσκόπιο γιὰ τὴν χρῆσι τῶν φὶλμ καὶ κάθε σχετικὸ μὲ τὴν προστασία καὶ τὴν προβολή τους.

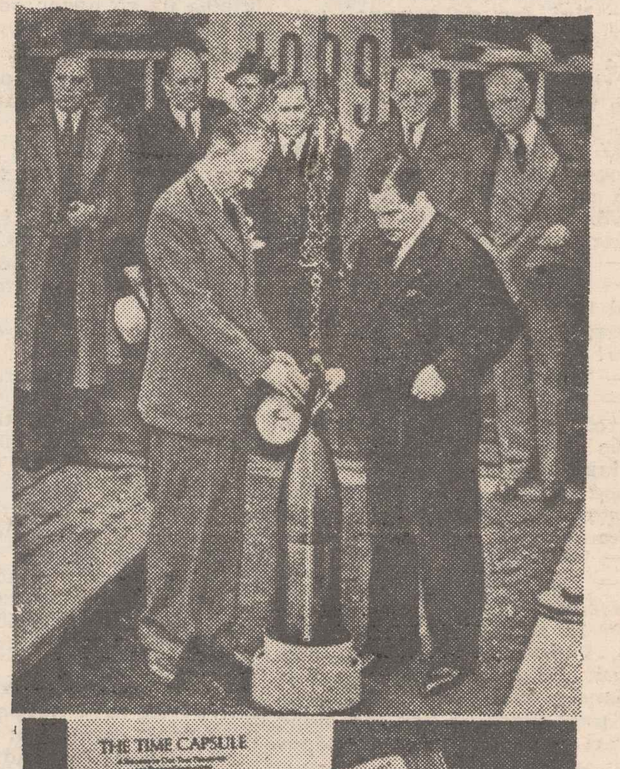

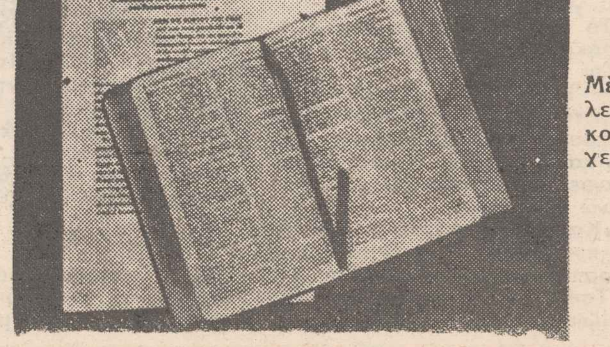

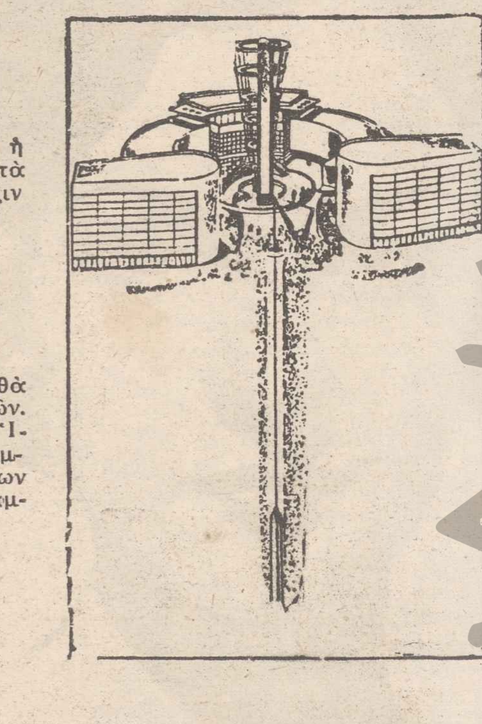

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ἡ κρύπτη τῆς τορπίλλης που θὰ ἀνοιχτῇ μετὰ 5.000 χρόνια καὶ τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξιν σημειώνει μία πινακίς.

ΔΕΞΙΑ: Τὸ ὄρυγμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ παραμείνῃ ἡ τορπίλλη ἔχει βάθος 50 ποδιῶν. Μέσα στὴν τορπίλλη ἐτοποθετήθησαν ἡ Ἱερὰ Βίβλος καὶ ἕνας τόμος, ποὺ περιλαμβάνει ἀντίγραφα τῶν περιεχομένων ὅλων τῶν Μουσείων καὶ τῶν ἀξιολόγων συγγραμμάτων.

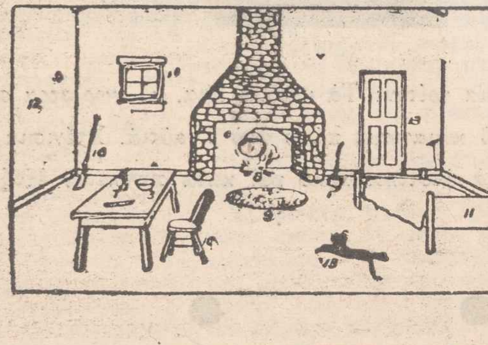

Μὲ τὴν πρόβλεψιν, ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ ἐκλείψει ἕως τότε ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἀντεκατέστησαν τὶς λέξεις μὲ φωνητικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀποδίδουν στὴν ἐντέλεια τὴν προφορά.

ΓΑΛΗΝΙΕΣ ΩΡΕΣ

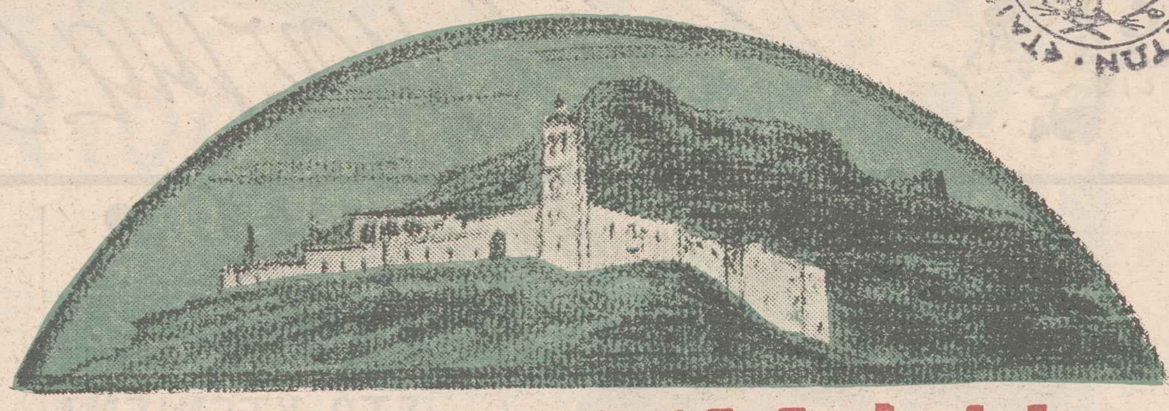

ΧΑΙΡΕΝΥΜΦΗ…

ΤΟΥ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὧρες πολλὲς πλανιώμαστε πάνω στὸ πανάρχαιο κάστρο τοῦ Ἄργους. Ἕνας ἀρχαιολόγος μιλοῦσε ἀτέλειωτα. Ἔλεγε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν Πελασγῶν, γιὰ τὸν πρῶτο βασιλῆα, τὸν ἱδρυτὴ τῆς πολιτείας, τὸ Δαναό, γιὰ πολέμους σκληροὺς, γιὰ ἐπιδρομὲς βαρβάρων. Οἱ συνοδοιπόροι μου τὸν ἄκουγαν προσεχτικὰ διψασμένοι γιὰ γνῶσι, ζητῶντας νὰ μάθουν πῶς ὑψώθηκε τὸ πελώριο αὐτὸ φρούριο, μὲ ποιὸν τρόπο στερεώνανε τὶς τεράστιες πέτρες οἱ ἀρχαῖοι, σημειώνανε χρονολογίες, μετρούσανε τὶς ἀποστάσεις. Ὅμως, ἐγὼ συνεπαρμένος ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας, εἶχα ἀφήσει τὴν ψυχή μου νὰ μεθύσῃ ἀπὸ τὰ μῦρα τῶν ἀγριολούλουδων, τὴ ματιά μου νὰ βυθιστῇ στὸ θεῖον ὅραμα τοῦ κάμπου ποὺ ἁπλώνονταν κάτω σὰν παχὺ πράσινο βελοῦδο καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ γιαλοῦ ποὺ γαλάζιος, ἀρυτίδωτος, λαμποκοποῦσε σὰν ἀτλάζι.

— Ντάνγκ, ντάνγκ… Ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἁπαλός, κυματιστὸς ὁ ἦχος μιᾶς καμπάνας.

— Ἑσπερινός, εἶπε κάποιος.

— Ὄχι, εἶνε οἱ χαιρετισμοί. Παρασκευὴ σήμερα, ἔκανε ἕνας ἄλλος χαρούμενα.

— Πᾶμε στὴν ἐκκλησιά; ἐπρότεινα. Στὴν Παναγιὰ τοῦ βράχου; Σὲ μισὴ ὥρα θἆμαστε ἐκεῖ.

Συμφωνήσανε, ἄλλοι πρόθυμα, ἄλλοι βαρετά.

Ἀκολουθῶντας ἕνα σύντομο μονοπάτι, ὁλάνθιστο, ποὺ τὸ ἤξερα ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, κατεβήκαμε στὴν ἐκκλησιά. Χτισμένη σὲ μιὰ κουφάλα τοῦ βουνοῦ ἡ «Παναγία ἡ Κατακεκρυμμένη» εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἕνα βαθὺ μυστήριο ποὺ σοῦ φέρνει δέος. Λίγα μεγάλα κυπαρίσσια στὴν αὐλὴ ὑψώνονται, φρουροὶ ἀκοίμητοι τῆς ἁγιωσύνης της. Ἡ ρήγανη καὶ τὸ θυμάρι φουντώνανε πλούσια τότε, περιπλοκάδια τροφαντὰ ἀγκαλιάζανε τὰ μεγάλα κοκκινωπὰ βράχια κι᾽ ἕνα πλῆθος ἥμερων λουλουδιῶν, ποὺ ἡ γρηὰ κλησάρισσα εἶχε στοργικὰ φυτέψει, ὑφαίνανε ἕνα πολύχρωμο χαλὶ γύρω - τριγύρω.

Ἀλαφροπατῶντας περάσαμε τὴ μικρὴ πόρτα καὶ μπήκαμε μέσα στὸ ναὸ ποὺ ἀνάδινε μιὰν ἁπαλή, παρθενικὴν εὐωδιά. Κάτω ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ θόλο δυὸ μαυροφόρες γρηοῦλες εἶχαν γονατίσει κι᾽ ἐδέονταν ἀσάλευτες. Ἕνας γέρος ψάλτης, ὀγδοντάρης, μὲ σιγαλή, ἁπαλόηχη φωνή, ἔμελπε τοὺς βυζαντινοὺς ὕμνους ποὺ τοῦ κανοναρχοῦσε ἕνα ἀγόρι ξανθὸ μὲ δροσερὲς τρίλλιες.

Μέσ᾽ ἀπὸ τὰ πολύχρωμα τζάμια τῶν παραθυριῶν γλυστροῦσε ἡ εὐφροσύνη τ᾽ ἀνοιξιάτικου ἥλιου σὲ φωτεινὲς γάζες πράσινες, πορφυρές, γαλάζιες καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ξεχύνονταν ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ φεγγίτη τοῦ ἱεροῦ κι᾽ ἔκανε τὰ κεριὰ ποὺ καίγανε στὴν Ἁγία Τράπεζα νὰ τρεμοπαίζουν.

Μιὰ γλυκειά, βαθειὰ ἔκστασι συνεπῆρε τὸ πνεῦμα μου. Ὁράματα μαγικὰ περνοῦσαν γοργὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου: κατάλευκα ἀρχαγγελικὰ φτερά, χλωμόθωροι κρῖνοι, φεγγοβολιὲς ἀλάλητες, ἐξαίσιες μουσικές, παραδείσια μῦρα, πλῆθος ρουμπίνια φεγγερά, ζαφείρια καὶ διαμάντια κι᾽ ἀνάμεσα ἀπ᾽ αὐτὰ σεμνὴ καὶ ταπεινή, πάναγνη κ᾽ ὑπερκόσμια, ἔκθαμβη ἐμπρὸς στὴ θεία ἀποκάλυψι ἡ Παρθένα ἐδέχονταν σκυφτὴ τὸ μεγάλο μήνυμα. Κ᾽ ὕστερα ἀτέλειωτη σειρὰ βυζαντινῶν παρθένων ποὺ ὑμνολογοῦσαν τὴ Θεοτόκο μὲ χείλη μικρὰ κοράλλινα, μὲ σταυρωμένα τὰ τρυφερὰ χεράκια τους, μὲ ὀρθάνοιχτα τ᾽ ἀθῶα μάτια, μὲ ξέπλεκες τὶς μακρυὲς κόμες. Καὶ ἡλιοκαμένοι πολεμιστὲς βυζαντινοί, μὲ τὶς βαρειές τους πανοπλίες ποὺ κλίνανε τὸ γόνα σὲ βουβὴ προσευχή, καὶ γυναῖκες τους καὶ μαννάδες κι᾽ ἀδερφὲς μὲ τὴν ὄψι στεγνὴ ἀπ᾽ τὸν πόνο μὲ τὴ ματιὰ ὁλόφλογη ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ λυτρωμοῦ κι᾽ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστης ποὺ μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ψέλνανε τὰ «εὐχαριστήρια» στὴν Παναγία. Ἔπειτα ἐπρόβαλε μπροστά μου ὁ Αὐτοκράτορας μὲ βαρύτιμη ἀστραφτερὴ στολή, μὲ μορφὴ ἀσκητικὴ καὶ πίσω του ἡ Αὐγούστα μὲ τὴν ἀχνόθωρη ὠμορφιά της, μὲ τὸν ἀμύθητο πλοῦτο τῶν στολιδιῶν της, μὲ τὸ πλῆθος τῆς ἀκολουθίας της. Μιὰ πομπὴ λαμπρή, παραμυθένια περνοῦσε. Ὁ Σεβαστοκράτορας, ὡραῖος καὶ περήφανος, ὁ Πρωτοβεστιάριος, ὁ Μέγας Δομέστικος, ὁ Κουροπαλάτης, ὁ Παρακοιμώμενος, Μάγιστρος, Πατρίκιος, Συγκλητικοί, Κριτές, Λογοθέτες, Πρωτοσπαθάριοι καὶ Σπαθάριοι, Ζωστές, Πατρικίες, Μαγίστρες… Κι᾽ ἀκολουθοῦσεν ἐπίσης λαμπρὴ ἡ πομπὴ τῶν κληρικῶν μ᾽ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχη. Στολὲς πολύχρωμες, πεντάκριβες, λαμπερὲς ποὺ εἶχαν κεντηθῆ μὲ χρυσάφι καὶ μ᾽ ἀσῆμι καὶ μὲ μετάξι, ποὺ εἶχαν κοσμηθῆ μὲ πετράδια ἀτίμητα, ἀστράφτανε μπροστά μου, θροοῦσαν, μαγνήτιζαν. Καὶ μορφὲς μ᾽ ἀτένιζαν εὐλαβητικές, γεμᾶτες ἀπὸ μυστηκισμό, ἀπὸ τυφλὴ πίστι, μορφὲς πολεμιστῶν πελεκημένες ἀπὸ τοῦ Ἄρη τὸ σφυρί, ἀρχόντων ἀβγάλτων μορφὲς ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τοῦ Διόνυσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης τὰ χέρια, μορφὲς γυναίκειες, χλωμὲς ὅπως τὰ νυχτολούλουδα, ποθοπλάνταχτες, στεγνὲς ἀσκητικὲς μορφὲς γεμᾶτες τυφλὴ πίστη, μορφὲς ἀκόμα ὑποκριτικές, δολερές, ἕτοιμες νὰ προδώσουν τὰ ἱερώτερά τους γιὰ τὴ δόξα καὶ γιὰ τὸ χρῆμα…

Ἕνας βέβηλος σύντροφος ἔδιωξε ξαφνικὰ τοὺς ὀπτασιασμούς μου: μ᾽ ἔπιασε ἀλαφρὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γνέφοντάς μου νὰ κυττάξω πίσω μου ψιθύρισε στ᾽ αὐτί:

— Νά, μιὰ ζωντανὴ Νύμφη.

Ἐστράφηκα. Μι᾽ Ἀργειοτοπούλα ψηλή, λιγερή, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ στεφάνωναν μακρυά, καμπυλωτὰ τσίνουρα, μὲ χείλια πορφυρὰ ποὺ κυρτώνονταν σ᾽ ἕνα λαμπρὸ τόξο, μὲ μακρύ, κανονικὸ πρόσωπο ποὺ ἀπάνω του ἦταν χυμένη μιὰ φεγγερὴ χλωμάδα, εἶχε σταθῆ ἐμπρὸς σ᾽ ἕνα μανουάλι κι᾽ ἄναβε τὸ κερί της. Μέσ᾽ ἀπὸ τὴ φτωχικιὰ μαντήλα πρόβαλαν πυκνὲς τοῦφες μαλλιῶν μαύρων σὰν τὸν ἔβενο. Εἶχε μιὰ γλυκειὰ καὶ σεμνὴ ὠμορφιὰ ποὺ μ᾽ ἔκανε νὰ θυμηθῶ κάποιους παληοὺς στίχους τοῦ Μαλακάση:

Ἔνοιωθα κάποια τύψι γι᾽ αὐτὸ ποὺ ἔκανα κι᾽ ὅμως δὲν ἔπαυα νὰ τὴν κυττάζω. Ἀφοῦ προσκύνησε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα προχώρησε μέσα κι᾽ ἦρθε καὶ στάθηκε δυὸ βήματα παρέκει μου, πλάϊ σ᾽ ἕνα στασίδι. Σταύρωσε τὰ χέρια της κι᾽ ἔμεινε ἀσάλευτη, σὰ μαρμαρωμένη, βυθισμένη σὲ κατάνυξι.

Πρέπει νἆχε περάσει κάμποση ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ ἐρχομοῦ της γιατὶ ὅταν μπόρεσα νὰ πνίξω μέσα μου τὴν ἔγνοια καὶ ν᾽ ἀφοσιωθῶ πάλι στὸ ἄκουσμα τῶν ὕμνων, ὁ παπᾶς ἔψελνε:

«Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει·
Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει…»

Μι᾽ ἁπαλὴ αὔρα ἀνέμισε τὰ μαλλιά μου καὶ μοὔφερε τ᾽ ἀρώματα τῆς νιόβλαστης χλόης, τοῦ θυμαριοῦ καὶ τῆς ρήγανης. Εἶδα τὶς κορφὲς τῶν κυπαρισσιῶν νὰ σκύβουν ἀπ᾽ ἔξω σὰν σὲ μυστικὴ δέησι, ἄκουσα ἕνα θρόϊσμα ἐλαφρὸ μουσικό, σὰν ἀπὸ ἅρπες αἰολικὲς κι᾽ ἕνα θεῖο κελάϊδισμα πουλιῶν ποὔχαν σκαλώσει στὰ κλώνια. Λαμπρὰ καντήλια ξάστραφταν ὁλόγυρά μου, ἀναμμένα ἀπὸ τὶς στερνὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, μιὰ γαλάζια πάχνη χύθηκε ἀπὸ τ᾽ ἀργυρὸ θυμιατῆρι καὶ μὲ τύλιξε. Καὶ μαγεμένος, ἐξαϋλωμένος, ἔψαλλα μαζὶ μὲ τὸν ὀγδοντάρη μελῳδὸ καὶ τὸ ξανθὸ ἀγόρι, μαζὶ μὲ τὰ κυπαρισσόκλωνα καὶ τὰ πουλιά, μαζὶ μὲ τὸν ἀνοιξιάτικον ἥλιο καὶ τὸ ἀγέρι, μαζὶ μὲ τὰ ἀργυρᾶ ἑξαφτέρυγα καὶ τὶς παληὲς μισοσβυσμένες εἰκόνες τοῦ τοίχου καὶ τοῦ τέμπλου, ἔψαλλα ὁ ἁμαρτωλός:

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κυρίες μου, μιὰ σελίδα δική σας

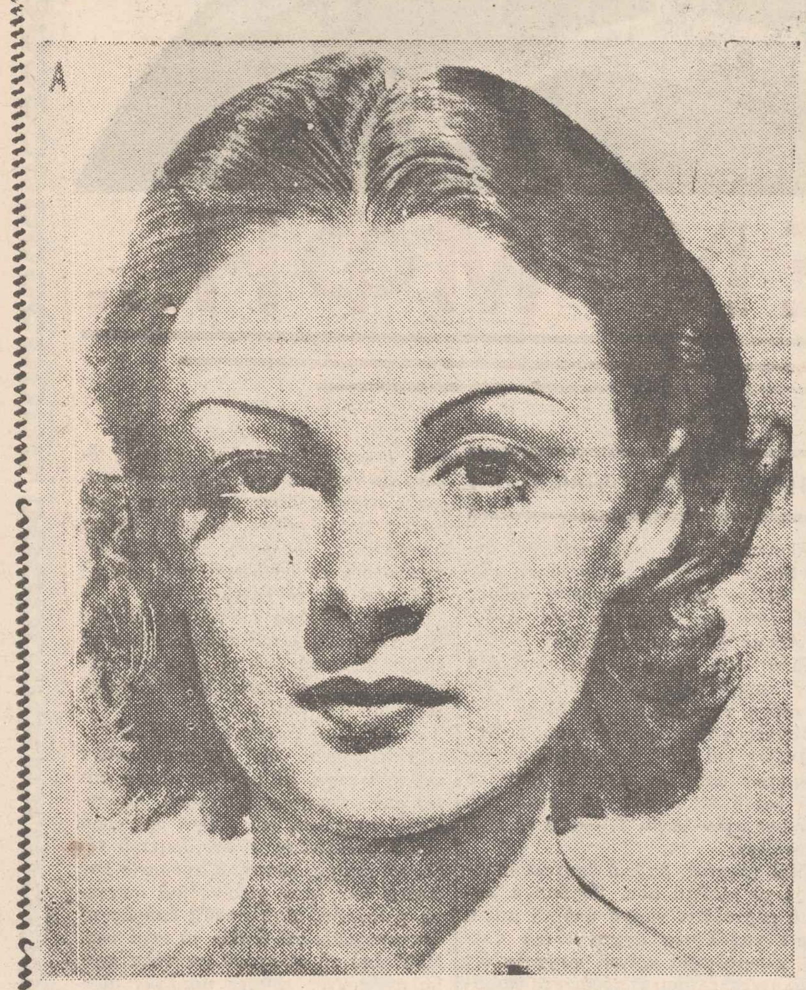

Χτένισμα πρῶτον: Χωρίστρα στὴ μέση, μαλλιὰ ἴσια ὡς τὸ ὕψος τῶν αὐτιῶν καὶ κατόπιν μποῦκλες.

Ἀποτέλεσμα: Τὸ πρόσωπο φαίνεται μεγαλύτερο ἀπὸ ὅ,τι εἶνε καὶ γενικὰ ὑπάρχει κάποιο ὕφος ἐπαρχιωτισμοῦ.

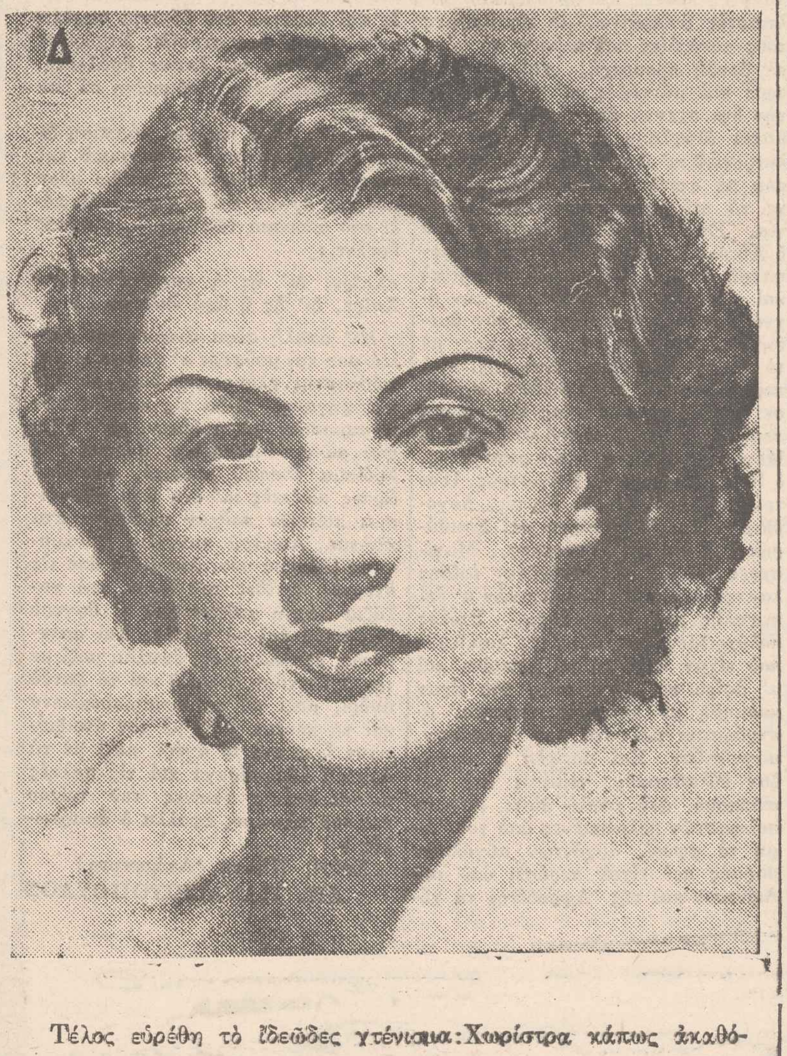

Τέλος εὑρέθη τὸ ἰδεῶδες χτένισμα: Χωρίστρα κάπως ἀκαθόριστη στὸ πλάϊ καὶ μαλλιὰ ὀντουλαρισμένα.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ

Η ΧΑΡΙΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὑπάρχουνε πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἐνῷ εἶνε ὄμορφες, ἐνῷ τὰ χαρακτηριστικά τους διακρίνονται γιὰ μιὰ ἀπόλυτη καὶ εὐγενέστατη ἁρμονία, ἐνῷ ὅλο τους τὸ παρουσιαστικὸ τὶς κατατάσσει στὴ σειρὰ τῶν ὡραίων γυναικῶν, καὶ ἐνῷ, μὲ λίγα λόγια δὲν τοὺς λείπει τίποτα, δὲν μποροῦν, ἐν τούτοις, νὰ ἰσχυρισθοῦν πὼς εἶνε καὶ χαριτωμένες, γιατί, ὡς γνωστόν, ἡ χάρις εἶνε ἕνα ἐντελῶς ἰδιαίτερον προσόν, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μὲ τὴν ὀμορφιά. Ἀντιθέτως πάλι ὑπάρχουνε κάτι ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἐνῷ δὲν εἶνε καθόλου ὄμορφες, ἐνῷ τὰ χαρακτηριστικά τους δὲν διακρίνονται γιὰ τὴν ἁρμονικότητά τους, ἐνῷ ἡ γενική τους ἐμφάνισις κάθε ἄλλο παρὰ μπορεῖ νὰ τὶς κατατάξῃ στὴ σειρὰ τῶν «ὡραίων γυναικῶν», κι' ἐνῷ, μὲ λίγα λόγια πάλι, εἶνε γεμάτες ἀπὸ ἀτέλειες, καταφέρνουν, ἐν τούτοις, νὰ εἶνε χαριτωμένες. Καὶ τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἔχουνε περισσότερες κατακτήσεις κι' ἀκοῦνε περισσότερα λόγια θαυμασμοῦ ἀπ' τὶς πρῶτες.

Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει αὐτὸ τὸ περίεργον φαινόμενον; Τί εἶνε ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ χάρις, ποὺ ἔχει τόση δύναμι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ μεταβάλλῃ τὴν πραγματικότητα, νὰ ἐξουδετερώνῃ τὴ φύσι καὶ νὰ καθιστᾷ ἐντελῶς ἀσήμαντη μιὰ ὡραία γυναῖκα καὶ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα μιὰ ἄσχημη ἢ τοὐλάχιστον, ἁπλῶς νόστιμη;....

Ἡ χάρις, λοιπόν, δὲν εἶνε ἕνα θεῖον δῶρον ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοί. Ἡ χάρις εἶνε τὸ προσωπικὸ γοῦστο τῆς γυναίκας. Μιὰ γυναῖκα μὲ ἐκλεκτὸ γοῦστο, ὅσο ἄσχημη καὶ κακοφτιαγμένη καὶ ἂν εἶνε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε χαριτωμένη κι' ἑλκυστική, ἐνῷ μιὰ γυναῖκα μὲ κοινὸ γοῦστο ὅσον ὡραία καὶ ἄψογη καὶ ἂν εἶνε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἄχαρη, ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη.

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας δώσαμε ἀπάνω στὸ θέμα αὐτὸ μιὰν εἰκονογραφημένη ἀπόδειξι σχετικὰ μὲ τὸ μακιγιάζ. Σήμερα δίνουμε καὶ μιὰ δεύτερη ἐπίσης εἰκονογραφημένη ἀπόδειξι σχετικὰ μὲ τὸ χτένισμα. Κυττᾶχτε μὲ προσοχὴ τὶς γύρω φωτογραφίες. Πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια γυναῖκα, φυσικά. Προσέξτε τώρα τί διαφορὰ ἔχει τὸ ἕνα κεφάλι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ θὰ βεβαιωθῆτε ἂν ἡ χάρις εἶνε ἢ δὲν εἶνε ζήτημα γούστου.

Ἂν, λοιπόν, θέλετε νὰ εἶσθε χαριτωμένες, καλλιεργεῖτε τὸ γοῦστο σας.

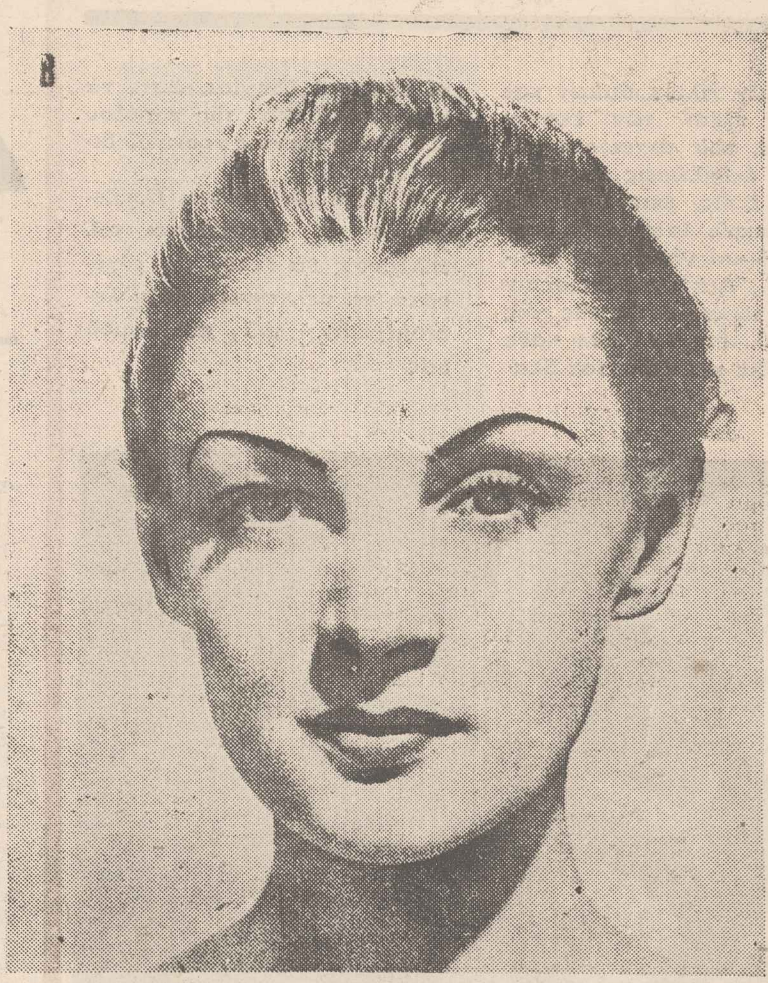

Χτένισμα δεύτερον: Τὰ μαλλιὰ τελείως ἴσια καὶ ριγμένα πρὸς τὰ πίσω. Ἀποτέλεσμα: Ὕφος ἀτημέλητο.

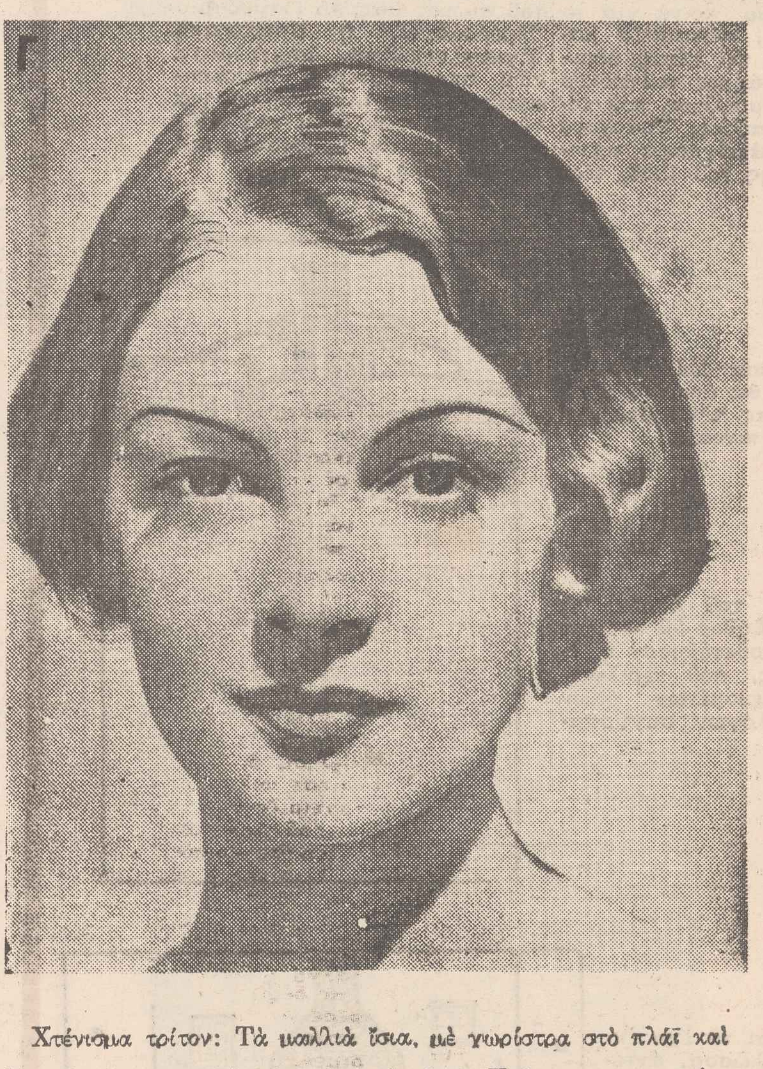

Χτένισμα τρίτον: Τὰ μαλλιὰ ἴσια, μὲ χωρίστρα στὸ πλάϊ καὶ ἕνα πλατὺ κυματισμὸ πάνω ἀπὸ τ' αὐτιά. Χτένισμα χαριτωμένο ἴσως, ἀλλὰ ψεύτικο, ἁπλὸ καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξεζητημένο.

Γασπάρ, Μελχιὸρ καὶ Βαλτασάρ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

Ἤξερε νὰ σφυρίζῃ, νὰ κουρντίζῃ γραμμόφωνα καὶ νὰ φοράῃ καλοσιδερωμένα παντελόνια. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἔξω φρενῶν γιατὶ δὲν εὕρισκε ἀφορμὴ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Γενικὰ ὁ Ἔρβιν Ρόνεϋ δὲν εἶχε οὔτε οἰκονομικὲς στενοχώριες ποὺ νὰ δικαιολογοῦνε ἕνα «ἀπονενοημένον διάβημα», οὔτε ἐρωτικὲς ἀπογοητεύσεις, ποὺ νὰ τὸν παρουσιάζουνε γιὰ «θῦμα ὑπερευαισθησίας», οὔτε σύζυγο ποὺ νὰ τὸν φέρῃ σὲ «ἀπελπιστικὴν κατάστασιν». Ὅταν κληρονόμησε τὸν πατέρα του, βάλθηκε νὰ γνωρίσῃ τὴ ζωή. Κι' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶναι μία ἄνοιξις στὴν ὁποία ἀντὶ λουλουδιῶν φύονται θηλυκά, πιοτὰ καὶ παιχνίδια, γνώρισε τὶς κυρίες, τὸ Τζὶν καὶ τὸ πόκερ. Καὶ τὰ τρία τοῦ ἀφήσανε γι' ἀνάμνησι τὸν πονοκέφαλο τῆς ἑπομένης ἡμέρας. Ἔτσι γνώρισε καὶ τὰ καταπραϋντικὰ τῶν πονοκεφάλων.

Ἀργότερα διέσχισε τὸν χάρτη κλεισμένος μέσα σὲ στενάχωρα κομπαρτιμὰν σιδηροδρόμων ἢ πλούσιες καμπῖνες ὑπερωκεανείων. Ἔφτασε ὡς τὸ Βλαδιβοστόκ, τὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ Σιβηρικοῦ, κι' ὡς τὸν Μαγγελᾶνο, τὴν τελευταία γραμμὴ ἀσφαλείας τῶν καραβιῶν, ἔπαιξε πόλο στὴν Βαϊκικὶ καὶ κυνήγησε ἀγρίμια στὴ Μπόρνεο. Μὲ λίγο λόγια, ἔκανε κάτε τι ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βαρεθῇ. Καὶ βαρέθηκε.

Ὅταν ἔνοιωσε τὴν ἀνία νὰ τὸν κυριεύῃ, γύρισε στὸ Λονδῖνο καὶ κλείστηκε σ' ἕνα ἰσόγειο τῆς Πλατείας Τραφαλγκάρ. Ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦσε τ' αὐτοκίνητα, τὴν κίνησι τῶν ὑγρῶν δρόμων καὶ τὰ προγράμματα τοῦ ραδιοφώνου. Γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐφήρμοζε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡρισμένες πρωτοτυπίες. Κοιμώτανε παραδείγματος χάριν, κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ἔμπαινε στὸ ψυγεῖο χωρὶς παλτὸ καὶ καθότανε ἐκεῖ μέσα τέσσερες ὧρες καὶ σαράντα τέσσερα λεπτὰ ἢ ξύριζε τὸ κεφάλι του καὶ ζωγράφιζε ἐπάνω ἕνα ἱστιοφόρο. Οἱ συγγενεῖς του ἀρχίσανε ν' ἀνησυχοῦν καὶ τοῦ ὑποδείξανε κάποιον γιατρὸ εἰδικὸν στὶς περιπτώσεις τῶν ἐγκεφαλικῶν ἀνωμαλιῶν. Ὁ Ἔρβιν δέχτηκε κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ ἀναγκάσθηκε νὰ δείρῃ τὸν γιατρό, γιατὶ τὸν στεναχωροῦσε χτυπῶντας του τὰ γόνατα μ' ἕνα σφυράκι. Οἱ φίλοι προσπαθούσανε νὰ τὸν παρασύρουνε στὴν κοσμικὴ ζωή. Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ ἐγγραφῇ σὲ μιὰν ἀριστοκρατικὴ λέσχη. Ἀλλὰ τὸν διώξανε γιατί πῆγε στὴν ἐπίσημη συγκέντρωσι μὲ φόρμα ὑδραυλικοῦ.

Ὅταν ἀπομονώθηκε ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ζῶα, ποὺ περιβάλλουνε κάθε ἔντιμον εὐπατρίδη μὲ τὸ πρόσχημα τῆς συγγενείας ἢ τῆς φιλίας, σκέφτηκε νὰ ἐπιδοθῇ στὴν κοινωνιολογία. Ἔκανε λοιπὸν μερικὲς περίεργες καὶ πρακτικὲς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς. Ἔτσι ἀνακάλυψε ὅτι τὰ καθαρτικὰ μποροῦνε νὰ λείψουνε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ν' ἀντικατασταθοῦνε μ' ἕνα γεῦμα σὲ ἑστιατόριο τρίτης τάξεως. Τὸ γεῦμα αὐτὸ εἶναι ἱκανὸ νὰ σοῦ καθαρίσῃ τὰ ἔντερα πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὸ ρετσινόλαδο. Ἀνεκάλυψε ἐπίσης ὅτι οἱ καμπάνες μποροῦνε νὰ λείψουνε χωρὶς νὰ μειωθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς γῆς, καὶ ὅτι τὰ λεωφορεῖα εἶναι ἐνοχλητικὰ κατασκευάσματα ὅταν μεταχειρίζεται κανεὶς τὰ ταξί.

Ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ παρατήρησι, ὁ Ἔρβιν Ρόνεϋ, ἐξετίμησε πολὺ τὰ ταξὶ καὶ τὰ μεταχειριζότανε κάθε φορὰ ποὺ τοῦ δινότανε εὐκαιρία. Ξεκινῶντας λοιπὸν γιὰ τὸ Πικαντίλλυ, ἔκανε νόημα σ' ἕναν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ. Ὁ σωφὲρ δὲν τὸν ἄκουσε. Ὁ Ἔρβιν πείσμωσε καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγάῃ τ' αὐτοκίνητο μὲ σκοπὸ νὰ δείρῃ τὸν σωφέρ. Κατάφερε νὰ τὸν πιάσῃ στὸ πρῶτο σταυροδρόμι ποὺ στάθηκε, περιμένοντας τὸ σύνθημα τῆς τροχαίας.

—Σοῦ ἔκανα νόημα νὰ σταθῇς, εἶπε αὐστηρά.

Ὁ σωφὲρ ἤτανε Ἰρλανδός, κατὰ συνέπειαν γερὸς καὶ πεισματάρης. Τ' ἀποτελέσματα τῆς καταγωγῆς του φανήκανε ὕστερ' ἀπὸ λίγο στὰ μούτρα τοῦ Ἔρβιν, τὰ ὁποῖα εἴχανε διακοσμηθῆ μὲ δύο μαύρους κύκλους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἕνα γελιογραφικὸ πρήξιμο τῆς μύτης...

✪

Ξαπλώσανε τὸν Ἔρβιν Ρόνεϋ σ' ἕνα κρεββάτι κλινικῆς μεταξὺ ἑνὸς τοίχου καὶ ἑνὸς κομμοδίνου. Στὰ πόδια του κρεμάστηκε ἕνας πίνακας μὲ κυματοειδεῖς γραμμές, ἀπὸ κείνους τοὺς πίνακες ποὺ μεταχειρίζονται στὰ χρηματιστήρια γιὰ τὸ συνάλλαγμα, στὰ μετεωρολογικὰ παρατηρητήρια γιὰ τὸ ὕψος, καὶ στοὺς ἀρρώστους γιὰ τὸν πυρετό. Ἐπὶ πλέον ὑποχρεώσανε μιὰ ξανθὴ νοσοκόμα νὰ τοῦ κρατάῃ συντροφιά.

Ἔτσι ὁ Ἔρβιν γιατρεύτηκε σὲ τρεῖς μέρες. Μὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, εἶχε τὰ ἴχνη τοῦ σωφέρ στὴ μύτη του καὶ τὰ ἴχνη τῆς νοσοκόμας στὴν καρδιά του.

Φυσικὰ στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε καθόλου ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος. Τοῦ ἔκανε ὅμως ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ὁ λογικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον φερότανε. Ἔλεγε αἴφνης «καλημέρα σας, πῶς εἶσθε;» ἢ «πῶς βρίσκετε τὴν πολιτικὴ κατάστασι». Καὶ ἄλλα λογικὰ πράματα, ποὺ τὸν κάνανε ν' ἀπορήσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτό του.

Ὅταν πείστηκε τελειωτικὰ ὅτι εἶναι ἀνεπανόρθωτα τσιμπημένος, τράβηξε στὴν κλινικὴ καὶ βρῆκε τὴ νοσοκόμα. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν ραντεβοῦ σὲ μιὰ αἴθουσα τεΐου, ξυρίστηκε, τουαλετταρίστηκε καὶ τὴν ὑποδέχτηκε.

—Ἀκοῦστε, δεσποινίς, εἶπε... Δεσποινὶς...

—Λάϊονς. Μύρνα Λάϊονς.

—Ὡραῖα. Λοιπόν, δεσποινὶς Λάϊονς, μοῦ συμβαίνουνε πολὺ ἐξαιρετικὰ γεγονότα. Ἀνομάζομαι Ἔρβιν Ρόνεϋ, εἶμαι τριάντα χρονῶν καὶ ἂν ζῶ ἀκόμα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν αὐτοκτόνησα.

—Γιατί ν' αὐτοκτονήσετε;

—Πρόκειται γι' αὐτὸ ἀκριβῶς. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα «διότι». Ἔτσι εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀνέχωμαι τοὺς εἰσπράκτορες τῆς ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας καὶ τὶς μυῖγες. Εἶναι φριχτό.

—Τί δουλειὰ κάνετε;

—Καμμία. Οἱ πρόγονοί μου φροντίσανε νὰ μοῦ ἀφήσουνε ἕνα μεγάλο εἰσόδημα καὶ ἔντιμες παραδόσεις. Τρώω τὸ εἰσόδημα. Ὅσο γιὰ τὶς παραδόσεις, τὶς ἔχω φυλάξει σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου. Φροντίζω ὅμως νὰ τὶς ξεσκονίζω κάθε παραμονὴ Χριστουγέννων.

Ἡ μὶς Λάϊονς γέλασε.

—Εἶστε ἀστεῖος, εἶπε.

—Μάλιστα. Εἶμαι ἀστεῖος. Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ γίνω καὶ ἱεραπόστολος. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλο.

—Ποιό;

—Σᾶς ἀγαπῶ. Ὄχι, μὴ σᾶς κακοφαίνεται. Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ ἀγαπῶ κάποιον, δεύτερον δὲν εἶσαστε καθόλου ἀποκρουστικὴ καὶ τρίτον...βρέστε μόνη σας ἕνα τρίτον... Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ σᾶς προτείνω γάμο. Τὸ τηλέφωνό μου θὰ τὸ βρῆτε στὸν κατάλογο. Θὰ βρῆτε ἐπίσης καὶ ρεκλάμες γιὰ προῖκες. Χαίρετε.

Ἡ Μύρνα ἔμεινε σύξυλη. Μ' ὅλη τὴν πεῖρα τῶν εἴκοσι χρόνων της, τὸν πέρασε γιὰ ἀνεπανόρθωτο τρελλό. Εἶχε βέβαια γνωρίσει πολλοὺς νέους ποὺ τῆς ἐκφράζανε τὰ αἰσθήματά τους μὲ πολὺ διαφορετικὸ τρόπο. Ἤξερε αἴφνης ὅτι οἱ ρωμαντικοὶ τύποι ἀναστενάζουνε καὶ γράφουνε σονέττα. Ἤξερε ὅτι οἱ λογικὰ ἐρωτευμένοι προχωροῦνε μὲ προοδευτικὴ ἐξέλιξι. Εἶχε γνωρίσει ἕναν ποιητή, ἕναν προϊστάμενο, κι' ἕναν ἔμπορο... Ἤτανε λοιπὸν πολὺ φυσικὸ νὰ παραξενευτῇ μὲ τὴν πρότασιν τοῦ Ἔρβιν

—Δὲν θὰ τοῦ τηλεφωνήσω, ἀποφάσισε.

Ἐπειδὴ ὅμως κάθε γυναῖκα παίρνει ἀποφάσεις γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἀποφασίζει, τηλεφώνησε τὸ ἴδιο βράδυ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω, εἶπε ὁ Ρόνεϋ ἀπὸ τὸ ἀκουστικό. Εἶμαι γεμᾶτος τσιρότα.

—Χτυπήσατε;

—Ὄχι. Ἀλλὰ τὰ ἔβαλα ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήσω. Ἔτσι κάνουνε οἱ προνοητικοὶ ἄνθρωποι. Ἅμα χτυπήσῃς, εἶναι πιὰ ἀργά.

—Εἶστε πολὺ παράξενος, γέλασε ἡ Μύρνα. Πότε θὰ σᾶς δῶ;

—Θέλετε αὔριο τὸ πρωΐ;

—Μάλιστα. Αὔριο τὸ πρωΐ.

Καὶ κοιμηθήκανε γεμᾶτοι σχέδια, ὄνειρα κι' εὐτυχία...

✪

Ὁ Ρόνεϋ ἦρθε στὸ ραντεβοῦ κουβαλῶντας ἕνα μεγάλο κουτὶ ποὺ τὸ προσέφερε στὴν ἀγαπημένη του. Ἐκείνη ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

—Σᾶς ἔφερα καθαρὸ χρυσάφι, εἶπε ὁ Ἔρβιν, γιατὶ δὲν ἤξερα τί νὰ σᾶς προσφέρω. Οἱ γυναῖκες εἶναι παράξενες. Ἂν τοὺς προσφέρῃς ἕνα δαχτυλίδι, σοῦ δηλώνουνε ὅτι προτιμούσανε νὰ τοὺς ἔδινες βραχιόλι. Ἂν τοὺς πᾷς βραχιόλι, θέλουνε δαχτυλίδι. Μ' αὐτὸ τὸ χρυσάφι λύνονται τὰ προβλήματα. Φτιᾶξτε ὅ,τι θέλετε.

—Αὐτὸ λέγεται πρακτικότης.

—Ὄχι, λέγεται διπλωματία. Προσφέρεις κάτι ἀκαθόριστο γιὰ νὰ κερδίσῃς κάτι συγκεκριμένο.

Καὶ τὴν παρέσυρε σ' ἕναν περίπατο, στὸ Χάϋντ Πάρκ. Ἐκεῖ ἀκούσανε μερικὰ ὠδικὰ πτερωτά, θαυμάσανε τὴν καινούργια χλόη καὶ σχολιαστήκανε ἀπὸ τὶς νταντάδες.

Ἄρχισε ἔτσι ἡ ζωὴ τῶν ἀρραβωνιασμένων, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ γλυκειὰ ἀνάμνησι τῶν παντρεμένων ἀνθρώπων. Κάνανε προγράμματα, ὅπως γίνονται στὸν ἔρωτα καὶ στὶς διαφημιστικὲς ἑταιρεῖες. Κάνανε προετοιμασίες, ὅπως γίνεται στὸν πόλεμο καὶ στὸν γάμο. Κάνανε ἐπισκέψεις, ὅπως γίνεται στοὺς φίλους καὶ στοὺς κατασκόπους. Ὁ Ἔρβιν τῆς μιλοῦσε γιὰ ταξίδια σ' ἐξωτικὲς χῶρες, γιὰ πλημμύρες λουλουδιῶν καὶ φωτός, γιὰ παράξενες μελωδίες στὶς τραγουδιστὲς ἀκρογιαλιὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἡ Μύρνα μεθοῦσε καὶ φανταζότανε ὅλ' αὐτὰ τὰ ὤμορφα πράματα.

—Μοῦ γεμίζεις τὸ κεφάλι μὲ παράξενες ἀναθυμιάσεις, ἔλεγε. Αὐτὸς ὁ λιβανωτὸς τῆς φαντασίας μὲ παρασύρει μακρυά. Κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ φτωχειὰ κοπέλλα ποὺ δὲν γνώρισα ἄλλο ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειὰ καὶ τὶς μέτριες χαρὲς τῆς ζωῆς. Γιατί νὰ σὲ γνωρίσω;

Ὅσοι ξέρουνε τὶς γυναῖκες, καταλαβαίνουνε ὅτι τὸ «γιατί νὰ σὲ γνωρίσω» μεταφράζεται στὴν πολεμικὴ γλῶσσα «παράδοσις ἄνευ ὅρων». Ὁ Ἔρβιν δὲν γνώριζε τὶς γυναῖκες κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ λέῃ. Ἕνας πρακτικὸς ἄνθρωπος θ' ἀντικαθιστοῦσε τὸ «λέγειν» μὲ τὸ «πράττειν».

Οἱ μόνοι δυσαρεστημένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάστασι ἤτανε οἱ συγγενεῖς του. Λογαριάζανε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν κλείνανε στὸ φρενοκομεῖο καὶ θὰ κηδεμονεύανε τὴν περιουσία του, μὰ ξαφνικὰ παρουσιάστηκε αὐτὴ ἡ νοσοκόμα νὰ τοὺς χαλάσῃ τὰ σχέδια. Δὲν ἐγκρίνανε καθόλου αὐτὸ τὸ γάμο· βρίσκανε τὴν κοπέλλα «ταπεινῆς καταγωγῆς ὑποκείμενον» καὶ τὸν ζαλίζανε μὲ τὶς διαβολές τους. Ὁ Ἔρβιν ἔσπασε ἕνα ροδιόφωνο, κάλεσε τοὺς πυροσβέστες, στὸ τέλος ἀπελπίστηκε, τοὺς ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα καὶ τράβηξε νὰ τὴν βρῇ.

Ἤτανε βραδάκι, τὴν ὥρα ποὺ ἀνάβουνε οἱ βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν, ποὺ σκολᾶνε τὰ κορίτσια τῶν μοδιστράδικων καὶ ποὺ ἀνοίγουνε τὰ δημόσια μπάρ. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλοι εἶναι εὔθυμοι, ἐκτὸς ἀπὸ κείνους ποὺ εἶναι μελαγχολικοί. Στὴν τελευταία τάξι ἀνήκουνε κατὰ πλειονότητα οἱ ἀπένταροι, οἱ νυχτοφύλακες καὶ οἱ ἐργένη-

Τῆς ἔδωσε ραντεβοῦ σὲ μιὰ αἴθουσα τεΐου

Ἕνα ταξὶ ἀπεβίβασε τὴν Μὶς Λάϊονς

δες. Ὁ Ἔρβιν περνοῦσε ἀνάμεσά τους μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Μιὰ βιτρίνα τὸν τράβηξε. Μπῆκε στὸ μαγαζί, ἀγόρασε ἕνα μπουκάλι ἀκριβῆς μυρωδιᾶς καὶ πλήρωσε χωρὶς νὰ παζαρέψη. Ὁ ὑπάλληλος ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὰ εὐγενικά του φερσίματα.

—Ξέρετε, κύριε, εἶπε. Ἐδῶ ἔχομε πολλὲς γυναῖκες ποὺ παζαρεύουνε μὲ ἐκνευριστικὸ τρόπο.

—Ἔχω τὴ γνώμη, ἀπάντησε ὁ Ἔρβιν, ὅτι ὑπάρχουνε δυὸ εἰδῶν πελάτες. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγοράζουνε χωρὶς νὰ παζαρεύουνε κι' ἐκεῖνοι ποὺ παζαρεύουνε χωρὶς ν' ἀγοράζουνε.

Ὅταν τῆς ἔδωσε τὴ μυρωδιά, ἡ Μύρνα τὸν κύτταξε μὲ παράξενο ὕφος:

—Οἱ τρεῖς μάγοι, εἶπε σιγά.

—Τί πρᾶμα;

—Λέω ὅτι εἶσαι ἡ προσωποποίησις τῶν τριῶν μάγων.

—Δὲν τὸ καταλαβαίνω αὐτό.

—Θὰ στὸ ἐξηγήσω. Ἔρχεσαι ἕνα πρωῒ μὲ τὸ χρυσάφι, ὅπως ὁ Γασπάρ. Μὲ μεθᾶς ἕνα μεσημέρι μὲ τὸ λίβανο, ὅπως ὁ Μελχιόρ. Καὶ τὸ βράδυ γίνεσαι Βαλταζάρ, κουβαλῶντας σμύρνα κι' ἀρώματα. Γασπάρ, Μελχιὸρ καὶ Βαλταζάρ. Εἶσαι ὁ τρίμορφος τύπος.

—Τί ἦταν αὐτοὶ οἱ κύριοι;

—Δὲν διαβάζεις ποτέ σου τὴ Γραφή; Οἱ τρεῖς μάγοι.

—Γασπάρ, Μελχιὸρ καὶ Βαλταζάρ, μουμούρισε ὁ Ρόνεϋ. Ἂν ἤτανε Ἀμερικανοί, θὰ κάνανε ἀνώνυμη ἑταιρεία...

Περάσανε τὴ βραδυά τους στὸ τραπεζάκι ἑνὸς ντάνσιγκρεστωράν. Μιὰ βραδυὰ ἐκνευριστικῆς αἰσθηματικότητος, ἡ ἀνία ἀγκάλιαζε τὸ σύμπαν, ὁ σαξοφωνίστας ἤτανε κρύος, ὁ κορνετίστας ἤτανε κοιλαρᾶς, τὰ ζευγάρια ἤτανε ξετσίπωτα.

Ἐκείνη τοῦ διηγήθηκε τὴν κοινή της ἱστορία. Γεννήθηκε σ' ἕνα σπίτι τοῦ Γιορκσάϊρ, ἀπὸ μητέρα καθολικὴ καὶ πατέρα ἄγνωστον. Στὸ σχολεῖο μάθαινε γράμματα καὶ φυσικὴ ἱστορία, ἕνα μάθημα ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ μαθευτῆ σὲ σχολεῖο. Ὅταν τώσκασε ἀπὸ τὴν μητρικὴ στέγη, ἀκολούθησε κάποιον ποιητή, ποὺ τὴν ἔφερε στὸ Λονδῖνο. Γρήγορα, ὅμως, ὁ ποιητὴς ἐγίνηκε ἐρωμένος μιᾶς πλούσιας κυρίας, καὶ τὴν ἐγκατέλειψε. Ἡ Μύρνα γίνηκε νοσοκόμα, ἐπειδὴ στὴν Ἀγγλία δὲν ὑπάρχουνε ἑταῖρες...

Χωρίσανε μ'ἕνα χλιαρὸ φιλί. Μὰ σὰν βρέθηκε μόνος ὁ Ἔρβιν Ρόνεϋ, διάβασε τὸ «περὶ τριῶν μάγων» στὴν Βρεταννικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια.

✪

Ὑπάρχει ἕνας ὡρισμένος κύκλος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ ἀπὸ μιὰ συμπτωματικὴ λεπτομέρεια εἴδανε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο ποὺ τὸ εἶδες κι' ἐσύ, φαντάζονται ὅτι ἀποχτήσανε δικαίωμα νὰ ἐλέγχουνε τὴ ζωή σου, νὰ σοῦ δηλητηριάζουνε τὴν εὐχαρίστησι μὲ ἀνόητες συμβουλές, ν' ἀλλάζουνε τὴν πορεία σου μὲ ἄκαιρες ἐπεμβάσεις καὶ γενικὰ νὰ σ' ἐνοχλοῦνε μὲ κάθε μέσο ποὺ θεωρεῖται θεμιτό, γιατὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ παραβὰν τῶν «συγγενικῶν» δεσμῶν».

Ὁ Ἔρβιν Ρόνεϋ ἔβρισε, παρακάλεσε, ἀπείλησε, στὸ τέλος ἀγόρασε ἕνα ρεβόλβερ, κάθισε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα του καὶ δήλωσε ὅτι θὰ θεωρήση γιὰ ἐχθρικὴν πρᾶξι τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ του ἀπὸ συγγενικὸ χέρι, κι' ὅτι ὅποιο τέτοιο χέρι χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι του δὲν θᾶτανε σὲ θέσι νὰ ξαναχτυπήση ποτὲ πιά, κανένα κουδοῦνι.

Κι' ἐπειδή, ὅταν ἡ ρῆξις δὲν συμφέρη, καλεῖται ἡ προδοσία, οἱ συγγενεῖς σὲ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο, ἀποφασίσανε νὰ διαλύσουνε τὸ δεσμὸ τοῦ Ἔρβιν μὲ κάθε μέσο. Καταφύγανε λοιπὸν σὲ ἰδιωτικὰ πρακτορεῖα πληροφοριῶν, σὲ τυχοδιῶκτες φτηνῶν ὑπηρεσιῶν καὶ σὲ μεγάλα μέσα.

Τὸ πρακτορεῖον «Στράντ» ποὺ ἀνέλαβε ἐργολαβικὰ τὴ δουλειά, ἔδωσε τὸ ἑξῆς δελτίο γιὰ τὴ μὶς Μύρνα Λάϊονς. Σᾶς τὸ παραθέτουμε γιὰ νὰ δῆτε πόσο εὐσυνείδητα δουλεύει τὸ πρακτορεῖο «Στράντ» καὶ γιὰ νὰ κάνετε χρῆσι τῶν ὑπηρεσιῶν του σὲ ἀνάλογη περίπτωσι:

> «Λάϊονς, Μύρνα, ἐτῶν 21. Γεννήθηκε στὸ Γιορκσάϊρ ἀπὸ πατέρα ἄγνωστο. Ἐργασία, νοσοκόμος ἐπὶ μισθῷ £3.4 ἑβδομαδιαίως. Ἔντιμος κι' εὐσυνείδητη ὑπάλληλος. Κατοικία, ὁδὸς Ντάρρετ 27. Ἐνοίκιον £ 1, ἑβδομαδιαίως. Ἐγγράμματος.
>
> Ἀτομικὰ χαρακτηριστικά: Ὑψηλή, ξανθή, ὡραία, κομψή. Μανθάνει τὴν Γαλλικήν. Συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα νέον ὀνόματι Ἔρβιν Ρόνεϋ μεθ' οὗ τυγχάνει μνηστευμένη. Συναντᾶται ὅμως κρυφὰ μὲ κάποιον Τζὲφ Μπέλλ, τοῦ ὁποίου εἶναι ἐρωμένη ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ συνάντησις μὲ τὸν τελευταῖον γίνεται κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, σ' ἕνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Μπάρτ ἀριθ. 18»

Ἀκολουθοῦνε ἀκόμη κάμποσες λεπτομέρειες χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Τὸ συγγενικὸ συμβούλιο ἔτριψε τὰ χέρια του.

Μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολὴ «πρὸς τὸν κ. Ἔρβιν Ρόνεϋ».

Μιὰ Παρασκευὴ ὥρα 7 μ.μ.

Μιὰ πόρτα ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸ 18, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπάρτ.

Ὁ Ρόνεϋ παραφυλάει στὴ γωνιά.

Νευρικότης.

Ἀγωνία.

Περίεργες σκέψεις.

Οἱ Ἐγγλέζοι εἶναι πολὺ ἀκριβεῖς στὰ ραντεβοῦ τους. Ἑπτὰ καὶ τρία λεπτά, ἕνα ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ ἀπεβίβασε τὴν μὶς Λάϊονς. Δὲν χωροῦσε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ γυναικεία ἀπιστία συναντᾶται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σ' ὅλα τὰ γεωμετρικὰ πλάτη, ἀπὸ τὸ μαθηματικὸ σημεῖο τοῦ Πόλου, ὡς τὴν ζώνη τοῦ ἰσημερινοῦ, τὰ θήλεα εἶνε ἀφάνταστα ὅμοια. Ἄσχετα ἂν λέγεται Μεσσαλίνα ἢ «κυρία Ἐδωδιμοπώλου», ἄσχετα ἂν γράφη τὸ πρελούντιο ἢ τὸν ἐπίλογο τοῦ ἐρωτικοῦ της βιβλίου, ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ καθαρὴ συμβολικὴ παράστασι τῆς ἀσταθείας. Ἕνας φυσιοδίφης μὲ εὐσυνειδησία θὰ τὴν κατέτασσε στὴν κλάσι τῶν θηλαστικῶν, τὴν τάξι τῶν ψευδολόγων, στὴ συνομοταξία τῶν συμφεροντολογοειδῶν καὶ στὴν οἰκογένεια τῶν ἀπίστων.

Ὁ Ἔρβιν Ρόνεϋ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, πρὶν χτυπήση τὸ κουδοῦνι τοῦ ἀριθμοῦ 18. Ὕστερα μπῆκε μὲ ψύχραιμο ὕφος, καλησπέρισε τὸν κ. Τζὲφ Μπέλλ, χωρὶς μνησικακία, τράβηξε παρὰ τὶς ἔμπρακτες ἀντιρρήσεις του στὸ ἐσωτερικό, ἀνακάλυψε τὴ Μύρνα μὲ κουστοῦμι μπαλλαρίνας ἀμερικάνικου μπαλλέτου, ἔφτυσε πρὸς τὴν ὀροφή, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

✪

Τὰ μεγάλα πάθη κ' οἱ μεγάλες ἀρρώστειες ἀφήνουνε ἴχνη ποὺ γιατρεύονται μὲ τὸν καιρό.

Οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς μπάζουνε τοὺς ἥρωές τους στὴν ἀνάρρωσι, διαλέγοντας κατὰ προτίμησι τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως. Ἀκριβῶς μεταξὺ Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, ἡ φύσις ξανανειώνει, τὰ πουλιὰ χτίζουνε καινούργιες φωληὲς ποὺ τὶς γεμίζουνε αὐγὰ καὶ φυσικὰ λιπάσματα ἀσβεστοειδοῦς μορφῆς, τὰ λουλούδια ἀρωματίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα, γενικὰ συμβαίνουνε πολλὰ γελοῖα πράματα, ποὺ σὲ καλοῦνε στὸ συμπόσιο...(ἔτσι γράφει ἐκεῖνος ὁ Ραπανάκιας ὁ Ντ' Ἀνούτσιο).. τῆς φύσεως.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸν κλονισμὸ τῶν νεύρων του, κλείστηκε στὸ ἰσόγειο τῆς Πλατείας Τραφαλγκὰρ καὶ βάλθηκε νὰ κάνῃ περίεργες σκέψεις πάνω στὴν ἀνθρώπινη κατάστασι.

Ἀφοῦ ὤκτειρε τὸν Ριχάρδο τὸν Λεοντόκαρδο ἡγέτη τῆς τρίτης Σταυροφορίας, τὰ ἑρπετὰ μὲ τὸ κρύο αἷμα, τὸ «Νάρθ Στάρρ», πρῶτο ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο ὑπερωκεανείων συγκοινωνιῶν, τὶς Πυραμῖδες τῶν Ἴνκας, τὸν νεφελοειδῆ τῆς Ἀνδρομέδας, τὶς πάμπες τῆς Βραζιλίας, τὸν ζυγὸ τοῦ Κριοῦ, τὴν Ἰαπωνικὴ πάλη καὶ τὸν Μπέλλ, ἐφευρέτη τοῦ τηλεφώνου, ἄρχισε νὰ διαβάζη τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἐκεῖ ἀνακάλυψε τὴν Εὔα, συνώνυμο τῆς προδοσίας, τὴν Δαλιδά, συνώνυμο τῆς προδοσίας, τὴ Ρούθ, συνώνυμο τῆς προδοσίας, τὴν κυρία Πετεφρῆ, συνώνυμο τῆς προδοσίας... καὶ τὴν τρίτη ἐντολὴ τοῦ Μωϋσέως.

Κατέληξε, λοιπόν, σὲ σοβαρὰ συμπεράσματα, ἔβρισε τὸν καθηγητὴ Φρόϋντ, μὲ τὶς σεξουαλιστικὲς θεωρίες, συχάθηκε τὴν Κλεοπάτρα, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, κλειδώθηκε στὸ ψυγεῖο του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῆ μὲ κανένα τρόπο.

«Οὐσιαστικὰ εἶμαι πεθαμένος, ἔλεγε. Πρέπει λοιπὸν νὰ διατηρηθῶ στὸν πάγο ἀλλοιῶς θὰ βρωμίσω. Κι' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι, μὲ ὅλη τους τὴν βρώμα, δὲν αἰσθάνονται παρὰ τὴν ἀποφορὰ τῶν ἄλλων, θὰ γίνω πολὺ ἀποκρουστικός»

Εἴδανε καὶ πάθανε νὰ τὸν βγάλουνε ἀπὸ κεῖ. Τότε φόρεσε σμόκιν κι' ἔβγαινε τὴ νύχτα, συχνάζοντας σὲ κέντρα δευτέρας κατηγορίας. Κάποτε πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ χάρισε στὴν Μύρνα τὸ χρυσάφι.

—Ἐδῶ ἔγινα Γασπάρ, συλλογίστηκε.

Ἕνα μεσημέρι διέσχισε τὸ Χάϋντ Πάρκ.

—Ἐδῶ ἐχρίστηκα Μελχιόρ, εἶπε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μυροπωλεῖο.

—Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ μοῦ χάρισε τὸν τίτλο τοῦ Βαλταζάρ, φώναξε...

Κι' ἀπὸ τότε ὁ τζέντλεμαν Ἔρβιν Ρόνεϋ ἀπόχτησε ἕνα τρισυπόστατο ἐγὼ ποὺ ἄλλαζε ἀνάλογα μὲ τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας. Τὸ πρωῒ ἤτανε Γασπάρ, τὸ μεσημέρι Μελχιὸρ καὶ τὸ βράδυ Βαλταζάρ.

Αὐτὸ ἤτανε τὸ φωτεινό του ἄστρο, ποὺ τὸν ὡδήγησε στὸ φρενοκομεῖο. Γασπάρ, Μελχιὸρ καὶ Βαλταζάρ...

ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

διότι
ἐν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεῖ δύο φορὰς
περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπεπυκνωμένη ἐπιστημονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῆ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῆ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἓν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσητε ὑγιᾶ καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ Μέθοδός μας, ἐκ σελίδων 300, μετὰ 650 εἰκόνων καὶ 168 μαθημάτων. Εἶνε τὸ τελειότερον βιβλίον ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκμανθάνετε εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς τὴν Κοπτικὴν γυναικείων φορεμάτων, πυτζαμῶν, ἐσωρρούχων κλπ.

Μὲ ἐλαχίστην τιμὴν ἀποφεύγετε κόπους καὶ ἔξοδα περιττὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ φοιτήσετε εἰς τὰ διαφημιζόμενα δῆθεν Σχολεῖα Κοπτικῆς.

Πληροφορίαι ἐλευθέρως.

Ἐργ)α Ἐλευθ. Σπουδῶν Κοπτικῆς — Ραπτικῆς ΜΠΡΕΝΤ, Μέγαρον ὁδ. Πετράκη 3, Τηλέφωνον 32.700.

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ
ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ἐφαρμόζεται ἀμέσως εἰς οἱανδήποτε κάνουλα δίδει ζεστὸ νερὸ ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου. Τιμὴ Δρ. 600. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος

Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗΣ
Σταδίου 10, Ἀθῆναι
Τηλέφ. 25-025

Ὁ διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

...Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ ὅμως ἡσύχασα...

Ἄλλοτε τὸ δέρμα μου ἦτο τεντωμένο καὶ ἐγυάλιζε, σὰν νὰ τοῦ εἶχα περάσει εἰδικὸ βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν πούδρα καὶ δὲν ἔκαμα ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ πουδράρωμαι συνεχῶς.

Σήμερα ὅμως ποὺ χρησιμοποιῶ τὴν πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη μὲ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον δὲν προκαλοῦν γυαλάδα, ἀλλὰ σχηματίζουν στὸ δέρμα μίαν ἐπιφάνεια μάτ, ἔχω πιὰ ἡσυχάσει. Καμμιὰ ἄλλη πούδρα ἕως σήμερα δὲν μοῦ ἔδωκε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς πούδρας ΡΕΑ.

Ἡ πούδρα ΡΕΑ, προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιΐας Cana εὑρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β', Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στὶς 6 Μαΐου 1896 στὴ Μητρόπολι τῆς Μόσχας γίνεται μεγαλοπρεπὴς ἡ στέψις τοῦ νέου τσαρικοῦ ζεύγους, τοῦ Νικολάου Β' καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Θεοδωρόβνας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ Τσάρος παίρνει στὰ χέρια του τὸ ἱερὸ σκῆπτρο, τὸ σκῆπτρο τοῦ γλυστρᾶ, πέφτει καὶ κυλιέται χάμω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας. Κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὸ νέο Τσάρο νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὥρα τῆς στέψεως τὸ σκῆπτρο... Τὸ 1904 ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο ἀγόρι της. Ἡ χαρά της γι' αὐτὸ εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἀλλὰ δέκα μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν γέννησί του, ὁ μικρὸς Διάδοχος παθαίνει μιὰ φοβερὴ αἱμορραγία. Οἱ γιατροὶ σὲ λίγο διαπιστώνουν, ὅτι ὁ Διάδοχος τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου πάσχει ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια αἱμοφιλία ποὺ εἶνε ἀνίατος. Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει ὁ ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν οἱ Ρῶσσοι ἡττῶνται. Στὴν Κιτρίνη Θάλασσα ὁ στόλος των τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑφίσταται συντριπτικὴ ἧττα στὴ ναυμαχία ποὺ ἔδωσε πρὸς τὸν ἰαπωνικὸ στόλο. Τότε ἡ ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἀποφασίζει νὰ στείλῃ στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὸν στόλο τῆς Βαλτικῆς.

Ἀλλα καὶ ὁ στόλος αὐτὸς ἅμα ἔφθασε στὸ θαλάσσιο στενὸ τῆς Κορέας μεταξὺ τῶν νήσων Τσουσίμα καὶ Κιαουσίου, ὑπέστη ἐπίθεσιν ἀπὸ τὸν ἰαπωνικὸ στόλο καὶ ἡττήθη κατὰ κράτος. Ἡ κατὰ θάλασσαν αὐτὴ ἧττα τοῦ ρωσσικοῦ στόλου εἶνε ἡ συντριπτικωτέρα ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῶν ναυτικῶν πολέμων. Εἴκοσι ἑπτὰ ρωσσικὰ πολεμικὰ κατεβυθίσθησαν ἢ αἰχμαλωτίσθησαν ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας. Τρία ἄλλα σκάφη κατέφυγαν στὴν Μανίλα ὅπου καὶ ἀφωπλίσθησαν.

✪

8ον

Οἱ ἀπώλειες τῶν Ρώσσων σὲ ἀξιωματικοὺς καὶ ναῦτες ἦσαν τρομακτικές: 4380 σκοτώθηκαν ἢ ἐπνίγησαν, 5917 αἰχμαλωτίσθηκαν καὶ 1862 βρῆκαν καταφύγιο σὲ οὐδέτερα λιμάνια.

Ἀπέναντι τῶν ἀπωλειῶν αὐτῶν, οἱ Ἰάπωνες ὑπέστησαν ζημίες μηδαμινές. Βυθίστηκαν μόνον τρία τορπιλλοβόλα τους καὶ ὀκτὼ ἔπαθαν ἀβαρίες. Ἀπὸ τὰ μεγάλα τους σκάφη κανένα δὲν ἔχασε τὴν μαχητική του ἱκανότητα.

Μὲ τὸν θρίαμβο τοῦ Τόγκο στὴν Τσουσίμα ἡ Ρωσσία ἐξεμηδενίζετο ὡς ναυτικὴ δύναμις καὶ ἡ Ἰαπωνία ἀποκτοῦσε ἀδιαμφισβήτητη πιὰ τὴν θαλασσία κυριαρχία στὶς κινεζοϊαπωνικὲς θάλασσες. Οἱ συγκοινωνίες της μὲ τὴν Μαντζουρία δὲν διέτρεχαν πλέον κανένα κίνδυνο.

Ἀλλὰ ἤδη ἡ παράτασις τοῦ πολέμου ποὺ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν ἐξειλίσετο εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς Ἰάπωνας, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐξαντλῇ οἰκονομικῶς τὴν Ἰαπωνία.

Ἡ χώρα εἶχε καταβάλει μιὰ πραγματικὰ ἡρωϊκὴ προσπάθεια, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς τρομακτικὲς δαπάνες ποὺ ἀπήτησε ἡ διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου.

Ἡ τσαρικὴ κυβέρνησις ὅμως καὶ μετὰ τὴν ἧττα τῶν Ρωσσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὴν μάχη τοῦ Μοῦκδεν, δὲν ἔπαψε νὰ στέλνῃ διαρκῶς καὶ νέες δυνάμεις στὸ μαντζουριανὸ μέτωπο, μ' ὅλον ὅτι οἱ ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες τῶν στρατιῶν της εἶχαν δημιουργήσει μία τεραστία ἐξέγερσι στὸ Ρωσσικὸ λαό.

Ἔτσι ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις βλέποντας ὅτι μιὰ συνέχισις τῶν ἐχθροπραξιῶν θὰ ἐγονάτιζε οἰκονομικῶς τὴν χώρα, δέχθηκε ν' ἀρχίσουν οἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν σύναψι εἰρήνης, διαπραγματεύσεις, ποὺ ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐμπολέμων.

Οἱ ἀξιώσεις ποὺ προέβαλε ἡ Ἰαπωνία ἦσαν: Νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Ρωσσία νὰ ἐκκενώσῃ στρατιωτικῶς τὴν Μαντζουρία ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀποκαθίστατο ἡ κινεζικὴ κυριαρχία.

Νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἰαπωνικὴ κυριαρχία ἐπὶ τῆς Κορέας, νὰ παραχωρήσῃ στὴν Ἰαπωνία τὴν χερσόνησο Λιάο Τούγκ μαζὶ μὲ τὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ, καθὼς καὶ τὸ ἥμισυ τῆς νήσου Σαχαλίνης.

Ἀκόμη οἱ Ἰάπωνες ἀπαιτοῦσαν καὶ πολεμικὴ ἀποζημίωσι.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀξίωσις ἀπεκρούετο ἐπίμονα ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ρωσσίας κόμητα Βίττε, ὁ ὁποῖος διεξήγαγε τὶς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιδεξιότητα, μ' ὅλον ὅτι ἡ στρατιωτικὴ συντριβὴ τῆς Ρωσσίας καθίστα τὴν θέσι του πολὺ δύσκολη.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀρνήσεως τῆς Ρωσσίας νὰ δεχθῇ νὰ πληρώσῃ πολεμικὴ ἀποζημίωσι, παρ' ὀλίγον νὰ διακοποῦν αἱ διαπραγματεύσεις καὶ νὰ ξαναρχίσουν οἱ ἐχθροπραξίες.

Ἡ ἀδυναμία ὅμως τῶν Ἰαπώνων νὰ συνεχίσουν οἰκονομικῶς τὸν πόλεμο καί, οἱ ἐπίμονες προσπάθειες τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Θεοδώρου Ροῦσβελτ συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ συμβιβασμός.

Ἡ Ἰαπωνία παρητήθη τῆς ἀξιώσεως τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως, ἐνῷ ἡ Ρωσσία ἀπεδέχθη ὅλους τοὺς ἄλλους ὅρους διὰ τῶν ὁποίων ἐνῷ ἐξεμηδενίζετο οὐσιαστικῶς ἡ Ρωσσικὴ ἐπιρροὴ στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ἄνοιγε πλατὺς ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τῆς Ἰαπωνίας στὴν Μαντζουρία καὶ στὴν Κίνα.

Ἔτσι κλείσθηκε ἡ εἰρήνη καὶ ὑπεγράφη στὰς 15 Δεκεμβρίου 1905 στὸ Πόρτσμουθ.

Μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Πόρτσμουθ ἄρχισε γιὰ τὴν Ἰαπωνία μιὰ νέα μεγάλη περίοδος στὴν ἐξέλιξί της. Τὸ κράτος τοῦ Μικάδο εἶχεν ἀντιμετωπίσει νικηφόρως τὴν φοβερὴ ἀντίπαλό του στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ἂν ἡττᾶτο θὰ συνετρίβετο ὁριστικῶς καὶ ἡ Ἰαπωνία θὰ περιήρχετο στὴν κατάστασι τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὑποδουλώσεως στὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη περιέλθει καὶ ἡ Κίνα ἀπέναντι τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Β. Ἀμερικῆς.

Ἡ νίκη της ὅμως δὲν μόνον ἀπεμάκρυνε γιὰ πάντα αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ἀλλὰ τῆς ἐπέτρεψε νὰ στήσῃ τὸ πόδι της στὴν Ἀσιατικὴ ἤπειρο κατακτώντας τὴν Κορέα καὶ κάνει τὸ πρῶτο μεγάλο βῆμα της γιὰ νὰ κυριαρχήσῃ στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὅλες τὶς Δυνάμεις τῆς Δύσεως.

Γιὰ τὴν Ρωσσία ὅμως ἡ ἧττα στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἰαπωνίας δὲν ἐσήμαινε μόνον τὴν οὐσιαστικὴ ἐκμηδένισι τῆς ἐπιρροῆς της στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ἀποτελοῦσε συγχρόνως τὸ πρῶτο μεγάλο κτύπημα ποὺ ὑφίστατο ἡ Δυναστεία τῶν Ρομανώφ.

Ἄ ν ω : Ὁ Τσάρος εὐλογῶν τὰ στρατεύματά του ποὺ ἀναχωροῦν γιὰ τὸ μακρυνὸ μέτωπο τῆς Μαντζουρίας κατὰ τὸν ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο. Κ ά τ ω : Ὁ Τσάρος ἐπισκέπτεται τὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς τῆς Ρωσσίας. Οἱ Μουζίκοι τοῦ προσφέρουν ψωμὶ καὶ ἀλάτι, εἰς ἔνδειξιν πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα

Ἀντελαμβάνετο ὅμως ὁ Τσάρος τὴν τεραστία σημασία τῆς ἥττης αὐτῆς ποὺ ἀντανακλοῦσε στὸ τσαρικὸ καθεστὼς καὶ τὸ ἐκλόνιζε; Τὸ ἡμερολόγιό του δίδει τὴν πιὸ πιστὴ καὶ πιὸ συγκλονιστικὴ ἀπάντησι πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Γράφει ὁ Νικόλαος τὴν ἡμέρα τῆς ναυμαχίας τῆς Τσουσίμα:

«Δυσάρεστα νέα ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή. Πῆγα μὲ τὴν Ἀλὲξ περίπατο. Εἶχα τρεῖς ἀκροάσεις. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ἄρχισεν ἡ ζέστη καὶ σήμερα φόρεσα τὰ ἐλαφρὰ μεταξωτά μου πουκάμισα. Πήραμε τὸ τσάϊ στὸ μπαλκόνι τῶν ἀνακτόρων».

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα, ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ πλήρης καταστροφὴ τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου:

«Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ θαυμάσιος. Ἔκαμα ἕναν ὡραιότατο περίπατο μὲ ποδήλατο. Ἔμαθα τ' ἀποτελέσματα τῆς ναυμαχίας. Πολὺ μὲ ἐλύπησαν. Καὶ πάλι ἐφάγαμε στὸ μπαλκόνι. Τὸ ἀπόγευμα ἔπαιξα τέννις».

Αὐτὲς εἶνε οἱ ἐντυπώσεις καὶ τὰ συναισθήματα ποὺ ἐδοκίμασεν ὁ Νικόλαος Β', τὶς τραγικὲς ἡμέρες τῆς ναυμαχίας τῆς Τσουσίμα.

«Ἐπῆγε περίπατο»... «ἤπιε τσάϊ»... «φόρεσε τὰ ἐλαφρὰ μεταξωτά του πουκάμισα»».... «πῆγε ποδήλατο» ... καὶ «λυπήθηκε γιὰ τὰ δυσάρεστα νέα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς»...

Οἱ διάφοροι ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ ἤρχοντο σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν Τσάρο, ἔβλεπαν, ὅτι καὶ στὶς πιὸ δραματικὲς γιὰ τὸν θρόνο του καὶ τὴν χώρα στιγμὲς ἐπεδείκνυε ἐξωτερικῶς μιὰ ἠρεμία καὶ μιὰ ἀδιαφορία καταπληκτική.

Καὶ διηρωτῶντο: Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ ἦταν ἆρα γε μιὰ σχεδὸν ὑπεράνθρωπη αὐτοκυριαρχία καὶ ψυχραιμία, ὀφειλομένη στὴν αὐστηρὴ ἀνατροφὴ ποὺ εἶχε λάβει καὶ στὴν πίστι του στὴν Θεία Πρόνοια, ἢ μήπως ἦταν ἐκδήλωσις μιᾶς παθολογικῆς ἀνεπαρκείας στὴν ἐκτίμησι τῶν γεγονότων;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Τσάρος, τὴν ἀπάντησί του μὲ τὸ ἡμερολόγιο ποὺ τηροῦσε μὲ τόσο σχολαστικὴ ἀκρίβεια.

Γιατὶ ὅταν στὸ ἀπολύτως ἰδιωτικῆς φύσεως αὐτὸ ἡμερολόγιο, ὅπου φυσικὸ ἦταν νὰ ἐξεδήλωνε εἰλικρινῶς τὶς ἐντυπώσεις του, τὶς σκέψεις του καὶ τὰ αἰσθήματά του ὁ Νικόλαος, ἀνέφερεν ὡς γεγονότα ἀξιοσημείωτα, τὸν ὡραῖο καιρό, τὴν ποδηλασία του, τὸ τσάϊ ποὺ ἤπιε στὴν βεράντα καὶ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν χωρὶς καμμιὰ σημασία καθημερινῶν ἀπασχολήσεων, προσέθετε παρεπιπτόντως, ὅτι ἐλυπήθη γιὰ τὴν ἧττα τῆς Τσουσίμα, αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ὁ ἀτυχὴς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως συνείδησι τῆς σημασίας ἑνὸς τέτοιου κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος.

Ἀλλὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ὁ ὕπατος ἀρχηγὸς τῆς Ρωσσίας ἀντελαμβάνετο ἢ ὄχι, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ἄρχιζε σιγὰ-σιγὰ τὸ ὑπερήφανο οἰκοδόμημα τῆς Δυναστείας τῶν Ρομανὼφ νὰ κλονίζεται, τὰ γεγονότα ἀκολουθοῦν τὴν ραγδαία καὶ συγκλονιστικὴ ἐξέλιξί τους.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ

Ὁ πόλεμος τελείωσε. Ἡ ἐξευτελιστικὴ γιὰ τὴν Ρωσσία εἰρήνη εἶχεν ὑπογραφῆ. Οἱ στρατιῶτες γύρισαν στὶς φτωχικὲς καλύβες τους, ἀπογοητευμένοι, ἀ-

Κοκτέϊλ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Εἶνε μεγάλο δυστύχημα νὰ μὴν ἔχῃ δοκιμάσει κανεὶς στενοχώριες.

ΚΙΚΕΡΩΝ

* * *

Ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ δυστυχία θὰ ἀνιοῦσε.

ΡΟΝΥ

* * *

Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πάντοτε παιδὶ τοῦ θράσους.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

* * *

Οἱ βρισιὲς κι' οἱ ἀπειλὲς εἶνε τὰ ὅπλα τῶν ταπεινῶν.

ΜΠΟΝΚΑΡ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Ἕνας διάσημος Ἑβραῖος ἠθοποιὸς ἔδωσε μιὰ συνέντευξι στὸν συντάκτη μιᾶς ἐφημερίδος καὶ καταλήγοντας ἐδήλωσε :

— Τώρα ποὺ πήρατε τὴ συνέντευξί μου προσέξτε. Ἂν γράψετε καὶ τὸ παραμικρὸ εἰς βάρος μου νὰ ξέρετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δανειστῶ ἀπὸ τὸν γείτονά μου τὴν ἐφημερίδα σας γιὰ νὰ τὴν διαβάσω !

* * *

Ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Λεβὺ ἐκλήθησαν ὡς μάρτυρες γιὰ νὰ ὑπογράψουν μιὰ διαθήκη. Ὁ Ἀαρὼν ποὺ ὑπέγραψε πρῶτος, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε γράμματα χάραξε ἕνα σταυρό.

Ὁ Λεβὺ ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἀγράμματος, βλέποντας τὸ σταυρὸ φώναξε μ' ἀγανάκτησι :

— Ὢ ! νὰ πάρῃ ὁ διάολος ! Ὑπέγραψες μὲ τ' ὄνομά μου !

* * *

— Γιατὶ μοῦ αὐξάνεις, Ἰσαάκ, τὸ νοῖκι, ἀφοῦ κρατῶ ἕνα μικρὸ καὶ ἄθλιο δωμάτιο τῆς σοφίτας ;

— Γιατὶ ἐσὺ χρησιμοποιεῖς περισσότερο τὴ σκάλα !

ΘΥΜΗΣΙ...

Ξερὰ τὰ ρόδα ποὔφερες
μιὰ μέρα βιαστική,
καὶ τἄσιαξες καὶ τἄβαλες
μέσ' στ' ἀνθογυάλι, ἐκεῖ.

* * *

Βουβά, γυρτὰ τὰ κλώνια τους,
— κρῖνε χρυσέ, χρυσέ ! —
μέρα καὶ νύχτα στέκουνε
καὶ καρτεροῦν ἐσέ.

* * *

Κι' ὅταν κανένα φύλλο τους,
ξεσέρνεται νεκρό,
κάτι σὰν τριζοβόλημα
γροικιέται θλιβερό,

* * *

Ἕνα πικρὸ παράπονε
ποὺ ἀκόμα σὲ καλεῖ
καὶ μένει πάλι ἡ θλίψι τους
σὰν πρῶτα σιωπηλή.

* * *

Ξερὰ τὰ ρόδα ποὔφερες
μιὰ μέρα βιαστικὴ
καὶ τἄσιαξες καὶ τἄβαλει
μέσ' στ' ἀνθογυάλι ἐκεῖ.

* * *

Ἀμύριστα, ἀχρωμάτιστα,
— ποιὰ μάτια τὰ θωροῦν ! —
ὅλο σὲ συλλογίζονται
κι' ὅλο σὲ καρτεροῦν !...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΩΡΑΤΑ

Ἂν ἤξερες νὰ μαγειρεύῃς θὰ εἴχαμε ἀρκετὴ οἰκονομία.

— Καὶ σὺ ἂν ἤξερες νὰ κάνῃς οἰκονομία θὰ μπορούσαμε νὰ προσλάβουμε μιὰ μαγείρισσα

* * *

— Μοῦ φαίνεται περίεργο, πῶς ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἕνας δυνατὸς ἄνθρωπος δὲν ἔπιανες τὸν κλέφτη ἀπ' τὸ λαιμό ;

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατο.

— Γιατί ;

— Γιατὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσα ἕνα περίστροφο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα τσεκοῦρι...

* * *

— Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ γυιοῦ μου μοῦ στοίχισε ἕνα ὁλόκληρο δάσος !

— Τόσο πολὺ τὸν δέρνατε ;

* * *

— Κερδίσατε στὸ λαχεῖο ; Δὲν μοῦ δίνετε, λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ πεντακοσάρικο ποὺ σᾶς ἔχω δανείσει ;

— Συγγνώμην, ἀγαπητέ... Ποιὸς κέρδισε ; Ἐσεῖς ἢ ἐγώ ;...

* * *

— Γιατὶ δὲν ἦρθες ἀμέσως, Μαρία, ὅταν σοῦ χτύπησα τὸ κουδοῦνι ;

— Δὲν ἄκουσα, κυρία. Θὰ περνοῦσε φαίνεται ἀπ' ἔξω κανένα αὐτοκίνητο.

— Ναὶ ἀλλὰ σοῦ χτύπησα πέντε φορές !

— Ἔ ! τότε θὰ πέρασαν πέντε αὐτοκίνητα...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει λίγα ἐλαττώματα εἶνε τελειότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἔχει μεγάλα προτερήματα.

ΜΟΥΡΦΗ

* * *

Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μοῦ φαίνεται σὰν μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα μὲ τὴν ὁποία ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του.

ΙΨΕΝ

* * *

Τὸ παράδειγμα τῆς κακίας εἶναι χειρότερο καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν πρᾶξι.

ΚΙΚΕΡΩΝ

* * *

Σὲ μιὰ συγκέντρωσι ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει ὡραῖο φόρεμα ζεσταίνετε πολύ. Ἐκείνη ποὺ ἔχει ὡραῖο παλτὸ διαρκῶς κρυώνει.

ΑΛ ΔΟΥΜΑΣ (πατήρ).

* * *

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἡ δόξα, ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας ὁ ἔρως.

ΕΜΙΛ ΖΟΛΑ

* * *

Εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος, ποὺ τὸ βράδυ ξαναβρίσκεται στὴν οἰκογενειακή του ἑστία, ἀνάμεσα στοὺς δικούς του.

ΛΑΜΕΝΝΑΙ

* * *

Ἕνα ἔνδοξο ὄνομα εἶνε σὰν μιὰ μεγάλη περιουσία. Πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ τὸ διατηρήσῃς παρὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃς.

ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

πηλπισμένοι, δυστυχεῖς. Καὶ τώρα οἱ χωρικοί, ποὺ ὑπομονητικὰ περίμεναν τόσα καὶ τόσα χρόνια, ὅτι θὰ τοὺς βοηθοῦσε ὁ Τσάρος καὶ ὅτι θὰ τοὺς μοίραζε τὶς γαῖες ποὺ αὐτοὶ καλλιεργοῦσαν, ἀλλὰ ποὺ τὶς ἐνέμοντο οἱ φεουδάρχαι, ἐξηγέρθησαν. Ἐπὶ ἡμέρες ἐπὶ ἑβδομάδες ὁ θρόνος τοῦ Τσάρου τραντάζεται ἀπὸ τὸ φοβερὸ κῦμα τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως, ποὺ συγκλονίζει ὅλη τὴ χώρα.

Στὴν Πετρούπολι αἱ εἰδήσεις γιὰ τὶς ἀνοργάνωτες, ἀλλὰ ἀδιάκοπες ἐξεγέρσεις τῶν χωρικῶν ἀρχίζουν νὰ προξενοῦν μεταξὺ τῶν πολτικῶν κύκλων μεγάλες ἀνησυχίες. Ὅτι οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ ἐργάται δὲν ἦσαν φίλοι τῆς δυναστείας αὐτὸ ἦταν γνωστό. Ἀλλὰ ὅταν τώρα ἀρχίζουν καὶ οἱ πιστοὶ μουζίκοι νὰ ἐξεγείρωνται, ποῦ θὰ στηριχθῇ τότε ὁ θρόνος;

Ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα ὅμως δὲν ἀκούουν, δὲν θέλουν ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ.

Πιστεύουν ὅτι ἡ ἐξέγερσις στρέφεται ἀποκλειστικὰ ἐναντίον τῶν εὐγενῶν ποὺ εἶνε καὶ τῆς ἰδίας τῆς Τσαρίνας οἱ ἐχθροί, ἐπειδὴ τοὺς θεωρεῖ ὅτι ὑπονομεύουν τὰ προνόμια τοῦ θρόνου καὶ συμμαχοῦν μὲ τὰ κόμματα γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν σύζυγό της νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀπολυταρχικῶν του δικαιωμάτων καὶ νὰ παραχωρήσῃ στὴν χώρα σύνταγμα.

Ὅταν ὅμως στὶς 8 Ὀκτωβρίου κηρύσσεται ἡ ἀπεργία τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τὸ τσαρικὸ ζεῦγος μένει ἀποκλεισμένο στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τσαρσ-κόγιε Σέλλο χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ γυρίσῃ στὴν Πετρούπολι, ὅταν ἀπὸ τὸ Βλαδιβοστὸκ ὡς τὴν Βαρσοβία καὶ ἀπὸ τὴν Φινλανδία ὡς τὸν Καύκασο διεκόπη τελείως ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία, τότε καὶ ὁ Νικόλαος Β΄ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα κατάλαβαν, ὅτι δύο ἑβδομάδες ἂν συνεχίζετο ἀκόμη ἡ ἔκρυθμη αὐτὴ κατάστασις, τὸ κράτος θὰ κατέρρεε.

ΚΟΜΗΣ ΒΙΤΤΕ

Ἔτσι ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νὰ καλέσῃ στὸ ἀνάκτορο Πέτερχοφ τὸν κόμητα Βίττε, τὸν πλέον ἐπιφανῆ πολιτικὸ ἄνδρα τῆς τσαρικῆς Ρωσσίας. Τὸν Βίττε ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἀντιπαθεῖ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε μιὰ ἐξέχουσα φυσιογνωμία.

Ὁ Νικόλαος Β΄ μόνον μετριότητες ἀνέχεται ὡς συνεργάτας του.

Ὁ κόμης Βίττε δὲν ὑπεστήριξε, οὔτε ἄμεσα οὔτε ἔμμεσα τοὺς ἐπαναστάτας, ὅπως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντας στὴν ἴδια μ' αὐτὸν τάξι τῆς ἀριστοκρατίας.

Πιστεύει ὅμως ἀκράδαντα, ὅτι ὁ θρόνος καὶ ἡ Ρωσσία μόνον τότε θὰ σωθοῦν ἂν τὸ αὐταρχικὸ σύστημα διακυβερνήσεως ἀντικατασταθῇ τὸ ταχύτερον, γίνῃ κάπως ἐλαστικώτερο.

Ὁ Βίττε ἔχει ἐπὶ πλέον τὴν φήμη ἀνδρὸς μὲ ἀκούραστη ἐργατικότητα μὲ θέλησι χαλύβδινη καὶ μὲ ἀστείρευτο πλοῦτο γνώσεων.

Ὁ Τσάρος, μ' ὅλον ὅτι τὰ πράγματα τὸν ἀναγκάζουν νὰ καλέσῃ τὸν Βίττε στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ, δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι ν' ἀναθέσῃ σ' αὐτὸν τὴν διακυβέρνησι τῆς χώρας γιατὶ τὸν φοβεῖται καὶ δὲν τὸν ἐμπιστεύεται.

Ἡ Τσαρίνα, ἡ ὡραιότερη ἐστεμμένη τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου της

Καὶ τώρα, μὲ τὸ εὐγενικό του μειδίαμα καὶ τὴν χαρακτηριστικὴ ἀδιαφορία καὶ ἀπάθειά του, ἀκούει τὸν κόμητα ποὺ τοῦ ἐκθέτει μὲ ὠμὴ εἰλικρίνεια τὴν κατάστασι.

Ὁ Βίττε δείχνει στὸν Νικόλαο Β΄ τὴν ἄβυσσο μπρὸς στὴν ὁποία ἔχει θάσει καὶ τοῦ λέγει, ὅτι μόνον δύο δρόμοι ὑπάρχουν γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν καταστροφή: ἢ ἡ Δικτατορία ἢ τὸ Σύνταγμα.

— Ἂν προτιμᾶτε τὴν λύσι τῆς Δικτατορίας, Μεγαλειότατε, κατέληξεν ὁ Βίττε, τότε σᾶς συνιστῶ ὡς πρωθυπουργὸ τὸν θεῖο σας Μέγα Δοῦκα Νικόλαο Νικολάγεβιτς, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς σ' ὅλη τὴν χώρα ὡς ἐκπρόσωπος ἄκρως συντηρητικῶν πεποιθήσεων καὶ ὡς ἄνδρας μὲ μεγάλη ἐπιβολὴ καὶ θέλησι. Ἂν πάλι καταλήξετε στὴν ἀπόφασι νὰ προτιμήσετε τὸν δρόμο τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων, τότε ἐγὼ πρόθυμα θ' ἀνελάμβανα — ἂν φυσικὰ μὲ προκρίνετε — νὰ φέρω εἰς πέρας αὐτὸ τὸ ἔργον. Πάντως πρέπει ν' ἀποφασίσετε ἀμέσως ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ λύσεις θ' ἀκολουθήσετε, γιατὶ ἡ σημερινὴ κατάστασις εἶνε ἀδύνατον πλέον ν' ἐξακολουθήσῃ.

Βουβὸς καὶ ἀκίνητος ἀκούει ὁ αὐτοκράτωρ. Στὸ πρόσωπό του κανένας μορφασμὸς δὲν προδίδει τὰ συναισθήματά του καὶ τὶς σκέψεις του. Μέσα του ὅμως νοιώθει θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι κατὰ τοῦ κόμητος γιὰ τὶς συμβουλὲς ποὺ τοῦ δίδει καὶ γιὰ τὸν ἀμείλικτο τόνο μὲ τὸν ὁποῖον κατηγορεῖ τὴν μέχρι τοῦδε πολιτικὴ τῆς δυναστείας. Ὁ Τσάρος ὅταν ἀνέβηκε στὸν θρόνο ὡρκίστηκε νὰ παραμείνῃ πιστὸς φύλακας τῶν θεσμῶν τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας. Αὐτοὺς τοὺς θεσμοὺς τοῦ ἐκληρονόμησαν οἱ προκάτοχοί του, τοῦ ἐκληρονόμησεν ὁ πατέρας του.

Τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀπεμπολήσῃ τώρα τὴν μεγάλη καὶ ἱερὴ αὐτὴ κληρονομία, ἐπειδὴ ὁ λαός του διέρχεται μιὰ ἐσωτερικὴ κρίσι, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ περάσῃ, ἢ ἐπειδὴ ὁ κόμης Βίττε θέλει καὶ ἀπαιτεῖ νὰ ἐγκαθιδρυθοῦν στὴν χώρα οἱ θεσμοὶ τῆς συνταγματικῆς Μοναρχίας;

Ὁ Νικόλαος Β΄ νομίζει, ὅτι ἐννόησε πολὺ καλὰ τοὺς κρυφοὺς σκοποὺς τοῦ ἐπικινδύνου καὶ ἀρχομανοῦς συνομιλητοῦ του.

Ὑπουργεῖον Βίττε — αὐτὸ σημαίνει ἀλλαγὴ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας σὲ συνταγματική, ἀλλὰ ἀντικατάστασις τῆς Δυναστείας τῶν Ρομανὼφ διὰ τοῦ Βίττε καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων φιλοδόξων πολιτικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀστικῶν κομμάτων.

Αὐτὰ σκέπτεται ὁ Τσάρος καὶ σὰν νὰ θέλῃ ν' ἀντλήσῃ δύναμι ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία παρίσταται κατὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ συνομιλία, γυρίζει τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτή.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα κάθεται ἀπέναντί του, ἀμίλητη, περήφανη, ὠχρή. Τώρα ὅμως στὸ πρόσωπό της ἀναφαίνονται τὰ ἐρυθήματα ἐκεῖνα ποὺ προδίδουν ὅτι μέσα της κοχλάζει ὁ θυμός. Ὁ Νικόλαος ξέρει, ὅτι τὰ ἐρυθήματα αὐτὰ προμηνύουν καταιγίδα.

«Ποτὲ ἡ Ἄλιξ δὲν θὰ μοῦ συγχωρήσῃ, ὅτι ἐκάμφθην ἀπέναντι τοῦ Βίττε καὶ δέχθηκα νὰ θυσιάσω τὰ ἀπολυταρχικά μας δικαιώματα» σκέπτεται ὁ Τσάρος. «Γι' αὐτὸ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ ὑποχωρήσω, δὲν θὰ παραιτηθῶ οὔτε ἀπὸ ἕνα τῶν προνομίων ποὺ μοῦ παρεχώρησεν ὁ Παντοδύναμος. Ἡ Ἄλιξ εἶνε γυναῖκα μυαλωμένη. Καὶ μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μου, ἔχω ἀκόμη πολλοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ἄνδρας, ποὺ εἶνε πρόθυμοι νὰ μὲ βοηθήσουν γιὰ νὰ κρατήσω στερεὰ στοὺς ὤμους μου τὶς μεγάλες εὐθύνες τῆς ἀπολυταρχικῆς διακυβερνήσεως».

Ὅταν ὁ κόμης Βίττε ἐτελείωσε τὴν εἰσήγησί του, ἐνεχείρισε στὸν αὐτοκράτορα τὸ γραπτὸ σχέδιο τῆς προκηρύξεως, ποὺ θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴν γνώμη του νὰ ἀπευθύνῃ ὁ Τσάρος στὸν λαόν, ἐξαγγέλλων τὴν σύγκλησι τῆς πρώτης Δούμας, ἐκλεγομένης διὰ καθολικῆς καὶ μυστικῆς ψηφοφορίας.

Ἔτσι τὸ σχέδιο αὐτὸ περιεῖχε τὴν ἐγκατάλειψι ἀκριβῶς τῶν ἱερωτέρων γιὰ τὸν Νικόλαο θεσμῶν τῆς Δυναστείας του.

Ὁ Τσάρος σηκώνεται καὶ μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει, ὁδηγεῖ τὸν κόμητα Βίττε ὡς τὴν πόρτα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΠΑΛ, ΤΟ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Βορείως τῶν Ἰνδιῶν, πάνω στὶς πλαγιὲς τῶν Ἰμαλαΐων, τῆς μεγαλυτέρας καὶ ὑψηλοτέρας ὀροσειρᾶς τοῦ κόσμου, ἐκτείνεται ἕνα μικρὸ ὀνεξάρτητο Βασίλειο: τὸ Νεπάλ. Πρωτεύουσά του εἶνε ἡ Κατμαντού. Ἕνας λαὸς ρωμαλέων ὀρεσιβίων ἔχει ἐγκατασταθῆ στὶς κοιλάδες του, πάνω ἀπὸ τὶς ὁποῖες δεσπόζουν οἱ κορυφὲς τοῦ Ἔβερεστ, τοῦ Γκογαΐνδὰν καὶ τοῦ Καντσενγιούγκα, οἱ ὑψηλότερες τῆς ὑφηλίου.

Τὸ Νεπάλ, εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη χώρα τῆς γῆς. Καὶ τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴν ὀφείλει ἴσως στὴν λήθη, ποὺ τὸ ἔχει περιβάλει. Τὸ 1923, ὁ Μαχαραγιᾶς — ἡ Μέγας Βεζύρης — τοῦ Νεπάλ, ὑπέγραψε σύμφωνον φιλίας μὲ τοὺς Ἄγγλους, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδέχετο τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ ἀγγλικοῦ Στέμματος. Οἱ Ἄγγλοι ὡς ἀντάλλαγμα ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ μικροῦ Βασιλείου καὶ ἔκτοτε ἀπέφυγαν ἐπιμελῶς ν' ἀναμιχθοῦν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς χώρας. Ἄλλωστε, τὸ Νεπὰλ διακυβερνᾶται, καθὼς φαίνεται, ἄριστα μόνο του. Ἔτσι τὸ Νεπὰλ ἐλησμονήθη βαθμηδόν. Οἱ μόνοι Εὐρωπαῖοι, ποὺ τὸ ἐπισκέπτονται εἶνε οἱ ἑκάστοτε ἀποπειρώμενοι νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἔβερεστ — χωρὶς βέβαια νὰ τὸ κατορθώσουν.

Νεπαλέζοι στρατιῶται. Οἱ κάτοικοι τοῦ Νεπὰλ ἀνήκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Γκοῦρκα, μίαν ρωμαλέαν ράτσαν πολεμιστῶν καὶ μολονότι τὸ μικρὸν Βασίλειον διάκειται φιλικῶς πρὸς ὅλους τοὺς γείτονάς του, ὁ στρατός του ἀριθμεῖ 45.000 ἄνδρας, θαυμασίως ἠσκημένους.

Τὸ πτερωτὸν ἄγαλμα τοῦ Βισνοῦ, θεοῦ τοῦ Ἡλίου, τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν φλογῶν, τὸ ὁποῖον στολίζει τὴν Κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς Κατμαντού. Ὁ Βισνοῦ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα θεότης τοῦ Ἰνδικοῦ πανθέου. Αὐτὸς χαρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον.

Ὁ ναὸς τοῦ Βούδδα εἰς τὴν Κατμαντού. Ὁ τροῦλλος εἶνε ὁλόλευκος καὶ ἡ πυραμὶς τῆς κορυφῆς ἐπίχρυσος. Τὰ μάτια τοῦ Βούδδα, τὰ ὁποῖα βλέπουν τὰ πάντα, κοσμοῦν ὅλους σχεδὸν τοὺς ναοὺς τοῦ Νεπάλ. Ὁ ναὸς τῆς Κατμαντοὺ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁγιωτέρους τόπους προσκυνήματος τοῦ Βουδδικοῦ κόσμου

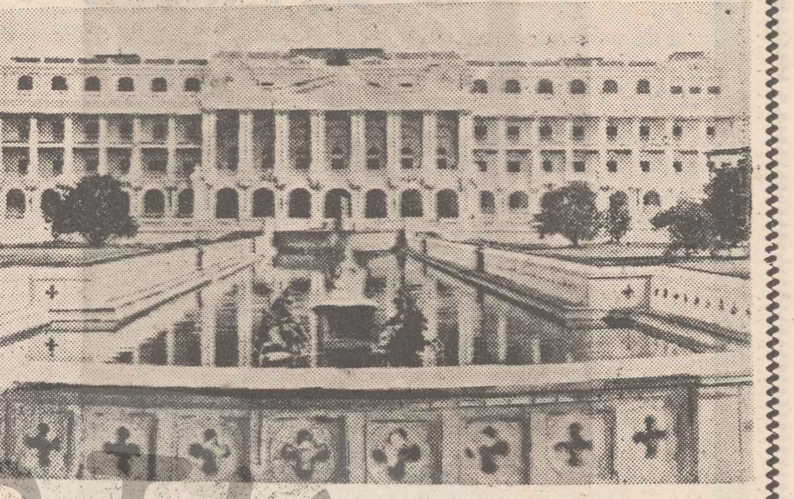
Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μαχαραγιᾶ, τοῦ πραγματικοῦ ἡγεμόνος τοῦ Νεπάλ, εἰς τὴν Κατμαντού. Ὁ εὐρωπαϊκὸς ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς τοῦ κτιρίου ἀποτελεῖ περίεργον ἀντίθεσιν μὲ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ τοὺς ναοὺς τῆς πρωτευούσης. Τὸ Νεπὰλ ἔχει καὶ βασιλέα, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἀπέχει πάσης ἀναμίξεως εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας

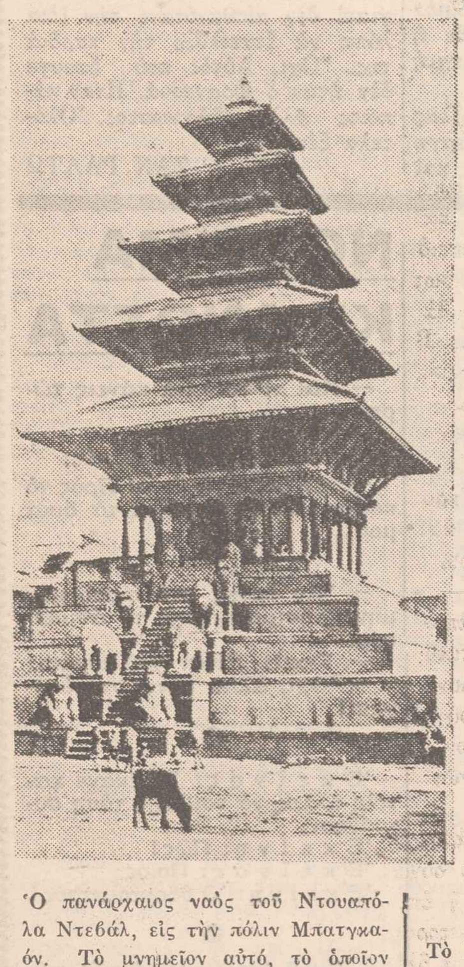
Ὁ πανάρχαιος ναὸς τοῦ Ντουαπόλα Ντεβάλ, εἰς τὴν πόλιν Μπατγκαόν. Τὸ μνημεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι κινεζικοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ ρυθμοῦ, θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῶν Ἰνδιῶν.

Τὸ Νεπὰλ εἶνε ὁ παράδεισος τῶν κυνηγῶν τίγρεων, αἱ ὁποῖαι ἀφθονοῦν μέσα εἰς τὰς ἑλώδεις ζούγκλας του. Οἱ κυνηγοὶ καταδιώκουν τὰς τίγρεις ἐγκατεστημένοι ἀναπαυτικὰ ἐπάνω στὴ ράχη ἐλεφάντων

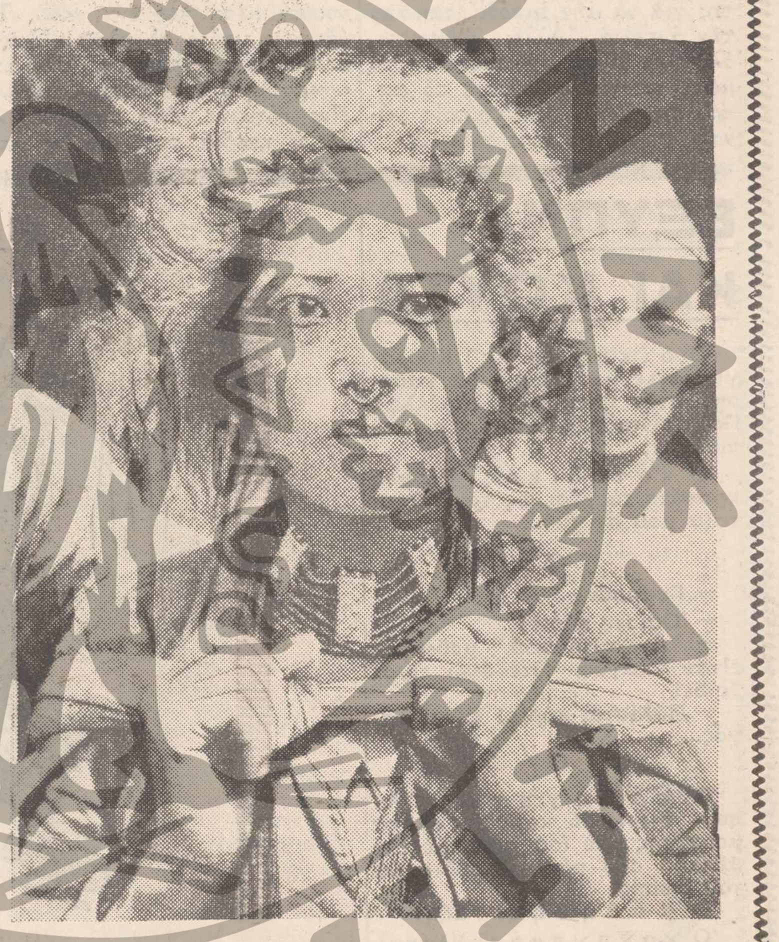
Οἱ Νεπαλέζοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε στιβαρώτατοι. Ἡ εἰκονιζομένη ἰθαγενής, ἡ ὁποία ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀχθοφόρου, μεταφέρει συχνὰ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις βάρη ὑπερβαίνοντα τὰ 150 κιλὰ

Ὁ γυρισμός

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΛΤΩ

Τὸ καράβι φάνηκε σὰν ἕνα μικρὸ μαῦρο στίγμα στὸν ὁρίζοντα. Ἡ Σιμὸν σήκωσε τὰ χέρια της τὰ ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ἀντηλιά. Ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁλότελα ξένοι, καθισμένοι στὸ μῶλο παρακολουθούσανε τὸ μικρὸ σημαδάκι. Ἐκείνη τοὺς φώναξε χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζη·

— Αὐτὸ εἶναι!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα διακρινόντουσαν οἱ καπνοδόχοι. Τὸ καράβι πῆρε φόρμα. Ἡ Σιμὸν ἔνοιωσε μέσα της ἕνα φόβο. Τί νἄφερνε αὐτὸ τὸ πλοῖο; Ἀντιμετώπιζε τὴ χαρά της, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ξεσυνηθίσει νὰ εἶνε εὐτυχής. Δὲν καταλάβαινε ἂν ἡ καρδιά της χτυπάη ἀπὸ φόβο ἢ ἀπὸ χαρά. Ἡ σκέψι της γύριζε στὸ παρελθόν, ἀναζητοῦσε τὰ αἴτια τῆς ἀνησυχίας της, καὶ τὰ αἴτια ὅλων τῶν κακῶν ποὺ τράβηξε ὡς τώρα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ παντρεύτηκε μὲ τὸν Φρανσουά, φτωχοὶ καὶ οἱ δυό, ἐρωτευμένοι κ' οἱ δυό, μέτριοι κ' οἱ δυό, φανταστήκανε ὅτι θὰ εἶνε ἱκανοὶ ν' ἐκπληρώσουνε κάθε στέρησι μὲ τὴν ἀμοιβαία τους ἀγάπη. Ἕνα σπιτάκι ἀντίκρυ στὴν Μεσόγειο, πνιγμένο μέσα σ' ἕναν κουκλίστικο κῆπο, στέγασε τὶς πρῶτες τους ἡμέρες. Ζοῦσαν ἐκεῖ, αὐτὸς γύριζε ἀπὸ τὴ δουλειά του κουρασμένος καὶ εὐτυχής, ὁ ἦχος τῶν κυμάτων νανούριζε τοὺς πόθους τους. Ἀπὸ τὴν βεράντα τους ἀντικρύζανε τὸν ἥλιο ποὺ ἔσβυνε μέσα στὴ θάλασσα. Τότε ἔπαιρνε τὸ χέρι της μέσ' τὸ δικό του, σὲ μιὰν ἐπαφὴ γεμάτη τρυφερότητα.

Ἕνα βράδυ ἦρθε ἡ καταστροφή. Ἡ Τράπεζα στὴν ὁποία ἐκεῖνος ἐργαζότανε χρεωκόπησε ξαφνικά. Δὲν τοὺς ἔμενε τίποτα πιά· Ὁ Φρανσουὰ κατάφερε μὲ χίλια βάσανα νὰ βρῆ μιὰ θέσι στὶς ἀποικίες. Πούλησε τὰ ἔπιπλα, ἄφησε τὰ χρήματα στὴ γυναῖκα του καὶ τράβηξε νὰ βρῆ τύχη. Ἐκείνη θέλησε νὰ τὸν συνοδεύση. Ἀλλὰ τὰ τροπικὰ κλίματα δὲν ἤτανε κατάλληλα γιὰ τὴν ὑγεία μιᾶς λεπτῆς γυναίκας. Ἔτσι ἔφυγε μόνος.

Καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ πρωϊνό, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ὁ Φρανσουὰ ξαναγύριζε. Ὄχι βέβαια πλούσιος, ἀλλὰ μὲ μιὰ μικρὴ χρηματικὴ βάσι, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξαναρχίση τὴ ζωή του.

Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ τῆς ἔγραφε τρυφερὰ κι' εὐγενικὰ γράμματα· «Ἂν ἔμενα ἐδῶ θὰ γινόμουν ἑκατομμυριοῦχος, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακρυά σου».

Ἡ Σιμὸν ἔτρεξε στὴν ἀποβάθρα, γιὰ νὰ προλάβη τὸ πλοῖο. Σκεφτότανε τὴν καινούργια εὐτυχία ποὺ ἔφτανε ἀπὸ κεῖ πέρα, ἔφριττε ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ξένους, κι' ἀπὸ βρώμικους ναῦτες. Οἱ ἐπιβάτες ἀρχίσανε νὰ κατεβαίνουνε. Ἔνοιωσε ὅτι δὲν εἶναι πιὰ μόνη. Πρὶν ἀκόμα τὸν ἀντικρύση, πρὶν ἀκούση τὴ φωνή του, διαισθάνθηκε τὴν παρουσία του, ἡ ἀγάπη του τὴν περιέβαλλε, διαχύθηκε σ' ὅλη της τὴν ὕπαρξι. Κ' ὕστερα κατάλαβε κάποιον νὰ τὴν ἀγκαλιάζη δυνά, τόσο δυνατὰ ποὺ πονοῦσε.

Δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Λίγο ὠχρότερος ἀπ' ὅ,τι τὸν ἤξερε, ψηλός, στεγνός, μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ κα ἰμὲ μάτια γεμάτα χρυσὲς φλόγες. Ἔσφιξε τὴ Σιμὸν στὸ στῆθος του, ὕστερα ἀπομακρύνθηκε λίγο γιὰ νὰ τὴν καμαρώση.

Κι' αὐτὴ δὲν εἶχε ἀλλάξει. Λίγο ἀδυνατισμένη, μικροκαμωμένη, τόσο μικροκαμωμένη ποὺ ἔμοιαζε μ' ἕνα μπιμπελό, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν ἀδυνάτων, τόσο ποὺ σοῦ 'ρχότανε νὰ τὴν ὑπερασπίσης ἐναντίον ἀνυπάρκτων ἐχθρῶν.

Ἕν' αὐτοκίνητο τοὺς ἔφερε ὡς τὸ παληὸ σπίτι. Ὁ Φρανσουὰ εἶχε φροντίσει νὰ τὸ ξανανοικιάση. Ξαναμπήκανε στὴν κουκλίστικη βιλλίτσα ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα τοῦ κήπου. Θαυμάσανε στὴν ἴδια βεράντα τὸ θέαμα τῆς θάλασσας ποὺ τὴν χρύσωνε ὁ ἥλιος. Ἡ Σιμὸν ἤτανε εὐτυχής·

Δὲν ὑπήρχανε ὑπηρέτες. Ὁ Φρανσουὰ κουβάλησε μόνος του τὶς βαλίτσες. Ἡ Σιμὸν ἑτοίμαζε τὸ φαγητό·

— Δὲν ἔχεις ὑπηρέτρια; τὴ ρώτησε. Ἐκείνη κοκκίνισε.

-- Δὲ χρειάζεται. Μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω καὶ μόνη μου. Κι' ἐνῶ τοῦ ἐξηγοῦσε μὲ ὑπερηφάνεια, πῶς κατώρθωνε νὰ οἰκονομηθῆ μὲ λίγα χρήματα, ἔστρωνε τὸ τραπέζι.

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξε σύντομο.

Τὸ σούρουπο κάνανε ἕνα γῦρο· Τὰ πουλιὰ κελαϊδούσανε στὰ δέντρα. Οἱ μιμόζες μαζεύανε τὰ φύλλα τους.

Ὁ Φρανσουὰ πῆρε τὴ Σιμὸν στὰ χέρια του. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ τελευταία εὐτυχισμένη στιγμή τους...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε μέσα του μιὰ περίεργη ἀντίδρασι· Αὐτὴ ἡ τρυφερὴ καὶ χαριτωμένη σύντροφος ποὺ τὸν περίμενε τόσο πιστά, δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά. Ὁ πόλεμος μὲ τὴ ζωὴ ἐκεῖ κάτω στὶς ἀποικίες, ἡ νίκη του, ἡ μοναξιά του ἴσως, ἀλλάξανε ὁλότελα τὸν χαρακτῆρα του. Ἔνοιωθε μέσα του τὴ δύναμι νὰ ξεχειλίζη, ὁ κῆπος τοῦ φαινότανε στενάχωρος, τὸ σπιτάκι τοῦ φαινότανε πληκτικό, ἡ γυναικούλα του μονότονη κι' ἐκνευριστική· Ἄρχισε νὰ ἔχη κρίσεις.

Ἡ Σιμὸν τὸ κατάλαβε.

—Στενοχωριέσαι; τὸν ρωτοῦσε.

Ἀρνήθηκε. Προσπαθοῦσε νὰ ξαναπάρη τὶς παληές του συνήθειες, νὰ ξαναβρῆ τὸν κανονικὸ δρόμο τῶν ἡσύχων ἀνθρώπων. Χαμένος κόπος· Ἡ Σιμὸν μάντευε τὶς προσπάθειές του καὶ τὸν ἐνίσχυε μ' ὅλα της τὰ μέσα.

— Πόσο ἄλλαξες!

Ἐκεῖνος κατέβασε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήση. Κ' ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ τοῦ προτείνανε νὰ διευθύνη μιὰ μεγάλη ἀγροτικὴ ἔκθεσι ἐκεῖ στὶς ἀποικίες. Αὐτὴ ἡ πρότασι τοὺς βρῆκε τὴ στιγμὴ ποὺ εἴχανε ἀρχίσει σκηνὲς καὶ καυγάδες.

— Δέξου, εἶπε ἡ Σιμόν.

Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν βλέπη νὰ ὑποφέρη. Προτιμοῦσε τὸ μαρτύριο τῆς μοναξιᾶς, ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἀμφιβολίας·

Ὁ Φρανσουὰ δέχτηκε.

— Θὰ σοῦ φέρω ἐξωτικὰ πουλιά, εἶπε. Θὰ σοῦ στείλω παράξενα λουλούδια γιὰ τὸν κῆπο μας. Θὰ σὲ γεμίσω δῶρα ἀπὸ κεῖ κάτω·

Ἡ Σιμὸν γέλασε λυπημένα.

Ἔπεφτε ἡ νύχτα, ὅταν τὸ καράβι ἄφησε τὸ λιμάνι. Ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μώλου ἡ Σιμὸν τὸ εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται. Δὲν ἔκλαιγε πιά, ὅπως πρὶν κάμποσα χρόνια, γιατὶ δὲν αἰσθανότανε τὴν ἴδια λύπη νὰ ξεχειλίζη τὴν καρδιά της. Ὄχι. Αὐτὸς ποὺ ἔφευγε δὲν ἦταν ὁ Φρανσουά. Ἦταν κάποιος ἄλλος. Ἄγνωστος. Ὁλότελα ξένος.-..

ΖΑΝ ΡΑΛΤΩ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ δικηγόρος: Κουράγιο, φίλε μου, αὔριο θὰ καθήσης στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα! Ποιὰ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία;

Ὁ κατάδικος: Νὰ μοῦ κρατᾶτε τὸ χέρι ὡς τὴν τελευταία μου στιγμή...

✪

— Γκαρσόν!

— Ὁρίστε κύριε!

— Ἂν αὐτὸ ποὺ μοὔφερες εἶναι λαγός, τότε ἐγὼ εἶμαι βόϊδι!

— Μάλιστα, κύριε! Εἶναι λαγός...

✪

Ὁ καθηγητής: Ἂν σοῦ δώσω 16 καρύδια νὰ τὰ μοιράσης σὲ ἴσα μέρη μὲ τὸν ἀδελφό σου πόσα καρύδια θὰ τοῦ δώσης;

Ὁ μαθητής: Ἔξη!

Ὁ καθηγητής: Βλάκα! Δὲν ξέρεις νὰ μετρήσης.

Ὁ μαθητής: Ἐγὼ ξέρω! Ὁ ἀδελφός μου δὲν ξέρει...

ΠΑΝΤΟΥ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Ἄδικα προσπαθεῖ ὁ πόλισμαν νὰ τοὺς χωρίση, γιατὶ αὐτοὶ καὶ ὡς φίλοι ἦσαν ἀχώριστοι.

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΙ' ΑΝΟΣΤΑ

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις τώρα;

— Πουλάω ἔπιπλα.

— Πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές;

— Ἔ! δόξα τῷ Θεῷ! Πρὸς τὸ παρὸν ἐπούλησα ὅλα τὰ δικά μου...

✪

— Ἂν ἔρθης στὸ σπίτι μου μὴν χρησιμοποιήσης τὸ ἀσσανσέρ.

— Γιατί; Εἶναι χαλασμένο;

— Ὄχι, ἀλλὰ μένω στὸ ὑπόγειο!

✪

Ἐκεῖνος: Σ' ἔκανε κανεὶς ἄλλος νὰ νοιώσης τόση συγκίνησι;

Ἐκείνη: Πῶς!

Ἐκεῖνος: Ποιός;

Ἐκείνη: Ὁ ὀδοντοϊατρός!

✪

— Γιατὶ ἐπιμένετε νὰ σᾶς κάνουν νεκροψία μετὰ τὸ θάνατό σας;

— Γιὰ νὰ ξέρω ἀπὸ τί πέθανα!

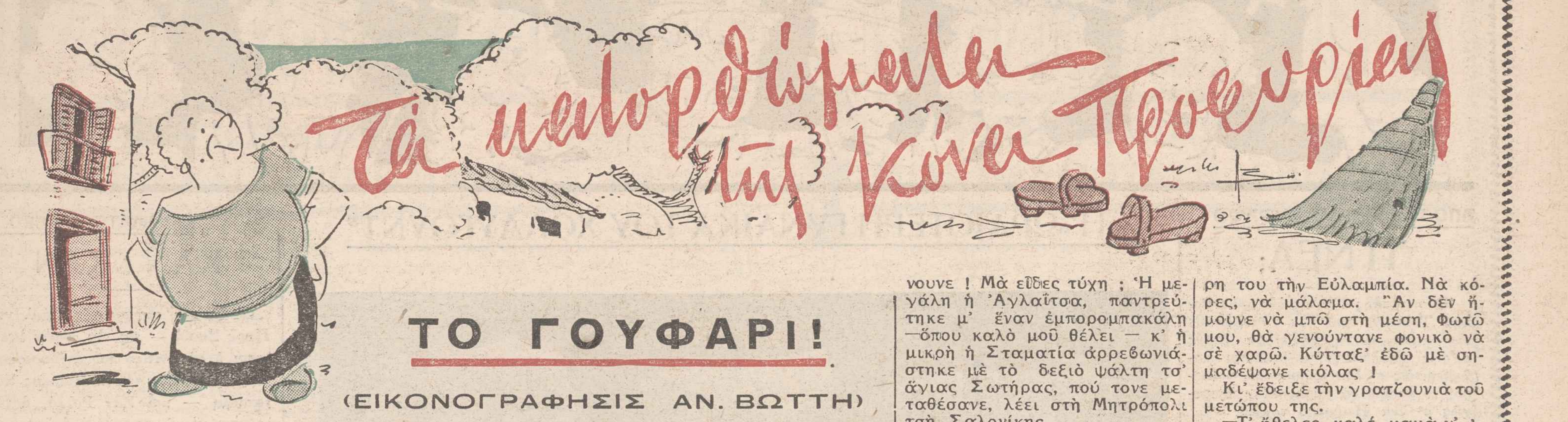

Τά κατορθώματα της κόνα Προφυρίας

ΤΟ ΓΟΥΦΑΡΙ!

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

Ἡ κόνα Προφυρία εἶχε μεγάλες φασαρίες.

Ἦταν ἡμέρα τῶν Βαΐων καὶ περίμενε μουσαφιρέους σπίτι της. Εἶχε καλεσμένη τὴν φίλη της Φωτῶ τοῦ Γιουβρέκα, μὲ τὸν ἀνηψιό της τὸ Λάζαρο, νὰ φᾶνε μαζύ. Ὁ Λάζαρος ἦταν ράφτης κ' ἡ θειά του ἡ Φωτῶ, ποὺ τὸν ἀνάθρεψε, σκέφτηκε νὰ τὸν παντρέψη μὲ μιὰ καλὴ κοπέλλα, γιατ' ἦταν πιὰ 25 χρονῶ παλληκάρι καὶ φοβότανε νὰ μὴν μπλεχτῆ μὲ καμμιὰ κακοκέφαλη.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀνταμωθήκανε μὲ τὴ Προφυρία στὴ λαϊκὴ ἀγορὰ καὶ μὲ τὴν κουβέντα φτάσανε καὶ στὴν προξενειά.

—Ὄχι πὼς θὰ στὸ πῶ, Φωτῶ μου, ἔλεγεν ἡ Προφυρία, μὰ ἡ κόρη μου ἡ Σουλτάνα, εἶνε μάλαμα. Τέτοιο κορίτσι δὲν βρίσκεται ἄλλο, σ' οὗλο τὸν ντουνιά. Παστρικιά, χρυσοχέρα, προκομμένη καὶ τὰ μυαλὰ τετρακόσα. Ὅσες χάρες ἔχει ὁ Θεός, ἀπάνω τση βρίσκουνται. Νὰ σοῦ ψήση φαΐ νὰ γλύφης τὰ δάχτυλά σου, νὰ σοῦ πλύνη ροῦχα, χιόνια καὶ κρίνοι. Ἀπὸ ράψιμο, κέντημα, ἀσπρική, κοπανάκι, τορσόνι, καὶ τί δὲν ξέρει, καλέ! Οὗλα τση τὰ προικιὰ μὲ τὰ χεράκια τση τάχη ραμμένα ἀπὸ δώδεκα. Ὅποιος τὴν πάρει, θὰ μιλήση μὲ τὴν τύχη του.

— Ἄχου, μάτια μου, Λάζαρέ μου, πῶς μεγάλωσες καλέ!

Ἡ Φωτῶ εἶπε μὲ κάποια διπλωματία:

—Τίμια κι' ἄξια εἶν' ἡ κοροῦλα σου, Προφυρία μου, μὰ τὸ παιδί, ξέρεις, εἶν' ἀνέπιαστο καὶ θέλει νὰ πάρη κάτι γιὰ νὰ ἀνοίξη κανένα μαγαζάκι δικό του.

Σὰν ἀνεμοστρόβιλος τὴν διέκοψεν ἡ Προφυρία:

—Τί λές, καλέ, Φωτῶ ; ! Καὶ τὸ σπιτάκι στὸ Βύρωνα γιὰ ποιὰ τὄχω ; Ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω, ἀπάνω τση εἶνε γραμμένα. Ὁ γαμπρὸς θὰ βγάλη τὰ παπούτσια του καὶ θὰ μπῆ μέσα. Ἄξιος καὶ καλὸς ὁ ἀνηψιός σου μὰ κ' ἡ Σουλτάνα μου εἶνε γιὰ τὸν καλλίτερο.

Μὲ τὰ λόγια σιγά-σιγά, συμφωνήσανε νὰ φᾶνε ὅλοι μαζὺ στῆς Πορφυρίας τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, γιὰ νὰ δῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλονε.

—Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ ταιριάζουνε καὶ τὰ χνῶτα τως ! Δὲν τὸ ξέρεις, Φωτῶ μου. Ἂν εἶνε τυχερὸ θὰ γίνη.

Πρωΐ-πρωΐ, τὴν Κυριακή, μετὰ τὴ λειτουργία, ἡ Φωτῶ μὲ τὸ Λάζαρο, ἕνα παλληκάρι, ψηλὸς κοκκινομάλλης μὲ φακίδες στὸ πρόσωπο, σταθήκανε στῆς Προφυρίας τὴν πόρτα.

Δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες ποὺ τὰ μυριστήκανε, βγῆκαν μὲ τρόπο στὰ παράθυρα.

—Καλὴ μέρα, Φωτῶ, εἶπεν ἡ Ἐρηνιὼ ἡ μπακάλαινα. Πῶς ἀπ' τὴ γειτονιά μας, καλέ ; Κανένα καλὸ θὰ μᾶς ἔρθη! Κι' ὁ ἀνηψιὸς σωστὸ παλληκάρι τσὴ παντρειᾶς! Νὰ μὴν ἀβασκαθῆ.

Ἡ Φωτῶ εἶπε μὲ μισόλογα:

—Νά! πήγαμε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ περαστικοὶ ἤρθαμε νὰ δοῦμε τὴν κόνα Προφυρία...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα, κ' ἡ Προφυρία πετάχτηκε ἔξω:

—Σὰν τὰ χιόνια ! εἶπε. Κοπιᾶστε, κοπιᾶστε, νὰ πάρετε ἕναν καφέ ! Ἄχου μάτια μου, Λάζαρέ μου, πῶς μεγάλωσες, καλέ, σωστὸς ἄντρας πιά! Ὁρίστε μέσα.

Ὁ Λάζαρος γένηκε πιὸ κόκκινος ἀκόμα:

—Καὶ τοῦ χρόνου, εἶπε, μπαίνοντας.

Ἡ Σουλτάνα ντροπαλὴ πλησίασε, φίλησε τὸ χέρι τῆς Φωτῶς κ' εἶπε δίνοντας τὸ δικό της στὸν Λάζαρο:

—Καὶ τοῦ χρόνου!

Ἡ Προφυρία ξέσπασε σὲ χαρούμενο ξεφωνητό:

—Ἀλήθεια, Λάζαρε, κανένας δὲν θυμήθηκε πὼς ἐχτὲς εἶχες τ' ὄνομά σου. Νὰ ζήσης, νὰ σὲ χαιρούμαστε. Πάντα δὰ σὰν ἐχτές, Σάββατο τοῦ Λαζάρου, ἠζύμωνα τὸ Λαζαράκι μὲ καρύδια, ἀμύγδαλα καὶ μὲ σουσάμι. Τώρα πιὰ ἠψεύτισε ὁ κόσμος κ' ἤχασε κανένας καὶ τὴν πίστι του. Ἠβοΐ, ποὖν' ἐκεῖνα τὰ χρόνια!

Ἡ Φωτῶ τοὺς ἔδωκε βάγια.

—Μὲ τὰ λόγια ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς σᾶς ἤφερα βάγια καὶ σταυρό.

—Βοήθειά μας νἆναι, κοκώνα μου, κι' ἐσὺ πιά, Λάζαρέ μου, καλὲς δουλειὲς καὶ καλὴ μοῖρα νὰ δώση ὁ Θεός. Γιατί ὁ ἄντρας, μάτια μου, τὴ θέλει τὴν καλὴ μοῖρα πιότερο ἀπὸ τὴ γυναῖκα, εἶπεν ἡ Προφυρία.

Κι' ἔγνεψε μὲ τρόπο στὴ φιληνάδα της.

Τοὺς πέρασε μέσα. Ὁ καφὲς ἦταν ἕτοιμος στὸ δίσκο, πλάϊ στὸ βαζάκι τὸ γλυκό.

Ἡ Σουλτάνα δὲν μιλοῦσε πολύ. πάντα ντροπαλὴ καὶ τὰ λόγια λίγα.

—Πές μας τίποτα, Σουλτάνα μου, εἶπεν ἡ Φωτῶ, ν' ἀκούση κι' ὁ Λάζαρος νὰ περάσ' ἡ ὥρα. Πῶς τὰ περνᾶς ἐδῶ, πῶς γλεντᾶς...

Ἡ Προφυρία ἐπενέβηκε:

—Αὐτὴ δὲν ἤμοιασε ἐμένα, κερά μου, ἤπῆρε ἀπ' τοῦ κύρη τση τὸ σόϊ. Τὰ λόγια τση εἶνε μετρημένα. Ἐγὼ ἤμουνε λούρδα καὶ λογοῦ, αὐτή, Χριστιανή μου, εἶνε ἀμίλητη. Οὔτε μιλᾶ, οὔτε λαλᾶ, μὴ τήνε παρεξηγεῖς, Λάζαρέ μου. Εἶνε λιγόλογη, μὰ ἔχει ἄλλες χάρες... Ἔχομε δὰ καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε στὸ τραπέζι.

—Δὲ θέμε νὰ σὲ βάλωμε σὲ φασαρίες, Προφυρία μου, εἶπε μὲ τρόπο ἡ Φωτῶ.

—Καλέ, τί φασαρίες ; Εὐχαρίστησι. Μιὰ φορὰ ποὺ σᾶς κάλεσα νὰ φᾶμε ματζύ, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς περάσω ὅπως-ὅπως. Τὸ βρισκούμενο μὰ πλουσιοπάροχα. Ἄχ ! ἤκανα τὰ μαλλιά μου φροκαλιὰ νὰ σᾶς βρῶ σουλίνες νὰ σᾶς τσὴ κάνω τυλιχτὲς νὰ θυμηθῆτε τὴ Σμύρνη. Μὰ ποῦ νὰ βρῆς ἐδῶ σουλίνες, κοκώνα μου, ποὺ τὰ μίδια τως εἶνε σὰ χάβαρα μικρά. Σᾶς πῆρα, ὅμως, πικοόβρουβες καὶ μοῦ στειλε κι' ὁ κουμπάρος ὁ Ἀλέξης ὁ ψαρᾶς ἕνα γουφάρι καὶ τό στειλα στὸ φοῦρνο. Σήμερα, βλέπεις, ἡ 'μέρα τὤχει νὰ τρῶμε ψάρι, μεγάλη ἡ χάρι τση καὶ μεγάλο τ' ὄνομά τση.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν
τρῶμε ψάρι καὶ κολιὸ
καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ
τρῶμε κόκκινο αὐγό !

Βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω κι' ἔγνεψε στὴν κόρη της νὰ τὴν ἀκολουθήση. Σὰν βρεθήκανε μόνες στὴν κουζίνα, τῆς εἶπε:

—Κουνήσου, μωρὲ παιδάκι μου κι' ἐσύ, πὲ τοῦ κανένα λογάκι, μὴ στέκεσαι σὰν τὴν Ἅγια Λιβιά ! Ἄνοιξε πιὰ τὰ μάτια σου. Ὅπου ἀκαμάτρα καὶ λωλή, ἔχει τὴ μοῖρα τὴν καλή. Δὲ σοῦ λέω νὰ κάνης λωλάδες, μὰ ὄχι πιὰ νἆσαι καὶ θεὸς κοιμούμενος! Μὴ χειρότερα!

Ἡ Σουλτάνα τόλμησε νὰ πῆ:

—Μὰ δὲν τὸν εἶδες μ' ἐκεῖνα τὰ κάκκινα μαλλιὰ καὶ τσὴ πιτσιλάδες...

Ἡ μάννα της ἀγρίεψε:

—Ἔλα στὰ καλά σου, παιδάκι μου. Τοῦ ἀντρούς ἡ ὠμορφιά, εἶν' γεμάτη τσέπη, τ' ἀκοῦς ; Αὐτὸς εἶνε δουλευτὴς καὶ νοικοκύρης καὶ ὅτι ἔχει ἡ ψυχομάννα του ἡ Φωτῶ, αὐτὸς θὰ τὰ κληρονομήση. Λοιπὸν πᾶψε νὰ κάνης τζιριτζάντζολες, νὰ μὲ πιάση τὸ μπουρί μου !

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἦταν ὅλοι μέσα κι' ἀρχίσανε μεγάλη συζήτησι γιὰ προξενειὲς καὶ γιὰ γάμους.

Ἡ Προφυρία δὲν ἄφηνε σειρὰ σὲ κανένα νὰ μιλήση. Πάντα εὕρισκε μιὰ περίστασι νὰ πῆ κάτι γιὰ νὰ ἐπαινέση τὴ Σουλτάνα της, ποὺ στενοχωρεμένη ἔρριχνε ματιὲς διαμαρτυρίας στὴ μητέρα της.

—Σουλτάνα, στρῶσε τὸ τραπέζι, παιδάκι μου ! εἶπε σὲ λίγο γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ περάση στὴν πλαϊνὴ κάμαρα.

Σὰν βγῆκε, εἶπε στοὺς μουσαφιρέους της:

—Κορίτσι ἀπὸ μάννας κόρφο! Καλέ, δὲν ξέρει ἀκόμα ἀπὸ ποῦ γεννᾶ ἡ ὄρνιθα. Ποῦ τὰ τωρινὰ κορίτσια, — κόρυζα νὰ βγάλουνε — λυσσοκοπάνες καὶ γεβεντισμένες. Τρέχουνε στσὴ κινηματόγραφοι πρωΐβράδυ μὲ τὸ γιαβουκλοῦ. Ἐτούτη, παιδάκι μου Λάζαρε, ἄλλο ἀπὸ τὸ κατῶφλι τσὴ πόρτας μας δὲ ξέρει. Βλέπω τὰ κορίτσι τσὴ Μπασματζήδαινας, ποιὸς ἔχει νὰ γανώση καὶ ποιὸς ἔχει νὰ μπαλλώση ! Καὶ τοῦ κολοβοῦ σκυλιοῦ ὀρυὰ τοῦ βάνουνε ! Μὰ εἶδες τύχη ; Ἡ μεγάλη ἡ Ἀγλαΐτσα, παντρεύτηκε μ' ἕναν ἐμπορομπακάλη —ὅπου καλὸ μοῦ θέλει — κ' ἡ μικρὴ ἡ Σταματία ἀρρεβωνιάστηκε μὲ τὸ δεξιὸ ψάλτη τσ' ἅγιας Σωτήρας, πού τονε μεταθέσανε, λέει στὴ Μητρόπολι τσὴ Σαλονίκης.

Ὁ Λάζαρος, μπροστὰ στὸ χείμαρρο τῆς γλώσσας της, δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ λόγια νὰ πῆ, οὔτε σειρὰ νὰ μιλήση. Γι' αὐτὸ μ' ἕνα ναὶ κ' ἕνα ὄχι ἀπαντοῦσε στὶς κουβέντες της.

Ἡ πόρτα χτύπησε κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Ὁ φουρνάρης !

—Εἶνε ὁ μικρὸς τοῦ φουρνάρη, ποὺ θά φερε τὸ ψάρι, εἶπεν ἡ Προφυρία. Τόνε πλέρωσα γιὰ νὰ τὸ φέρη. Εἶδες, καλέ, ἐδῶ νὰ μὴ σοῦ φέρνουνε οἱ φουρνάρηδοι τὸν ταβᾶ, παρὰ νὰ τρέχωμε μοναχὲς τσὴ φοῦρνοι !

Βγῆκε βιαστική, πῆρε τὸ ψητὸ ψάρι καὶ πῆγε στὴν κουζίνα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὸ ἀντικρυνὸ πσίτι, ἀκούστηκαν κλάματα, φωνὲς καὶ φασαρία. Ἡ Προφυρία ἀκούμπησε τὸ ψάρι στὸ τραπεζάκι καὶ πετάχτηκε στὸ παράθυρο τῆς κουζίνας:

—Τ' εἶνε, καλὲ κόνα Μαργετῶ ;

— Μή, σιὸρ - Ἀλέκο, μέρα ποῦνε σήμερα...

—Ὁ βαρελλᾶς δέρνει τὴ κόρη του καὶ μπῆκε στὴ μέση ὁ ἀχτάρης ὁ Σῶσος, νὰ τσὴ χωρίση κ' ἠπιαστήκανε ἀναμεταξύ τως οἱ ἄντροι.

—Ἄχου ! ἔρχομαι !

Καὶ τρεχάτη, ἀφίνει τὸ σπίτι της, ξεχνάει τοὺς ἐπισκέπτες, τὸ ψάρι, ὅλα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ πορτάκι τῆς κουζίνας νὰ τρέξη στὸ ξένο σπίτι.

Μιὰ νοικοκυρὰ ξεμαλλιασμένη, προσπαθοῦσε νὰ χωρίση τὸν ἄντρα της μὲ τὸν ἀχτάρη, ποὺ εἴχανε πιαστῆ.

—Μή, Ἀλέκο μου, νὰ μὲ θάψης!

Ἡ κόρη οὔρλιαζε πιὸ πέρα καὶ κανένας δὲν πλησίαζε,

Ἡ Προφυρία ρίχτηκε ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες καὶ φώναξε :

—Καλέ, σιὸρ Ἀλέκο, μὴ μάτια μου, μέρα ποὖναι σήμερα!

Τὴν ἔσπρωξαν ἀρκετά, παρὰ λίγο νὰ τήνε κουρελιάσουν. Σὲ λίγο, ἔφτασε ἡ ἀστυνομία.

—Δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε ἡ Προφυρία, οἰκογενειακά, μάτια μου. Μπαμπᾶς καὶ παιδί.

Κι' ἔφυγε μὲ μιὰ γρατζουνιὰ στὸ μέτωπο.

—Κόρες ! εἶπε στὴ γειτονιά. Ἀμ' τέτοιες κόρες νὰ μὴ σώσουνε νὰ γίνουνε. Τί φταίει ὁ μπαμπᾶς τση, ἀφοῦ τὴν ἔπιασε χειρόπιαστη ! Πάω, γιατί ἔχω μουσαφίρηδες.

Τρεχάτη βρέθηκε μέσα στὸ σπίτι της. Ἡ Φωτῶ τὴν ρώτησε:

—Τί γένηκες, Προφυρία μου ;

—Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω... Ὁ Βαρελλᾶς ἀρπάχτηκε μὲ τὸ Σῶσο τὸν ἀχτάρη, γιατὶ τὸν ἔπιασε στὰ πράσα μὲ τὴν κόρη του τὴν Εὐλαμπία. Νὰ κόρες, νὰ μάλαμα. Ἂν δὲν ἤμουνε νὰ μπῶ στὴ μέση, Φωτῶ μου, θὰ γενούντανε φονικὸ νὰ σὲ χαρῶ. Κύτταξ' ἐδῶ μὲ σημαδέψανε κιόλας !

Κι' ἔδειξε τὴν γρατζουνιὰ τοῦ μετώπου της.

—Τ' ἤθελες, καλέ, μαμὰ ν' ἀνεκατευτῆς ; εἶπεν ἡ Σουλτάνα.

—Οἱ γειτόνοι, παιδάκι μου, γιὰ τέτοιες ὧρες χρειάζουνται. Ἐλᾶτε στὸ τραπέζι, ἔλα Λάζαρε, ἔλα Φωτῶ μου.

Ὅλοι κάθησαν στὸ τραπέζι κ' ἡ Προφυρία πῆγε νὰ σερβίρη τὸ ψάρι.

—Ἄχου ! συφορὰ καὶ μαυρίλα ! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴν κουζίνα, πάει τὸ γουφάρι!!

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλοι βρεθήκαν κοντά της. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Προφυρία ἔτρεξε στὴ γειτονιὰ νὰ μάθη τί γίνεται, κάποιος γάτος ἅρπαξε τὸ ψάρι ὁλόκληρο καὶ ἀφῆκε τὸ ταβαδάκι μόνο μὲ τὴν σάλτσα.

—Τί συφορὰ εἶν' αὐτὴ καὶ τί ρεζιλῆκι ! ξεφώνιζε ἡ νοικοκυρά. Καλὲ τ' ἤθελα ἐγὼ ν' ἀφήσω τὸ γάμο καὶ νὰ πάω γιὰ τοῦ δεσπότη τὰ μουλάρια !

—Τί νὰ κάνης τώρα ; Περνοῦμε μὲ τσὴ βροῦβες, εἶπεν ἡ Φωτῶ.

—Μὴ συχίζεσαι, κερά μου, εἶπεν ὁ Λάζαρος, ποὺ ἀφορμὴ ζητοῦσε νὰ φύγη, γιατί δὲν τοῦ καλοῆρθε ἡ νύφη. Ἐμεῖς πᾶμε ἐδῶ κοντὰ στοῦ θειοῦ μου τοῦ Νικολάκη, ποὺ μᾶς ἔχει κι' αὐτὸς καλεσμένοι. Ἔλα, τσάτσα.

Κι' ἔφυγαν ἀποχαιρετῶντας τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ Προφυρία ἔμεινε σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Λώτ, στήλη ἅλατος.

—Ἐκείνη ἡ ρημαδιακιὰ ἡ γάτα τσὴ Ζαφείρας, μοῦ τήνε κατάφερε, θὰ τὴ ζεματίσω ποὺ νάχη δράκου ρίζα ! Κ' εἶδες τρόπο ὁ γαμπρός ; Φωτιὰ νὰ τόνε κάψη τὸ κοκκινότριχα τὸν Μποχὼρ Λεβῆ ! Ἠχάσαμε τὸ φιόρι. Ἀμ' δέ! Ὁ μπουγκάτος! Πά, πά, πά! Ἠβοΐ !

Σὰν τέτοια παληολάχανα
καὶ τέτοιες παληογοῦλες
Ἔχω κι' ἐγὼ στὸν κῆπο μου
Καὶ τρῶνε οἱ γαϊδοῦρες !

Καὶ μὲ τὸ τραγουδάκι αὐτὸ κάθησε στὸ τραπέζι :

—Ἔλα, κόρη μου, καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλά. Κάθε 'μπόδιο γιὰ καλό !

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΙ ΝΕΑ;

Ὁ συμπαθὴς Γάλλος ἠθοποιὸς Ρολὰν Τονταίν, ποὺ τὸν ἐθαυμάσαμε τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα στοὺς «Τρεῖς Εὐέλπιδες», ἐξασκεῖται καθημερινῶς σ' ἕνα ἀκροβατικὸ νούμερο, τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάση προσεχῶς σ' ἕνα Παρισινὸ τσίρκο.

✪

Ἡ Ἀμερικανὶς στὰρ Λορέττα Γιοὺνγκ καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφές της Γεωργιάννα, Ντόλλυ - Ἄνν καὶ Σάλλυ - Μπλάν, πρωταγωνιστοῦν στὸ φίλμ «Ἡ ζωὴ τοῦ Γκράχαμ Μπέλ», ποὺ ἔχει γυριστῆ ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ζωῆς τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ Φυσικοῦ, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐτελειοποίησε τὸ τηλέφωνον.

✪

Ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Ζὰκ Φέϋντερ, μετέφερε τὸ καλλιτεχνικό του συνεργεῖο στὸ Βιλὰρ - ντὲ - Λάν, προκειμένου νὰ γυρίση τὰ ἐξωτερικὰ τῆς νέας του ταινίας «Ὁ νόμος τοῦ Βορρᾶ», εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνιστοῦν ὁ Σὰρλ Βανέλ, ἡ Μισὲλ Μοργκὰν καὶ ὁ Πιὲρ - Ρισὰρ Βίλμ.

✪

Ἡ Ὑβὸν Πρεντὰν καὶ ὁ Πιὲρ Φρεναί, ἐκαπίασαν τόσο ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς προβληθείσης ἤδη κι' ἐδῶ ταινίας «Τρία βάλς», ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐργασία τους τὸν Σεπτέμβριο ἢ τὸν Ὀκτώβριο, πρωταγωνιστοῦντες στὸ φίλμ «Μονομαχία», τοῦ ὁποίου τὸ σενάριο — κατὰ διασκευὴν τῆς ὁμωνύμου νουβέλλας τοῦ Πούσκιν — ὀφείλεται στὸν Ἀνρὺ Λαβεντάν, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Οἱ παραγωγεῖς τοῦ νέου αὐτοῦ φίλμ καὶ ὁ σκηνοθέτης του Ρενὲ Μπαρμπερίς, σκέπτονται νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὸν τίτλο καὶ νὰ τὸ ὀνομάσουν τελικῶς «Πυροβολισμοί».

✪

Ὁ Ἔρμπερ Μουντίν, ὁ καλὸς Ἀμερικανὸς καρατερίστας, εἰδικὸς στοὺς ρόλους καμαριέρηδων καὶ μαῖτρ - ντ' - ὀτέλ, ποὺ ἔπαιξε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὶς ταινίες «Καβαλκάντ», «Ὀριὰν - Ἐξπρές», «Δαυῒδ Κόππερφιλδ» καὶ ὁ «Ρομπὲν τῶν Δασῶν», ἐφονεύθη σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα.

✪

Ὁ Ἀλεξάντρ Βολκὼφ ἑτοιμάζει μιὰ νέα βερσιὸν τοῦ «Κήν», ποὺ θὰ γυριστῆ ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ἔργου Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ καὶ τῆς βιογραφίας τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ. Ὁ Ζὰν-Λουΐ Μπαρρὼ θὰ ἐνσαρκώση τὸν ρόλο τοῦ Κήν, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ μακαρίτη Μοσζοῦκιν. Στοὺς ὑπολοίπους ρόλους θὰ ἐμφανισθοῦν ἡ Βέρα Κορέν, ὁ Λαρκέ, ὁ Ζὰν Μυρὰ καὶ ὁ Ζιλμπὲρ Ζύλ.

✪

Ἡ ταινία «Παγίδες» ποὺ πρόκειται νὰ γυριστῆ προσεχῶς ἀπὸ τὸν Ρομπὲρ Σιόντμακ, ἀγοράστηκε ἤδη ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ Γαλλικὴ ταινία ἀγκαζάρεται ἀπὸ Ἀμερικανοὺς ἐπιχειρηματίας προτοῦ κἂν γυριστῆ. Τὸ γεγονὸς ὅμως ἐξηγεῖται εὔκολα ὅταν ληφθῆ ὑπ' ὄψει ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ταινία πρωταγωνιστεῖ ὁ δημοφιλὴς Μωρὶς Σεβαλιέ, ὁ ὁποῖος θὰ διαπλάσση ἕνα δραματικὸ ρόλο. Ψιθυρίζεται δὲ ὅτι ἡ πρωταγωνίστρια θὰ εἶνε μία ἀπὸ τὶς ἐκλεκτότερες βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ.

Η «ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ"

Ὁ Ἀμερικανικὸς κινηματογράφος ὑπερηφανεύεται ποὺ παρουσίασε στὸ κοινὸν μιὰ βεντέττα τῆς ἀξίας τῆς Ἄνν Σέρινταν.

Ἡ Ἄνν Σέρινταν, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦν «Σεξουαλικὴ ὡμορφιὰ τῆς ὀθόνης», κατέχει τὸν τίτλο τῆς «ὡραιότερης γυναίκας τοῦ Χόλλυγουντ», ποὺ μέχρι πρό τινος τὸν κρατοῦσε ἡ γλυκυτάτη βεντέττα Λορέττα Γιοὺνγκ. Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τῆς Ἄνν Σέρινταν ἐπεσκίασε ἀμέσως τὴν προκάτοχό της.

Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τελευταίως τὴν Ἄνν Σέρινταν στὸ «Ἀλκατράζ», τοῦ ὁποίου ἡ προβολὴ ἀνεμένετο μὲ πραγματικὴ ἀνυπομονησία ἀπὸ τὸ κοινό, ποὺ ἀδημονοῦσε νὰ ἀποφανθῆ ἂν εἶνε δίκαιος ὁ θόρυβος ποὺ δημιουργήθηκε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της.

Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία της ἀποδεικνύει κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο ὅτι καὶ ὁ χαρακτηρισμός της ὡς «σεξουαλικῆς ὡμορφιᾶς τῆς ὀθόνης» καὶ ὁ τίτλος της ποὺ τὴν ἀναγνωρίζει ὡς τὴν «ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ», βρίσκονται μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς πραγματικότητος, καὶ ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολικὲς οἱ θερμὲς ἐκδηλώσεις τῶν συμπατριωτῶν της ποὺ τὴν λατρεύουν σὰν εἴδωλο...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ...

ΚΑΝ - ΚΑΝ

Οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς Σὰρλ ντὲ Περὲ Σαπυΐ — εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ «Φρενῖτις» ποὺ ἀνέβασε πρὸ καιροῦ ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη — καὶ Ζὰν Ρολλό, ἀσχολοῦνται μὲ τὴ συγγραφὴ ἑνὸς σεναρίου ποὺ τιτλοφορεῖται «Ἡ μεγάλη ἡμέρα» καὶ ποὺ θὰ σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὸν Μπερνὰρ Ντεσκάν. Τὰ κύρια πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ φίλμ θὰ εἶνε οἱ φρενοβλαβεῖς τρόφιμοι ἑνὸς ἀσύλου.

✪

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου Κορὶν Λυσαὶρ καὶ ὁ Ζὰν - Πιὲρ Ὠμὸν πρωταγωνιστοῦν στὴ νέα δημιουργία τῆς Γαλλικῆς παραγωγῆς «Ὁ λιποτάκτης».

✪

Ἡ Γκαμπὺ Μορλαί, ἡ Μπέττυ Στόκφιλδ, ὁ Μισὲλ Σιμόν, ἡ Σιμὸν Μπερριώ, ὁ Λουσιὲν Μπαρού, ὁ Ζὶλ Μπερρύ, ὁ Ἀντρὲ Λεφώρ, ἡ Ἐλβίρα Ποπέσκο, ὁ Ἔρρικ φὸν Στροχάϊμ, ἡ Γκαμπὺ Σύλβια καὶ ὁ Ζὰκ Μπωμέ, ἐνσαρκώνουν τοὺς ἥρωας τοῦ νέου φίλμ τοῦ Ὕβ Μιρὰντ «Πίσω ἀπὸ τὴν πρόσοψι», γιὰ τὸ ὁποῖο μίλησε κολακευτικώτατα σύσσωμος ἡ ἐπίσημος κριτική.

✪

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ ἄπιστη παρτεναὶρ τοῦ Φρὲντ Ἄσταιρ, πρωταγωνιστεῖ μαζὶ μὲ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς στὸ φίλμ «Ὡραῖα διασκεδάσαμε», ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη ὅλο τὸ ὁμολογουμένως πλούσιο ταλέντο της.

✪

Ὁ Ζὰν Ρενουὰρ μὲ ὁλόκληρο τὸ ἐπιτελεῖο του ἔφυγε γιὰ τὴ Σολόν, ὅπου θὰ γυρίση τὰ ἐξωτερικὰ τῆς ταινίας του «Ὁ κανὼν τοῦ παιχνιδιοῦ». Ἡ παραμονή τους θὰ παραταθῆ ἐπὶ δεκαήμερο, μέσα σ' ἕνα παραδείσιο τοπίο.

✪

Στὴν Ἀγγλία θὰ γυριστῆ ἡ ταινία τοῦ λόρδου Κίτσενερ στὸ Χαρτούμ. Ὁ Ἔμπερτ Βίλκοξ θὰ σκηνοθετήση αὐτὸ τὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα πρόσωπα θὰ εἶνε ὁ Λόϋδ Τζώρτζ. Ἤδη ζητοῦνται κατάλληλοι ἠθοποιοὶ γιὰ νὰ ὑποδυθοῦν τοὺς ρόλους τοῦ Κλεμανσώ, τοῦ Πουανκαρέ, τοῦ Ἐδουάρδου VII, τοῦ τσάρου Νικολάου κλπ.

✪

Ὁ κ. Ζὰν Ζαί, Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς, καθώρισε ἕνα ἐθνικὸ βραβεῖο ἐπικαιροτήτων, ποὺ θὰ προστεθῆ στὰ ἤδη ὑπάρχοντα, γιὰ τὶς ἐπιστημονικές, ἐξερευνητικὲς καὶ αὐθεντικὲς ταινίες.

✪

Ὁ Μισὲλ Σιμόν, πρὶν παίξη στὸν κινηματογράφο, ὑπῆρξε κλόουν στὸ τσίρκο Μεντρανό. Κι' ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἐκείνη ἡ ἐποχὴ ἦταν ἡ εὐτυχέστερη τῆς ζωῆς του.

✪

Στὸ Μάξιμ - Σίτυ τοῦ Παρισιοῦ, γίνεται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἡ ἐκλογὴ τῆς μὶς Σινεμὰ 1939. Ἡ τυχερὴ ποὺ θὰ ἐκλεγῆ δὲν ἔχει νὰ κάνη παρὰ λίγα μόνο βήματα γιὰ νὰ φτάση τὴ δόξα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Η ΠΟΛΩΝΙΑ
ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΙ ΤΗΣ

Στὴν περιοχὴ τῆς ἠπείρου μας ποὺ οἱ γεωγραφίες χαρακτηρίζουν ὡς Ἀνατολικὴ Κεντρικὴ Εὐρώπη, μεταξὺ τῶν Βαλτικῶν Κρατῶν — συγκεκριμένως τῆς Λεττονίας καὶ τῆς Λιθουανίας — τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, τῆς Βαλτικῆς, τῆς Γερμανίας, τῆς Σλοβακίας, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐκτείνεται μιὰ μεγάλη χώρα μὲ λαμπρὸ ἱστορικὸ παρελθόν: Ἡ Πολωνία. Ἔκτασις: 390.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα — δηλαδὴ κάπου τρεαῖς φορὲς σὰν τὴν Ἑλλάδα. Κάτοικοι: 35.000.000. Ἀπὸ αὐτοὺς τὰ 20 μόνον ἑκατομμύρια εἶνε Πολωνοί, τὰ 6 ἑκατομμύρια εἶνε Οὐκρανοὶ καὶ τὰ 3 ἑκατομμύρια εἶνε Ἑβραῖοι. Ὑπάρχουν ἐπίσης 2 ἑκατομμύρια Γερμανῶν κάπου 1,5 ἑκατομμύρια Ρώσσων καὶ διάφοραι ἄλλαι ἐθνικότητες.

Ἡ Πολωνία εἶνε δημιούργημα τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν, γεγονὸς ποὺ ἐξηγεῖ τὸ πολυσύνθετον τοῦ πληθυσμοῦ της.

Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε ὅτι ὑπάρχει Πολωνικὸν Ἔθνος, λαὸς Πολωνικός, ἀποφασισμένος νὰ ζήση ἀνεξάρτητος. Καὶ τὸ Ἔθνος αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ παρουσιάση ὡς πλέον ἢ ἐπαρκῆ δικαιολογίαν τῆς ὑπάρξεώς του μερικὲς ἀπὸ τὶς λαμπρότερες σελίδες τῆς ἱστορίας τῆς μεσαιωνικῆς καὶ συγχρόνου Εὐρώπης. Οἱ σελίδες αὐτὲς θὰ ἔπειθαν καὶ τοὺς πλέον δυσπίστους ἐκ τῶν ἀδαῶν ὅτι οἱ Πολωνοὶ γνωρίζουν νὰ πολεμοῦν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους.

Ὁ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας Ἰγνάντιος Παδερέφσκι.

Οἱ Πολωνοὶ εἶνε Σλαῦοι καὶ ἀνήκουν στὸν δυτικὸ κλάδο τῆς σλαυϊκῆς φυλῆς, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει καὶ τοὺς Τσέχους.

Στὴν ἱστορία, ἡ Πολωνία ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ὡς συγκεκροτημένο χριστιανικὸ κράτος περὶ τὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνος. Εἶχε τότε ἕνα μεγάλο Βασιλέα τὸν Βολεσλάο τὸν Ἀνδρεῖο, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλη τὴν ἐξουσία του ἀπὸ τὴν Πομερανία, τὴν Σιλεσία καὶ τὴν Βοημία, ὡς πέρα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀνατολικὰ σύνορα τῆς Πολωνίας. Ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ ἦσαν τότε οἱ Γερμανοί, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσαν νὰ πολεμοῦν — καὶ τὶς περισσότερες φορὲς νὰ νικοῦν — μέχρι τῶν Ταταρικῶν ἐπιδρομῶν, ὁπότε ἡ χώρα ἐγνώρισε τὸν διαμελισμὸ καὶ τὴν ἀναρχία. Δύο μεγάλοι βασιλεῖς, ὁ Βλαδίσλαος ὁ Νάνος καὶ ὁ Καζιμὶρ ὁ Μέγας, ἐπέτυχαν τὴν ἕνωσι καὶ τὴν ἀνόρθωσί της.

Ἱδρύθησαν Πανεπιστήμια, τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι ἤκμασαν καὶ ἡ Πολωνία ἔγινε μία ἀπὸ τὶς πιὸ πολιτισμένες χῶρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ 1386 στὸν Πολωνικὸ Θρόνο ἀνῆλθε ὁ Λιθουανὸς ἡγεμὼν Γιαγγέλων, ὁ ὁποῖος εἶχε νυμφευθῆ τὴν διάδοχον πριγκήπισσαν Ἐδβίγην, γαλλικῆς καταγωγῆς.

Ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Γιαγγελώνων ἡ Πολωνία εἶδε ἡμέρας ἀφθάστου δόξης καὶ τιμῆς. Οἱ στρατιές της κατενίκησαν ἐπανειλημμένως τοὺς Τεύτονας ἱππότας, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν κυριωτέραν γερμανικὴν ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας καὶ κατέκτησαν ὁλόκληρον τὴν Πρωσσίαν. Ἐπίσης πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Νότον κατετρόπωσαν τοὺς Ρώσσους καὶ τοὺς Τούρκους καὶ κατέκτησαν τὴν Λιβονίαν, τὴν Κουρλανδίαν, μέγα μέρος τῆς Ρωσσίας καὶ ἔφθασαν μέχρι Μολδαυΐας (Ρουμανίας). Ἡ Πολωνία ἀπετέλεσε κράτος ἐκτάσεως 940.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων!

Ἀτυχῶς ὁ βασιλεὺς Σιγισμόνδος Β' ἀπέθανε τὸ 1572 χωρὶς διάδοχο. Μαζὶ μ' αὐτὸν ἐξέλιπε ἡ δυναστεία τῶν Γιαγγελώνων καὶ ἄρχισε ἡ περίοδος τῆς ἐκλογῆς τῶν βασιλέων. Τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ ἡ παντοδυναμία τῶν εὐγενῶν ὑπῆρξαν τὰ κυριώτερα αἴτια τῆς παρακμῆς τῆς Πολωνίας — παρακμὴ ἡ ὁποία διήρκεσε δύο ὁλοκλήρους αἰῶνας μὲ σύντομες ἀναλαμπὲς μεγαλείου καὶ δόξης. Θ' ἀρκεσθοῦμε εἰς τὸ ν' ἀναφέρουμε τὶς ἐπικὲς ἐκστρατεῖες τοῦ Ἰωάννου Σομπιέσκυ κατὰ τῶν Τούρκων. Κάθε Εὐρωπαῖος πρέπει νὰ γνωρίζη ὅτι ἂν ὑπάρχη σήμερα Χριστιανικὸς πολιτισμὸς στὴν Εὐρώπη, αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς ἡρωϊκοὺς καβαλλάρηδες τοῦ Ἰωάννου Σομπιέσκυ, ὁ ὁποῖος ἀναχαίτισε καὶ συνέτριψε τὴν Τουρκικὴ ἐπιδρομὴ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Βιέννης (1683).

Ἡ Πολωνία, ὅμως, ἦταν καταδικασμένη καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ Ρωσσία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Πρωσσία ἐπωφελήθησαν τῆς ἀναρχίας ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν χώρα, γιὰ νὰ τὴν διαμελίσουν καὶ διανεμηθοῦν μεταξύ τους τὰ διάφορα τμήματά της. Τὸ μεγαλύτερο, μαζὶ μὲ τὴν Βαρσοβία περιῆλθε στοὺς Ρώσσους, παρὰ τὸν ἀπεγνωσμένο ἀγῶνα τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωος Κοσιοῦσκο.

Λίγα χρόνια ἀργότερα ὁ Μέγας Ναπολέων ἀπελευθέρωσε τοὺς Πολωνούς, δημιουργήσας τὸ Μέγα Δουκᾶτο τῆς Πολωνίας. Ἡ πτῶσις του, ὅμως, εἶχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν καὶ τὴν ἐκ νέου ὑποδούλωσιν τῆς Πολωνίας.

Ἐπηκολούθησε ἡ σκοτεινότερη περίοδος τῆς Πολωνικῆς Ἱστορίας — περίοδος ἡ ὁποία διήρκεσε μέχρι τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Οἱ Γερμανοί, οἱ προαιώνιοι ἐχθροὶ τῶν Πολωνῶν, εἶχαν πείσει τοὺς Αὐτοκράτορας τῆς Ρωσσίας ὅτι τὸ συμφέρον τους ἀπαιτοῦσε τὸ ξερρίζωμα κάθε ἐθνισμοῦ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν Πολωνῶν. Δυὸ φορὲς αὐτοί, τὸ 1830 καὶ τὸ 1863, ἐπαναστάτησαν κατὰ τῶν δυναστῶν τους. Οἱ ἐξεγέρσεις των, ὅμως, κατεπνίγησαν μέσα στὸ αἷμα.

Τὸ 1914, μόλις ἐξερράγη ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος, ὁ Τσάρος φοβούμενος νέαν ἐπανάστασιν, ἔσπευσε ν' ἀνακηρύξη τὴν Πολωνίαν εἰς ἀνεξάρτητον Κράτος μὲ βασιλέα τὸν ἑκάστοτε Αὐτοκράτορα τῶν Ρώσσων.

Τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πολωνίας ἀνεκήρυξαν ἐπίσης ἀργότερα καὶ οἱ Γερμανοί, ὅταν κατέλαβαν τὴν Βαρσοβία. Σκοπός τους ἦταν νὰ προσεταιρισθοῦν τοὺς Πολωνούς.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη πλειονότης τοῦ φιλελευθέρου Πολωνικοῦ Λαοῦ ηὔχετο τὴν νίκην τῶν Συμμάχων. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἐπετεύχθη, οἱ Πολωνοὶ εἶδαν τοὺς πόθους των νὰ πραγματοποιοῦνται: Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν ἐπεκύρωσε τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολωνικοῦ Κράτους καὶ ἡ νίκη τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Βεϋγκὰν ἐπὶ τῶν Μπολσεβίκων ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν του.

Καὶ σήμερα — σήμερα ἰδοὺ τί γράφουν αἱ πολωνικαὶ ἐφημερίδες: «Πιστεύομεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν τῆς Πολωνίας καὶ δὲν τρέφομεν πεπλανημένας ἐλπίδας περὶ ἐξωτερικῆς βοηθείας. Αἱ πολωνικαὶ λόγχαι ἀρκοῦν διὰ ν' ἀναχαιτίσουν οἱονδήποτε ἐχθρόν, ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἶνε αὐτός».

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

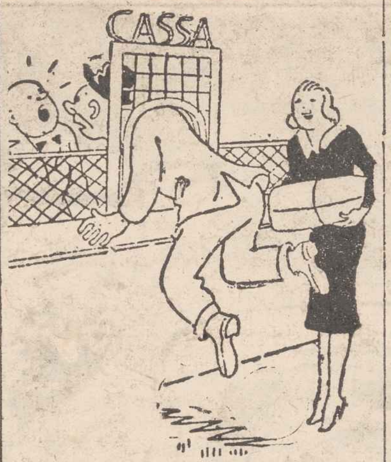

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί κάνενε, κύριε;
—Ἡ δεσποινὶς μοῦ εἶπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ταμεῖο!

Χαμόγελο

Ένας Άγγλος περιηγητής μπῆκε σ' ἕνα ρεστωρὰν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ φάη μανιτάρια. Δὲν γνώριζε ὅμως τὴ γλῶσσα κι' ἔτσι τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ παραγγείλη τὸ φαΐ ποὺ ἤθελε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε καὶ μὲ νοήματα εἶπε τοῦ γκαρσονιοῦ νὰ τοῦ φέρη χαρτὶ καὶ μολύβι γιὰ νὰ τοῦ σχεδιάση ὅ,τι ζητοῦσε.

Πράγματι, τοῦ ἐσχεδίασε ἕνα μανιτάρι κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ γκαρσόνι ἐπέστρεψε κρατῶντας στὸ χέρι του μιὰ ἀνοικτή... ὀμπρέλλα!

✪

Ὁ ὑπαίθριος πωλητὴς πωλοῦσε ἕνα ἐλιξήριο καὶ ὑπέσχετο στοὺς ἀφελεῖς, ὅτι μὲ τὴ χρῆσι του μποροῦσαν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια.

—Κυττάξετέ με, ἐφώναζε, διὰ νὰ παίρνω ἀπὸ τὸ φάρμακο, εἶμαι τώρα τριακοσίων χρονῶν!

—Εἶναι πράγματι τόσο μεγάλος, ὅσο λέει; ρώτησε ἕνας περίεργος διαβάτης τὸν νεαρὸ βοηθὸ τοῦ πωλητοῦ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω αὐτό, κύριε, ἀπάντησε ὁ βοηθός, γιατὶ ἐγὼ ἐργάζομαι μαζύ του μόνον ἑκατὸ χρόνια!

✪

—Μοῦ εἶπαν ὅτι σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν ἀρχίσατε μαθήματα πιάνου. Δὲν συναντήσατε καμμιὰ δυσκολία;

—Πῶς! Εἶχα νὰ παλαίψω μὲ ὁλόκληρη συνοικία...

✪

—Μοῦ ἐγγυᾶσθε, ὅτι τὸ πορτραῖτο μου θὰ μοῦ μοιάζη;

—Σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, ἀλλὰ ἐγγυηθῆτε μου καὶ σεῖς ὅτι παρ' ὅλ' αὐτὰ θὰ τὸ παραλάβετε...

✪

—Γιὰ νὰ καταλάβης πόσο τσιγγούνης εἶναι ὁ Κώστας, φτάνει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι δὲν ἀγοράζει ποτέ του ἡμεροδείχτη, γιατὶ φοβᾶται μὴν πεθάνη πρὶν τὸν χρησιμοποιήση ὅλον...

✪

—Ἔκανε κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σας καλὸ γάμο;
—Βεβαίως!
—Ποιός;
—Ἡ γυναίκα μου! ...

ΕΥΦΥΪΑ

—Ποῦ γεννήθηκες;
—Στὸ Νοσοκομεῖο!
—Μπᾶ! Καὶ ἀπὸ τί ἔπασχες;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΡΑΒΔΟΜΑΝΤΕΙΑ:
ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὡρισμένα ἄτομα εἶνε προικισμένα ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τὴν ἰδιότητα νὰ μαντεύουν τὴν ὕπαρξιν ὡρισμένων ἀντικειμένων ἢ οὐσιῶν, χωρὶς αἱ οὐσίαι αὐταὶ ἢ τ' ἀντικείμενα νὰ εἶνε ὁρατά;

Ἀπὸ αἰώνων οἱ ραβδομάντεις — ἢ ραβδοσκόποι — ὄχι μόνον ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν αὐτὴν τὴν ἰδιότητα, ἀλλὰ καὶ ἀσκοῦν τὴν τέχνην τῆς ραβδομαντείας.

Ἀλλὰ μόλις σήμερον ἡ ἐπιστήμη ἤρχισε νὰ ἐξετάζη σοβαρὰ τὸ πρόβλημα τῆς ραβδομαντείας, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας μᾶλλον ἀκίνδυνος κλάδος τῆς μαύρης μαγείας. Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς εἶνε ἡ ραβδομαντεία;

Σύμφωνα μὲ τὸν σημερινὸν ἐπιστημονικὸν ὁρισμόν της ραβδομαντεία ἢ ραβδοσκοπία καλεῖται ἡ ὑπὸ εἰδικοῦ ἀτόμου ἀνακάλυψις ὑπογείων στρωμάτων ὕδατος ἢ μετάλλων ἢ ἡ ἀνεύρεσις κεκρυμμένων ἀντικειμένων τῇ βοηθείᾳ μικρᾶς ράβδου.

Κατ' ἐπέκτασιν, ραβδομαντεία καλεῖται ἐπίσης καὶ ὅταν ἀντὶ ράβδου χρησιμοποιεῖται μικρὸν ἐκκρεμές, δηλαδὴ μία μεταλλίνη σφαῖρα κρεμασμένη εἰς τὴν ἄκρην λεπτοῦ σύρματος.

Τὰ φαινόμενα τῆς ραβδομαντείας ἦσαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὰ καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἀπεκάλουν τοὺς ραβδομάντεις «ὑδατοφάντας», διότι αὐτοὶ ἠσχολοῦντο τότε κυρίως μὲ τὴν ἀνακάλυψιν κοιτασμάτων ὕδατος πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη μόνον περὶ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ἤρχισε νὰ λαμβάνη σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τὴν ραβδομαντείαν. Τὸ 1852 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐπιστημῶν ἀνέθεσεν εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ φαινομένου. Μολαταῦτα ὑπῆρχαν ἀκόμη πολλοὶ δύσπιστοι καὶ μόλις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀπεδείχθη πλέον κατόπιν πειραματικῶν μελετῶν μὴ ἐπιδεχομένων καμμίαν ἀμφισβήτησιν, ὅτι ἡ ραβδομαντεία εἶνε πραγματικὴ ἐπιστήμη καὶ ὄχι μέσον ἐξαπατήσεως τῶν ἀφελῶν.

Τὰ σχετικὰ πειράματα γίνονται ὡς ἑξῆς: Ὁ ραβδομάντης κρατεῖ εἰς ἑκάστην τῶν χειρῶν του τὸ ἕτερον τῶν σκελῶν μικρᾶς διχαλωτῆς ράβδου σχήματος V ἢ Y ἀνεστραμμένου. Μόλις διέλθη ἐπάνω ἀπὸ ὑπόγεια στρώματα ὕδατος ἢ μετάλλων, ἡ ράβδος κινεῖται μὲ ἀκατανίκητον δύναμιν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἢ καὶ ἀναστρέφεται τελείως.

Ἂν ὁ ραβδομάντης ἀντὶ ράβδου κρατῆ ἐκκρεμές, αὐτὸ ἀρχίζει νὰ ταλαντεύεται ἢ νὰ διαγράφη κύκλους.

Καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου; θὰ ἐρωτήσετε.

Ἡ πιθανωτέρα ἐκδοχὴ εἶνε ὅτι τόσον τὸ ὕδωρ ὅσον καὶ τὰ διάφορα μέταλλα ἐκπέμπουν ἀκτινοβολίας, ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα, αἰσθητὰ μόνον εἰς νευρικῶς εὐπαθῆ ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐπηρεαζόμενα θέτουν εἰς κίνησιν τὸ ραβδὶ ἢ τὸ ἐκκρεμὲς δι' ἀσυναισθήτων μυστικῶν κινήσεων τῶν χειρῶν των.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ βεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁσάκις ὁ ραβδομάντης φορεῖ γάντια μάλλινα ἢ μεταξωτὰ ἢ καὶ ὑποδήματα ἀπὸ καουτσούκ, οὐδεμία κίνησις τοῦ ραβδίου ἢ τοῦ ἐκκρεμοῦς παρατηρεῖται, ἀσφαλῶς διότι τὸ μετάξι, τὸ μαλλί, ὅπως καὶ τὸ καουτσοὺκ εἶνε οὐσίαι ἀπομονωτικαί.

Μὲ ἄλλους λόγους τὸ ραβδὶ ἢ τὸ ἐκκρεμὲς θὰ ἠμποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν μὲ μίαν ραδιοφωνικὴν συσκευὴν καὶ ὁ ραβδοσκόπος μὲ τὸν ἀκροατὴν ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τὴν λῆψιν τῶν κυμάτων.

Σύμφωνα μὲ τὰς στατιστικὰς τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας Ραβδομάντεων ἡ ὁποία ἀριθμεῖ 350 μέλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ἡ ἐπιτυχία ἀνακαλύψεως εἶνε διὰ μὲν τὸ ὕδωρ 89 ο)ο διὰ τὰ μέταλλα 80 ο)ο, διὰ τὰ ὑπόγεια σπήλαια 87 ο)ο καὶ διὰ τὰ ἀνθρακοφόρα κοιτάσματα 55 ο)ο.

Ὡς μέσον ἀνακαλύψεως ὑπογείων στρωμάτων ὕδατος καὶ μετάλλων ἡ ραβδομαντεία ἔχει ἀναγνωρισθῆ ἐπισήμως. Λόγου χάριν, τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν αἱ ὁποῖαι ἐκμεταλλεύονται τὰ ὀρυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, περιλαμβάνει καὶ πολλοὺς ἐπαγγελματίας ραβδομάντεις, πλουσίως ἀμειβομένους.

✪

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑπόγεια στρώματα ὕδατος ἢ μετάλλων καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόγεια σπήλαια, οἱ ραβδομάντεις ἠμποροῦν ν' ἀνεύρουν καὶ διάφορα κεκρυμμένα ἀντικείμενα. Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, λόγου χάριν, κατώρθωνε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, νὰ μαντεύη ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν μέχρι διακοσίων μέτρων τὴν ὕπαρξιν ναρκῶν.

Ἡ Σκώτλαντ Γυὰρντ ἔχει στὴν ὑπηρεσίαν της ραβδοσκόπους, οἱ ὁποῖοι τὴν βοηθοῦν εἰς τὰς ἐρεύνας της.

Κάποτε, πρὸς προσωπικήν του διασκέδασιν, ἐπεχείρησε νὰ καθορίση τὸν ἀριθμὸν τῶν ναρκῶν ποὺ ἦσαν τοποθετημέναι εἰς τὴν εἴσοδον ἑνὸς ἀγγλικοῦ λιμένος πρὸς προστασίαν του. Εὗρε ὅτι ἦσαν δεκατέσσαρες. Ὁ λιμενάρχης ἐν τούτοις τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι μόνον ἑπτὰ νάρκαι εἶχαν τοποθετηθῆ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανέλαβε τὸ πείραμα, διὰ νὰ εὕρη καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ναρκῶν. Κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν ἔρευναν διεπιστώθη ὅτι ὄντως ἐκτὸς τῶν ἑπτὰ ναρκῶν, εἶχαν τοποθετηθῆ ὑπὸ γερμανικοῦ ὑποβρυχίου καὶ ἄλλαι ἑπτά.

Οἱ ραβδομάντεις, ὅμως, ἀνακαλύπτουν καὶ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἀποκλείεται νὰ ἐκπέμπουν ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα, λόγου χάριν, πτώματα ἀνθρώπων ἢ ζώων. Ἡ Σκώτλαντ Γυὰρντ ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της τέσσαρας ἀρίστους ραβδοσκόπους, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς κατὰ τὰς διεξαγομένας ἐρεύνας.

Παρόμοια φαινόμενα, ἀνεξήγητα διὰ τῆς θεωρίας τῆς ἀκτινοβολίας τῶν σωμάτων, ὀφείλονται φαίνεται εἰς τὴν διόρασιν, ἕνα μυστηριῶδες ἔνστικτον τὸ ὁποῖον καθοδηγεῖ τοὺς ραβδοσκόπους.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Πιστεύεις πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ζήση ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς μυαλό;

—Βεβαιότατα: Ἀφοῦ μεθαύριο γιορτάζουμε τὰ σαράντα σου χρόνια!

* * *

Ζωγράφος: Νὰ σᾶς ζωγραφίσω μὲ σμόκιν;

Νεόπλουτος: Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἐλᾶτε καὶ μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, ἂν θέλετε...

* * *

Ὁ γαμπρός: Ἄχ, πῶς περιμένω νάρθῆ ἐπὶ τέλους ἡ νύκτα, ἀγάπη μου!

Ἡ νύμφη: Κι' ἐγώ, χρυσέ μου!

Ὁ γαμπρός: Μπᾶ! Ὥστε καὶ σένα σὲ στενεύουν τὰ παπούτσια σου;

* * *

Ἐκείνη: Μήπως μοῦ ἔφεραν τὸ καινούργιο μου μαγιώ; Ἦρθε ὁ ταχυδρόμος;

Ἐκεῖνος: Ὄχι, ἀγάπη μου. Ἕνα γράμμα μόνο σοῦ ἔφεραν.

Ἐκείνη: Ἄ, ὡραῖα! Αὐτὸ εἶναι. Μέσα στὸ φάκελλο εἶναι τὸ μαγιώ...

* * *

—Βαρέθηκες τὴ ζωή σου καὶ θέλεις νὰ σκοτωθῆς; Καὶ τί εἴδους αὐτοκτονία διάλεξες;

—Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη: Διστάζω μεταξὺ ἑνὸς κεραυνοῦ καὶ ἑνὸς σεισμοῦ!

* * *

Μιὰ παρέα νέων ταξίδευε μὲ τὸ τραῖνο. Οἱ δέκα ἀπ' αὐτοὺς ἐδιάβαζαν ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἑνδέκατος ξέσπασε σὲ βαθεῖς καὶ σπαραξικάρδιους γόους.

Οἱ ἄλλοι τὸν κύτταζαν ἀνήσυχοι καὶ ἕνας τοὔβαλε λίγο κονιὰκ στὸ στόμα.

— Πῶς αἰσθάνεσαι τώρα;

—Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ προσβληθεὶς ἀπὸ τὴν κρίσι.

—Μὰ τί σοῦ συνέβαινε, λοιπόν;

—Ἐμένα; Τίποτε.

—Τότε λοιπὸν γιατί βογγοῦσες; ρώτησε ἕνας ἄλλος.

—Ἐγὼ βογγοῦσα; Μὰ δὲν βογγοῦσα. Τραγουδοῦσα, καλέ.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ

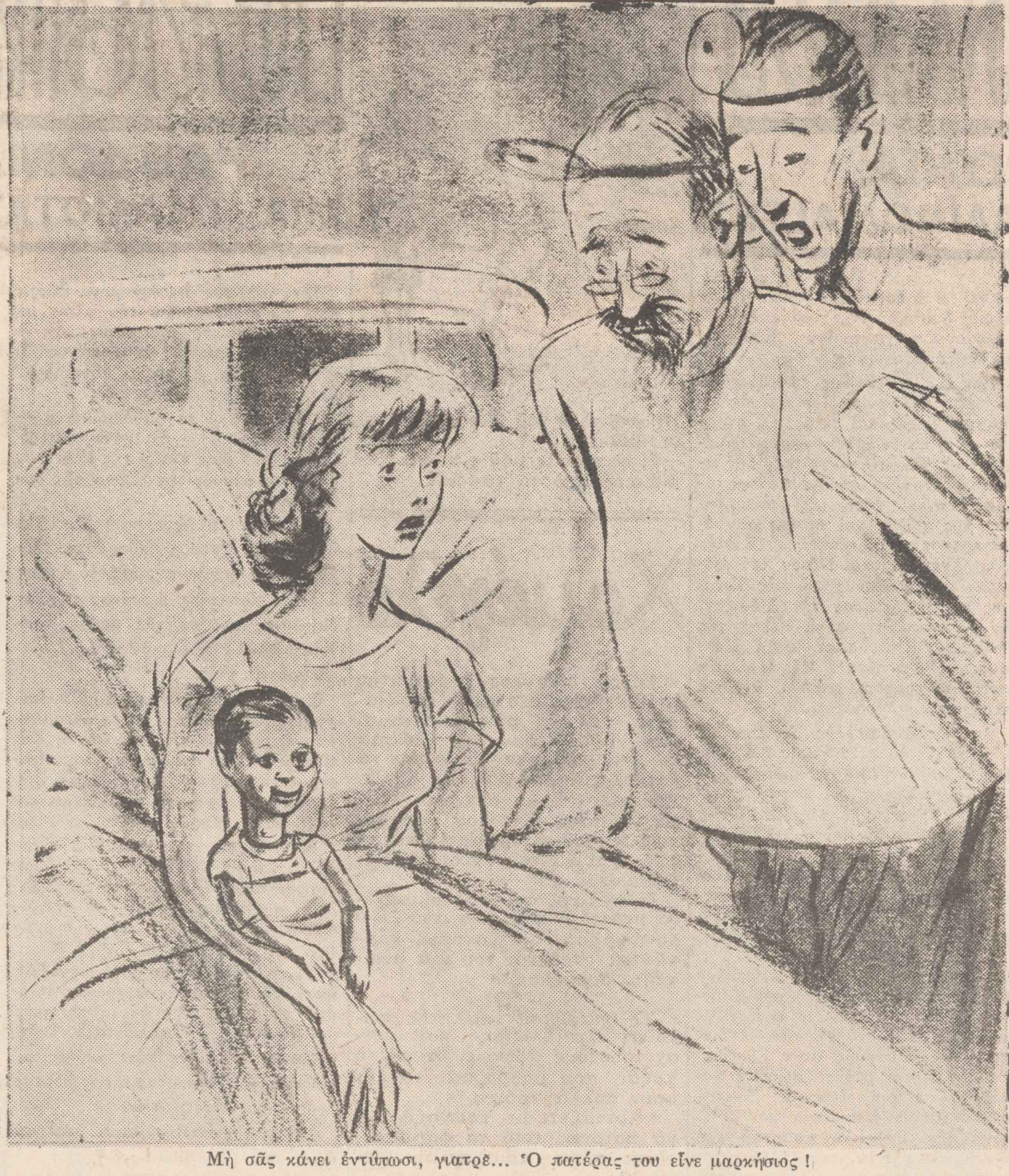

Μὴ σᾶς κάνει ἐντύπωσι, γιατρέ... Ὁ πατέρας του εἶνε μαρκήσιος!

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερὰ βασανιστήρια ἦταν καὶ «τ' ἀχλάδια τῆς ἀγωνίας» ποὺ ἔβαζαν μέσα στὸ στόμα τῶν καταδίκων καὶ τὰ μεγάλωναν μὲ κάποιο μηχανισμὸ γιὰ νὰ μὴν μπορῆ νὰ φωνάξη ὁ βασανιζόμενος. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν γιὰ τοὺς ἄνδρας. Στὴν Ἀγγλία εἶχεν ἐφαρμοσθῆ ἕνα εἶδος φιμώτρου γιὰ τὶς κουτσομπόλες, τὸ ὁποῖον διετηρήθη ἐπὶ 400 ἔτη καὶ κατηργήθη μόλις τὸ 1824. Ἡ κακολογία τῶν γυναικῶν ἐτιμωρεῖτο μὲ τὸ φίμωτρον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐφηρμόζετο στὸ στόμα, ἐκρατοῦσε τὴν γλῶσσα ἀκίνητη καὶ ἦταν δεμένο γύρω στὸ κεφάλι σὰν κάσκα. Τὸ ὠνόμαζαν δὲ «δεσμὰ τῆς φλυαρίας» ἢ «δεσμὰ τῆς κουτσομπόλας».

* * *

Τί βγάζει κανεὶς ἀπὸ ἕνα τόννο ὀρυκτοῦ ἄνθρακος; Ὅταν τὸν ὑποβάλη κανεὶς εἰς ξηρὰν ἀνάλυσιν θὰ παράγη πολλὰ κυβ. μέτρα ἀεριόφωτος, 681 κιλὰ κόκ, 90 λίτρες ἀμωνίας, 63 κιλὰ κατράμι τὸ ὁποῖον ἀναλυόμενον ἀποδίδει 8 κιλὰ κρεοζότο, 6 κιλὰ πυκνὸ λάδι, 4 κιλὰ κίτρινης νάφθας, 3 κιλὰ ναφθαλίνης, 2 κιλὰ ναφτόλ, 1 κιλὸ ἀλιζαρίνης, 0,7 φενόλ, 0,5 ὀτρίνης, 0,5 ἀνιλίνης, 0,21 ἀνθρακίτη, 0,4 τολουένης.

* * *

Κάποτε οἱ φόροι ὑπῆρξαν ἐξωφρενικοί. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Πέτρος ὁ Μέγας ἀπεφάσισε κάποτε νὰ ἐπιβάλη φόρον εἰς τὴν γενειάδα, ποὺ ἦταν τόσο μόδα εἰς ὅλο τὸ κράτος του. Ἐδημοσιεύθη ὅτι οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἀστοί, οἱ καλλιτέχναι — ἐκτὸς τῶν ἱερέων καὶ τῶν χωρικῶν — ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσουν 100 ρούβλια γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ γένεια τους. Οἱ πτωχοὶ ἐπλήρωναν ἕνα καπίκι. Ἡ δυσαρέσκεια ἦταν γενικὴ καὶ τὸ μέτρον ἐφηρμόσθη μὲ αὐστηρότητα ἀφοῦ ὄργανα τοῦ Κράτους ἐκρατοῦσαν ψαλλίδι κι' ἐκούρευαν τοὺς μὴ συμμορφουμένους. Στὸ τέλος ὅλοι ὑπήκουσαν.

ΛΟΥΛΑΚΙ ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ

"ΝΤΕΣΤΡΕ„

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα

Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον

Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι

Πωλεῖται παντοῦ

ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„

ΜΠΡΑΣΣΟ
ΤΟ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΣΤΙΛΒΩΜΑ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΟΛΙΓΑΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΚΑΜΝΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΣΑΣ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΣΑΝ ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ

Brasso

ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„

Η
ΧΑΡΑ
ΤΟΥ
ΣΠΙΤΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας ἐπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸ σπίτι ἑνὸς παπᾶ τῆς ἐπισκοπῆς του. Ὅταν ὅμως εἰσήχθη στὸ σαλόνι τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ βρῆκε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ ἦταν ὁ νεαρὸς γυιός τοῦ παπᾶ, ἡλικίας ἐννηὰ χρονῶν.

— Σᾶς εἶχα δῆ ἀπὸ ὡρῶν, εἶπε στὸν ἐπίσκοπο μὲ ὑπερηφάνεια.

— Πότε; ρώτησε ὁ ἐπίσκοπος. Ἐγὼ δὲν σὲ θυμᾶμαι μικρέ μου.

Ὁ μικρὸς τότε ἔδειξε μιὰ πλαισιωμένη φωτογραφία τοῦ ἐπισκόπου, ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο. Ὁ ἐπίσκοπος βλέποντάς την κολακεύτηκε ὄχι ὅμως γιὰ πολὺ ὥρα.

— Δὲν φαντάζεσθε, τοῦ ἐξήγησε συνεχίζοντας ὁ γυιός τοῦ παπᾶ, τί κόπο καὶ ὥρα χρειάστηκε ὁ μπαμπᾶς ὥσπου νὰ τὴν βρῆ στὴ σοφίτα καὶ νὰ τὴν κρεμάση στὸν τοῖχο.

* * *

Ἕνας φιλόδοξος ἀξιωματοῦχος ἐδέχθη τὴν ἑξῆς παρατήρησι ἀπὸ ἕνα φίλο του.

— Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ σὲ γνωρίζω βλέπω νὰ μὴ φορᾶς τὰ μετάλλιά σου.

— Διάβολε! φώναξε ὁ φιλόδοξος ἀξιωματοῦχος. Ξέχασα νὰ τὰ βγάλω ἀπὸ τὶς πυτζάμες μου!

* * *

Ὁ κολυμβητής.—Γρήγορα, κύριε πόλισμαν, κλείδωσέ με στὸ κρατητήριον. Πρὸ ὀλίγου ἔρριξα τὴ πεθερά μου στὴ θάλασσα.

Ὁ πόλισμαν. — Πῶς! Καὶ τὴν ἔπνιξες;

Ὁ κολυμβητής.— Ὄχι. Μὰ γι' αὐτὸ θέλω νὰ μὲ κλειδώσης στὸ κρατητήριο.

* * *

Κάποιος ἐπέστρεφε ἀπὸ γλέντι καὶ ἦταν σὲ κατάστασι τέτοια ὥστε...νὰ χάση τὸ τραῖνο, ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε σπίτι του. Μετὰ τὴν ἀπώλεια αὐτὴ εἶδε ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἕναν γείτονά του, ὁ ὁποῖος βρισκότανε στὴν ἴδια κατάστασι μὲ τὴ δική του. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ μποροῦσες νὰ μὲ πᾶς σπίτι μὲ τὸ αὐτοκίνητο;

Ὁ ἄλλος προθυμοποιήθηκε νὰ ὁδηγήση τὸ αὐτοκίνητο ποὺ στάθμευε ἐκεῖ καὶ σὲ μισῆ ὥρα βρίσκονταν στὸν δρόμο τῶν σπιτιῶν τους.

— Τώρα, εἶπε ὁ ὁδηγός, κυττάζοντας τοῦ γείτονά του τὸ σπίτι. Ποῦ βρίσκεται τὸ γκαράζ σου;

— Δὲν ἔχω κανένα γκαράζ· φίλε μου·

— Τότε ποῦ ἀφίνεις τὸ αὐτοκίνητό σου;

— Δὲν ἔχω κανένα αὐτοκίνητο.

— Μὰ ὅταν σὲ εἶδα ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἀκουμποῦσες σ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Τὸ ξέρω. Μὰ ἀφοῦ εἶμαι μεθυσμένος δὲν ἔπρεπε κάπου ν' ἀκουμπῶ;

* * *

Ὁ Μπλὸχ ἔχει ἕνα πολὺ χαριτωμένο παιδί.

— Τώρα θὰ δοῦμε ἂν κάνη γιὰ ἔμπορος, λέει ὁ φίλος του ὁ Κοέν. Ἔλα δῶ μικρέ.

Τὸ παιδάκι πλησιάζει:

— Νὰ πάρε αὐτὸ τὸ εἰκοσάρι καὶ ἄντε νὰ τὸ ἀλλάξης· Ἂν τὰ καταφέρης θὰ σοῦ δώσω ἕνα δίφραγκο.

Ὁ μικρὸς παίρνει τὸ εἰκοσάρι καὶ γυρίζει σὲ τρία λεπτὰ μὲ ψιλά.

— Μπράβο σου, λέει ὁ Μπλόχ. Βλέπεις ποὺ τὰ κατάφερε;

— Μιὰ χαρά, ἀποκρίνεται ὁ Κοέν. Καὶ δὲν ξέρεις τὸ σπουδαιότερο. Τὸ εἰκοσάρι ἦτανε κάλπικο.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΣ

ΤΟΥ ΚΑΖΙΜΙΡ ΓΚΟΥΤΜΑΝ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ κύριος Ἰανόβσκυ, ἑτοίμασε τὸν καφέ του μόνος του. Ἡ κόρη του εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ, σταλμένη ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ ὁποῖο ἐργαζότανε, γιὰ νὰ κλείση κάποια δουλειά.

Ὁ κύριος Ἰανόβσκυ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἔδειχνε ἀκόμα ἔξη τὸ πρωΐ. Εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ἑτοιμαστῆ μὲ τὴν ἡσυχία του, γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά του. Ντύθηκε λοιπόν, κάπνισε τὸ τσιγαράκι του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

—Κι' ὅπως περνοῦσε ἕνα σταυροδρόμι ἕνα κάρρο τὸν ἀναποδογύρισε...

Ἐκεῖνο ποὺ ξάφνισε τὸν κύριο Ἰανόβσκυ ἦτανε οἱ φωνὲς τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. «Τί διάβολο, σκέφτηκε, οἱ ἐφημερίδες βγαίνουνε στὶς ἑφτά. Ἔχει γοῦστο νὰ ἔκανα λάθος στὴν ὥρα;»

Κύτταξε τὸ δημοτικὸ ρολόϊ. Ἔδειχνε ἑφτὰ καὶ τέταρτο, ἐνῷ τὸ δικό του, ἔδειχνε μόλις ἔξη καὶ τέταρτο. Ὁ κύριος Ἰανόβσκυ ἵδρωσε ἀπὸ ἀγωνία. Φαίνεται ὅτι κουρτίζοντας αὐτὴ τὴν ἀναθεματισμένη μηχανή, τὴν ἔβαλε κατὰ λάθος μιὰ ὥρα πίσω. Τώρα ἔπρεπε νὰ βιαστῆ. Ἀγόρασε λοιπὸν μιὰ ἐφημερίδα καὶ πήδησε στὸ λεωφορεῖο. Ξαφνικά ἐκεῖ ποὺ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ταράχτηκε. Τὸ μάτι του πῆρε τὸ ὄνομα τῆς κόρης του στὴν τελευταία σελίδα. Ὁ κύριος Ἰανόβσκυ κράτησε τὴν ἀναπνοή του, καὶ διάβασε: «Χθὲς εὑρέθη εἰς τὸν ποταμὸν Βιστούλαν πτῶμα νεαρᾶς γυναικός. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν προέκυψεν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς δεσποινίδος Ἰανίνας Ἰανόβσκα, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ηὐτοκτόνησε δι' ἀγνώστους λόγους. Τὸ πτῶμα της μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροτομεῖον».

Ὁ κύριος Ἰανόβσκυ σηκώθηκε ἀπάνω σὰν τρελλός, πήδηξε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο κι' ἄρχισε νὰ τρέχη στὸ νεκροτομεῖο. Ἀπὸ τὴν ταραχή του δὲν ἔβλεπε μπροστά του. Κι' ὅπως περνοῦσε ἕνα σταυροδρόμι ἕνα κάρρο τὸν ἀναποδογύρισε...

* * *

Οἱ ἐφημερίδες στὴν ἀπογευματινὴ ἔκδοσι:

«Ἡ ἀναγραφεῖσα εἴδησις περὶ ἀνευρέσεως πτώματος ἀνήκοντος εἰς τὴν Δ)δα Ἰανόβσκα δὲν εἶνε ἀκριβής. Τὸ ἀνευρεθὲν πτῶμα ἀνῆκεν εἰς τὴν Δ)ίδα Ἰανκόσβσκα».

* * *

Οἱ ἐφημερίδες τὸ ἑπόμενο πρωῒ:

«Ἅμαξα παρέσυρε χθὲς τὸν κ. Ἰανόβσκυ καὶ τὸν ἐτραυμάτισε θανασίμως. Τὸ θῦμα μεταφερόμενον εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐξέπνευσε».

* * *

Ἡ δεσποινὶς Ἰανίνα Ἰανόβσκα διάβασε τὴν τελευταία αὐτὴ εἴδησι, μέσα στὸ τραῖνο ποὺ τὴν ἔφερνε στὴ Βαρσοβία. Φτάνοντας στὸ σταθμό, ἔτρεξε σαστισμένη στὴν ἀστυνομία. Φυσικὰ βρέθηκε ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τὴν πῆρε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες του καὶ τὴν κομμάτιασε.

* * *

Οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες:

«Ὁ ὑπὸ κάρρου τραυματισθεὶς Ἰανόβσκυ δὲν ἀπέθανε ὡς κακῶς ἀνεγράφη, ἀλλὰ μόνον ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς».

* * *

Οἱ πρωϊνὲς ἐφημερίδες:

«Τραγικὸν δυστύχημα συνέβη χθὲς εἰς τὴν Ἰανίναν Ἰανόβσκα. Αὕτη ἀναγνώσασα τὴν ἀνακριβῆ εἴδησιν περὶ θανάτου τοῦ πατρός της τραυματισθέντος ὑπὸ κάρρου, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ παρασυρθεῖσα ὑπ' αὐτοκινήτου, διεμελίσθη οἰκτρῶς».

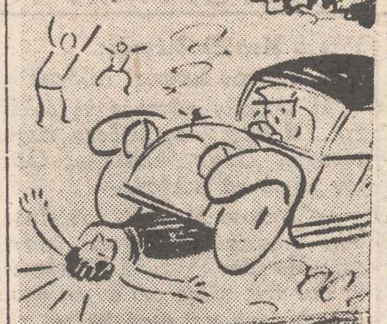

—..."Ἕνα αὐτοκίνητο τὴν πῆρε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες του...

* * *

Οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες:

«Ἀπέθανε σήμερον τὴν μεσημβρίαν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, ὁ ἔγκριτος τμηματάρχης τῶν ἐργοστασίων Α... Ἰανόβσκυ. Ὁ θάνατός του ἀπεδόθη εἰς τὴν συγκίνησίν του διὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς κόρης του Ἰανίνας ὑπ' αὐτοκινήτου».

* * *

Κι' ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν ἐπειδὴ ὁ μακαρίτης Ἰανόβσκυ ἔβαλε κατὰ λάθος τὸ ρολόϊ του μιὰ ὥρα πίσω...

ΚΑΖΙΜΙΡ ΓΚΟΥΤΜΑΝ

ΜΕΤΡΟΝ

Τὸ Ἑλλ. ραδιόφωνον ΜΕΤΡΟΝ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς ὁλομελείας αὐτῆς ὡς ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἀλλοδαπά.

Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 65. Τηλ. 54-617

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας ναυτικὸς δώρισε στὴ γυναῖκα του ἕναν παπαγάλο, ποὺ εἶχε μιὰ γλῶσσα τρομερή. Γιὰ νὰ περιορίση, λοιπόν, τὴν ὑβριστικὴ διάθεσι τοῦ πουλιοῦ, ὁ ναυτικὸς τὸ κατάβρεξε ὅπως ἦταν στὸ κλουβί.

Ἀργότερα ἡ γυναῖκα τοῦ ναυτικοῦ βλέποντας τὸν παπαγάλο μούσκεμα τοῦ εἶπε χαϊδευτικά:

— Τί ἔχεις Πόλλυ;

— Καλά, ἀπάντησε ὁ παπαγάλος. Ποῦ βρισκόσουνα ὅμως κυρία σ' αὐτὸν τόν...τυφῶνα;

* * *

Δυὸ ἐρασιτέχνες ψαράδες δὲν μποροῦσαν νὰ πιάσουν οὔτε ἕνα ψάρι μολονότι ψάρευαν μὲ καλάμια ἀρκετὴ ὥρα.

Ξαφνικὰ τοὺς πλησίασε ἕνα παιδί. Κάθησε ἀνάμεσά τους στὸ μῶλο, ἑτοίμασε τὸ ἀγκίστρι του καὶ σὲ τρία λεπτὰ ἔπιασε ἕνα μεγάλο ψάρι, τὸ ὁποῖο ὅμως ἄφησε νὰ πέση πάλι στὴ θάλασσα.

— Εἶσαι τυχερός, παιδί μου, εἶπε ὁ ἕνας.

Τὸ παιδὶ δὲν ἀπάντησε˙ ἀλλὰ σὲ λίγο ἔπιασε μὲ τὸ ἀγκίστρι του ἕνα δεύτερο ψάρι, μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, τὸ ὁποῖο ἄφησε κι' αὐτό.

— Ἔ! τοῦ φώναξε ὁ ἄλλος ψαρᾶς. Γιατί τὰ ξαναπετᾶς στὴ θάλασσα τὰ ψάρια ποὺ πιάνεις;

— Γιατί τὸ τηγάνι τῆς παρέας μου δὲν χωρεῖ τόσο μεγάλα ψάρια ποὺ πιάνω, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ψαρᾶς.

* * *

— Δὲν εἶπες ὅτι τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου σου εἶνε χειρότερο ἀπὸ τὸ δάγκωμά του;

— Ναί.

— Τότε πρὸς Θεοῦ! Μὴν τὸν ἀφίνεις νὰ γαυγίζη γιατὶ μόλις μὲ δάγκωσε.

* * *

Ὁ ἀλήτης.—Μόλις πληροφορήθηκα, κυρία, ὅτι προσφέρετε μιὰν ἀμοιβὴ γιὰ τὸν σκύλο σας ποὺ ἐχάσατε.

Ἡ κυρία.—Ὕψιστε Θεέ! Μήπως βρήκατε, λοιπόν, τὴν Φιφῆ μου;

Ὁ ἀλήτης.—Ὄχι δὲν τὴν βρῆκα· Σκέπτομαι ὅμως νὰ συμμετάσχω κι' ἐγὼ στὶς σχετικὲς ἔρευνες καὶ ἦρθα νὰ μοῦ δώσετε μιὰν μικρὴ προκαταβολή.

* * *

Δυὸ φίλοι συναντήθηκαν στὸ δρόμο· Ὁ ἕνας τότε παρατήρησε ὅτι τὰ χέρια τοῦ ἄλλου ἦσαν λερωμένα.

— Γιατί τὰ χέρια σου εἶνε γεμᾶτα μουντζοῦρα;

— Γιατὶ ἤμουνα στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ κι' ἀποχαιρέτησα τὴ γυναῖκα μου ποὔφευγε γιὰ ταξίδι.

— Καὶ λέρωσες γι' αὐτὸ τὰ χέρια σου;

— Ξέρεις...Χάϊδεψα τὴν ἀτμομηχανή.

* * *

Ὁ γιατρός.—Τί ἔχεις πάλι ποὺ ἔπεσες στὸ κρεββάτι;

Ὁ ἄρρωστος.—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, γιατρέ. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω.

Ὁ γιατρός.—Μὲ τέτοιες ἰδέες ποὺ ἔχεις δὲν ἔκαμες ἄσχημα ποὺ μὲ φώναξες.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

8ον

— Στὴ λεωφόρο τῆς Νότρ-Ντὰμ θὰ φθάσουμε τὸ ἀργότερο στὶς δώδεκα, εἶπε τώρα ὁ Μαρσέλ. Γιὰ πές μου ὅμως, τί θὲς νὰ κάμω ἐγὼ ἐκεῖ πέρα;

— Θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα μόλις φθάσουμε, τοῦ ἀπάντησε, πάντα ἀνήσυχη ἡ Σεβερίν.

Ὁ Μαρσὲλ κατάλαβε, ὅτι μόνον ἅμα ἔφθαναν στὴ Νότρ-Ντὰμ θὰ μποροῦσε πάλι νὰ συγκεντρώση ἡ Σεβερὶν τὶς σκέψεις της. Πρὸς τὸ παρόν, ἡ ἀγωνία της μήπως δὲν φθάσουν ἐγκαίρως, τὴν ἐταλάνιζε τόσο, ὥστε κάθε συνεννόησι μαζύ της ἦταν τελείως ἀδύνατη.

Γι' αὐτὸ τῆς εἶπε:

— Ἐμπρὸς πᾶμε, εἶμαι ἕτοιμος. Πέρασε ἐμπρός.

Ἐνῷ ὅμως ἡ Σεβερὶν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, αὐτὸς ἔψαξε γρήγορα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του, κάτι πῆρε στὸ χέρι του καὶ τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὴ δεξιά του τσέπη.Μόλις βγῆκαν ἔξω στὸ δρόμο, ἡ Σεβερὶν δὲν παρετήρησε, ὅτι ὁΜαρσὲλ ἀπέφυγε νὰ πάρη ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα ταξὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐμπρός τους, ἀλλὰ πέρασε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο καὶ κατευθύνθηκε σ' ἕνα μικρὸ γκαρὰζ ποὺ εἶχε τὴν εἴσοδό του στὸ πρῶτο στενὸ ποὺ ἀπάντησαν. Ἔξαφνα τὸν εἶδε νὰ συγκουβεντιάζῃ μ' ἕναν ἄντρα μικρόσωμο, ποὺ φοροῦσε ἐργατικὴ μπλούζα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στεκόταν ἀπ' ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ γκαράζ· Ἡ Σεβερὶν προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ γι' αὐτὴ τὴν καθυστέρησι, ἀλλὰ ὁ Μαρσὲλ τῆς ἀπάντησε σὲ πρόστυχο τόνο:

— Σὺ μὴν ἀνακατεύεσαι καθόλου. Δὲν θὰ μὲ μάθης τί πρέπει νὰ κάμω.

Κατόπιν γυρίζοντας πρὸς τὸν συνομιλητή του τοῦ εἶπε:

— Ἀλβέρτο σὲ περιμένω. Πρόκειται γιὰ φιλικὴ ἐκδούλευσι.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ Σεβερὶν καὶ ὁ Μαρσὲλ ἀνέβαιναν σ' ἕνα παληὸ «φορτάκι». Στὸ τιμόνι καθόταν ὁ Ἀλμπὲρ μὲ τὴν ἐργατική του μπλούζα καὶ χωρὶς κολλάρο.

Ἔπειτα ἀπὸ μισῆς ὥρας διαδρομὴ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὸς στὴν Νότρ-Ντάμ, καὶ κοντὰ στὸν μικρὸ κῆπο πού, ὅπως ἤξερε ἡ Σεβερίν, τὸν διέσχιζεν ὁ Πέτρος κάθε μεσημέρι γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο στὸ σπίτι του.

— Θὰ μείνης νὰ μᾶς περιμένης, ὥσπου νὰ τελειώσουμε τὴν δουλειά μας, εἶπεν ὁ Μαρσὲλ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Ἀλμπὲρ δύσθυμος ἀπάντησε.

— Μόνον γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν Ἱππόλυτο, ἀποφασίζω νὰ μπλεχτῶ σὲ μιὰ τέτοια βρωμοδουλειά·

Χωρὶς νὰ τοῦ δώση καμμιὰ σημασία ὁ Μαρσὲλ πῆρε τὴν Σεβερὶν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ κηπάριο.

Κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι καὶ τότε ὁ Μαρσὲλ διέταξε:

— Λοιπὸν ἐμπρός! μίλησε:

Ἡ Σεβερὶν κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα πάρα τέταρτο. Εἶχε ἑπομένως ὅλον τὸν καιρὸ νὰ μιλήση.

— Ἄκουσε Μαρσέλ, τοῦ εἶπε: Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἤμουν στῆς Μαντὰμ Ἀναι, ἦλθε κάποιος ποὺ εἶνε φίλος τοῦ ἄντρα μου. Στὶς δώδεκα καὶ μισὴ θὰ τοῦ τὰ πῆ ὅλα.

— Τὸ κάθαρμα!!... οὔρλιαξε ὁ Μαρσέλ.

Καὶ κατόπιν μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐπίεζε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ τὴν κάμη νἀφανῆ ψυχρὴ καὶ σκληρὴ συνέχισε:

— Καταλαβαίνω. Δὲν θέλεις ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μιλήση στὸν ἄντρα σου. Ἂν μοῦ τὸ εἶχες πῆ νωρίτερα τὰ πράγματα θὰ ἦσαν εὐκολώτερα.

— Μὰ μόλις σήμερα τὸ πρωῒ τὸ ἔμαθα.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Σεβερὶν ἀμέσως ἔτρεξε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ ζητήση τὴν βοήθειά του, ἐκολάκευσε καὶ συνεκίνησε τὸν Μαρσέλ.

— Καλά, τῆς εἶπε. Μὴν ἀνησυχεῖς. Θὰ τὴν κανονίσω τὴν ὑπόθεσι.

Κατόπιν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ παγκάκι ποὺ ἦσαν καθισμένοι καὶ ἀποτραβήχτηκε μαζύ της σ' ἕναν ἄλλον πάγκο ποὺ τὸν ἔκρυβαν πυκνοὶ θάμνοι. Ἔτσι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Νότρ-Ντὰμ ἦσαν καὶ οἱ δύο τελείως ἀθέατοι.

Ὁ Μαρσὲλ ἄναψεν ἕνα τσιγάρο. Γιὰ ὥρα πολλὴ ἔμεινεν ἀμίλητος·

Ὁ Μαρσὲλ εὐτυχὴς τώρα συνέχισε τὸ κάπνισμα, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.Κάθε τόσο μὲ τὸ βλέμμα ὑπελόγιζε τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ἦταν σταματημένο τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀλμπέρ. Ἡ Σεβερίν, ψυχικὸ καὶ σωματικὸ κουρέλι περίμενε. Τὸ μυαλό της δὲν δούλευε πλέον.

— Δώδεκα καὶ εἴκοσι πέντε, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μαρσὲλ καὶ σηκώθηκε. Κύτταζε καλὰ τὸν δρόμο καὶ δεῖξτον μου ἀμέσως, ψιθύρισε·

Ἡ Σεβερὶν ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ Μαρσὲλ καὶ τρόμαξε. Σὲ ἀπόστασι μόλις ἑκατὸ βημάτων ἀπὸ τὸν πάγκο ποὺ ἦταν καθισμένη, εἶδε τὸν Ὑσὸν νὰ περιμένη στὸ μικρὸ ἀκριβῶς σταυροδρόμι τοῦ κήπου ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ περνοῦσε σὲ λίγο ὁ Πέτρος.

Ὁ Μαρσὲλ κατάλαβε ἀμέσως τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς τῆς Σεβερίν.

— Ἦρθε κιόλας ; τῆς εἶπε. Ποιὸς εἶνε;

Ἀλλὰ ἡ Σεβερὶν δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ δείξη τὸν Ὑσόν. Στὰ βλέμματα τοῦ Μαρσὲλ εἶχε διακρίνει μιὰ ἔκφρασι τόσο καταχθόνια ποὺ ἀμέσως αἰσθάνθηκε ὅτι ἦταν ἕτοιμος νὰ κάμη κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο.... τὸ φοβερό...

— Ἐμπρός, πές μου, ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Καὶ ἡ φωνή του βραχνή, ἔδειχνε ὅτι μέσα του ἔβραζε ἀπὸ θυμό.

— Ὄχι... Ὄχι... Τὸν ἱκέτευε τώρα ἡ Σεβερίν. Πᾶμε... πᾶμε νὰ φύγουμε·Ἐν τούτοις δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν θέσι της· Γιατὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴ εἶδε τὸν Πέτρο νὰ ξεπροβάλλη ἀπὸ τὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ νὰ προχωρῆ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Ὑσόν. Τότε μὲ μιᾶς πῆρε τὴν ἀπόφασι:

— Νά, αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ἀδύνατος ποὺ στέκεται στὸσταυροδρόμι,ψιθύρισε.

Καὶ μ' ἕνα τόνο φωνῆς σὰν νὰ διέτασσε ἕνα σκύλο νὰ χυμήξη ἐναντίον κάποιου κακοποιοῦ φώναξε στὸν Μαρσέλ:

— Ἐμπρός! πήγαινε!

Ἐκεῖνος ἔσκυψε λίγο τὸ κορμί του καὶ σὰν τὴν τίγρι ποὺ παίρνει φόρα γιὰ νὰ πηδήση πάνω στὸ θῦμα της, τινάχτηκε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ Σεβερὶν μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ τοῦ Μαρσὲλ κυριεύτηκε ἀπὸ τέτοιο τρόμο, ὥστε ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν ἔλθει.

Μόλις ἔκαμε δέκα βήματα εἶδε πρός της τὸ αὐτοκίνητό τους·

— Ἀνέβα ἐπάνω, τῆς εἶπε, ὁ Ἀλμπὲρ βάναυσα.

Ἡ Σεβερίν, ὑπάκουσε μηχανικὰ στὴ διαταγὴ καὶ μπῆκε στὸ ἁμάξι.

Τώρα καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἀλμπὲρ εἶχαν τεντώσει τ' αὐτιά τους. Ἄκουσαν φωνὲς καὶ εἶδαν διαβάτες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος, ποὺ γινόταν ἡ συμπλοκή.

Ὁ Ἀλμπὲρ ἐξακολουθοῦσε νὰ περιμένη. Οἱ κραυγὲς δυνάμωσαν. Ἕνας ἀστυνομικὸς φάνηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ἔτρεχε καὶ σφύριζε καλῶντας ἐνισχύσεις·Τότε ὁ Ἀλμπὲρ πάτησε μὲ δύναμι τὸ γκὰζ καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ ὁρμὴ ξεκίνησε·

✪

Ὁ Ὑσὸν ὅταν ἔγραφε τὸ γράμμα στὸν Πέτρο, εἶχε προβλέψει, ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἐξεπλήσσετο γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς λόγο στὴν Σεβερίν.Δὲν ἀμφέβαλλε, λοιπόν, ὅτι ἡ Σεβερὶν θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσε, ἢ θὰ ἐρχόταν ἡ ἰδία στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὸν ἱκετεύση νὰ μὴν τὴν προδώση στὸν ἄντρα της.

Αὐτὸς πάλι δὲν ἐπεδίωκε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀπολαύση τὴν ταπείνωσι τῆς τόσο περήφανης αὐτῆς γυναίκας. Ν' ἀποκαλύψη στὸν ἄντρα της τὸ παραστράτημά της, ποτὲ δὲν τὸ σκέφθηκε στὰ σοβαρά. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦσαν καὶ ἡ Σεβερὶν δὲν τηλεφωνοῦσε, δὲν χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του. Τότε τῆς τηλεφώνησε αὐτός.Τοῦ εἶπαν, ὅτι εἶχε βγῆ ἔξω. Τότε ἄρχιζε νὰ διστάζη. Ἔπρεπε νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχε ὁρίσει στὸν Πέτρο; Εἶχε βέβαια προετοιμάσει μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴν συνάντησι αὐτή, ἡ σιωπὴ ὅμως τῆςΣεβερὶν τοῦ γέννησε τὸ προαίσθημα ὅτι κάποιος ἀκαθόριστος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε·Ἐν τούτοις τοὺς δισταγμοὺς αὐτοὺς τοὺςκατενίκησε. Ναὶ θὰ πήγαινε στὸ ραντεβού· Θὰ πήγαινε, ὄχι βέβαια γιὰ νὰ πῆ στὸν Πέτρο τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐξακριβώση τί εἶχεν ἀπογίνει ἡ Σεβερίν.

Ἡ σιωπή της εἶχεν ἀρχίσει σοβαρὰ νὰ τὸν ἀνησυχῆ. Φοβόταν μήπως μὲ τὴν στάσι του τὴν εἶχε σπρώξει πρὸς τὴν ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας καὶ ἤδη εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται τύψεις. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιδιώξη νὰ τὴν ἰδῆ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση.Μ' αὐτὴν τὴν πρόθεσι ξεκίνησε γιὰ νὰ συναντήση τὸν ἄντρα της.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφθασε στὸ σταυροδρόμι τοῦ μικροῦ κήπου τῆς Νότρ-Ντὰμ διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ τὸν Πέτρο. Μόλις ὅμως ὁ σύζυγος τῆς Σεβερὶν τὸν ἐπλησίασε τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μαρσὲλ ὥρμησε κατεπάνω του.

Ὁ Μαρσὲλ ἔτρεχε κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ μαχαῖρι ποὺ εἶχε πάρει κάτω ἀπὸ τὸ πρόσκεφαλό του τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε μὲ τὴν Σεβερὶν ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Μὲ πλήρη ἐπίγνωσι περὶ τοῦ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση, ὑπελόγιζε: «Μόλις τὸν χτυπήσω θὰ πέση. Θὰ τρέξω νὰ πηδήσω ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητο, ὁ Ἀλμπὲρ θὰ «πατήση» καὶ ἀμέσως θὰ γίνουμε ἄφαντοι»· Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ψυχραιμία του, στὴν ταχύτητά του καὶ στὴν ἱκανότητα τοῦ Ἀλμπὲρ ὡς σωφέρ. Ἀλλὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Πέτρου δὲν τὴν εἶχεν ὑπολογίσει·

Πράγματι μόλις ὁ ἄντρας τῆς Σεβερὶν εἶδε ἕναν ἄγνωστο νέο νὰ ὁρμᾷ ἐναντίον τοῦ φίλου του. —ὁ Ὑσὸν εἶχε τὰ νῶτα του στραμμένα πρὸς τὸν Μαρσὲλ καὶ δὲν τὸν ἔβλεπε—τοῦ φώναξε μὲ ὅλη του τὴν δύναμι: «Ὑσὸν φυλάξου».

Ὁ Ὑσὸν τινάχτηκε ἀμέσως πρὸς τὰ δεξιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε τὴν ἀστραφτερὴ λάμψι τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ Μαρσὲλ νὰ περνᾷ μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ δολοφόνος ὅμως μὲ ἐλαστικότητα θηρίου ξανάβρε ἀμέσως τὴν ἰσορροπία του καὶ χύμηξε ξανὰ ἐναντίον του. Ἀλλὰ τώρα ὁ Πέτρος τὸν εἶχε φθάσει. Ὥρμησε νὰ τοῦ ἁρπάξη τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ φονικὸ ὄργανο, εἶδε μπρός του μιὰ ἀπαισία φάτσα, εἶδε τὸ μέταλλο τοῦ μαχαιριοῦ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ πρὶν προφτάση νὰ φυλαχτῆ δέχτηκε αὐτὸς τὸ φοβερὸ χτύπημα. Τὸ μαχαῖρι τοῦ Μαρσὲλ τὸν εἶχε πλήξει στὸν ἀριστερὸ κρόταφο.

Ὁ δολοφόνος καὶ τώρα θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη· Κατάλαβε ὅμως, ὅτι ἀντὶ νὰ χτυπήση τὸν ἐχθρὸ τῆς Σεβερίν, εἶχε χτυπήσει τὸν ἄνδρα της. Τὸ ἀπρόβλεπτο αὐτὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἀνέτρεπε ὅλα του σχέδια, τὸν συνετάραξε καὶ τὸν ἔκαμε γιὰ μιὰ μόνον στιγμὴ νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του· Αὐτὴ ὅμως ἡ στιγμὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μὴ μπορέση νὰ γλυτώση πλέον.

Ἔτσι ἐνῷ ὁ Πέτρος τρίκλιζε ὁ Ὑσὸν πρόφθασε ν' ἁρπάξη τὸν Μαρσὲλ ἀπὸ τὸ χέρι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῆ τὸ μαχαῖρι. Αὐτὸς κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ ἐλευθερωθῆ. Τὸ κατώρθωσε. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ξέφευγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ὑσόν, τὸν πρόφθασαν οἱ διαβάτες ποὺ ἤδη ἔτρεχαν πρὸς τοὺς τρεῖς συμπλεκομένους ἄνδρες καὶ τὸν ἔπιασαν· Κάθε ἀπόπειρα διαφυγῆς ἦταν πλέον ματαία. Ὁ Μαρσὲλ δὲν προέβαλλε πιὰ καμμιὰ ἀντίστασι. Μπρὸς ὅμως στὰ πόδια του εἶδε σωριασμένο ἕνα κορμὶ πλημμυρισμένο στὰ αἵματα. Ἦταν τὸ κορμὶ τοῦ βαρειὰ τραυματισμένου συζύγου τῆς ἀγαπημένης του.

✪

Ἔπειτα ἀπὸ μυρίους ἑλιγμοὺς μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ ὁ Ἀλμπὲρ ἔφθασε στὴν πλατεῖα τῆς Βαστίλλης.Ἐκεῖ ἐπὶ τέλους σταμάτησε.

—Καὶ τώρα κατέβα καὶ φύγε ἀμέσως, εἶπε μὲ τὸν ἴδιο πάντα βάναυσο τόνο στὴ Σεβερίν·

Αὐτὴ δὲν τὸν κατάλαβε.

— Κατέβα, λοιπόν, τῆς ἐπανάλαβε, ἀπειλητικὰ πλέον ἐκεῖνος· Δὲν εἶνε τώρα ὧρες γιὰ νὰ μᾶς βλέπη ὁ κόσμος.

Ἡ Σεβερὶν συμμορφώθηκε πειθήνια πρὸς τὴν διαταγή. Κατέβηκε. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀλμπὲρ ἦταν ἕτοιμος, μόνος του πλέον νὰ ξεκινήση καὶ πάλι, τὸν ρώτησε:

— Καὶ ὁ Μαρσέλ; Αὐτὸς τί ἀπόγινε;

Ὁ Ἀλμπὲρ τὴν κύτταξε μὲ ἀπροκάλυπτη ἔχθρα καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Διάβασε ἀπόψε τὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ τὸ μάθης.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΕΧΝΗ

— Τί παριστᾷ αὐτὸς ὁ πίναξ...

— Ὅταν εἶνε ἴσια ἕνα σύννεφο κι' ὅταν εἶνε ἀνάποδα ἕνα χταπόδι.

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43 (Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου, Β΄. ὄροφος. Ἀριθ. Γραφ. 6—12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χέϋδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρῶν 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτησία ἐσωτερ. Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολ. 6

Τιμὴ φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

θυμη. Οἱ κατσαρόλες, τὰ πιάτα, τὰ μαχαιροπήρουνα, σχηματίζουνε μιὰ τζὰζ κακόφωνη ποὺ σὲ καλεῖ στὴν πίστα τῆς πανδαισίας. Μοῦ παραθέτουνε σ' ἕνα πιάτο ὅλα τὰ χημικὰ συστατικὰ ποὺ χρειάζεται ἕνας ὀργανισμός. Τὸ πιάτο μου μοιάζει μὲ πίνακα τοῦ Ρέμπραντ. Συχαίνομαι τοὺς πίνακες τῶν κλασσικῶν ζωγράφων...Αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τὸ ἀδειάσω. Ποτίζω τὸ στομάχι μου μὲ ἀκριβὸ κρασί. Εἶμαι σχεδὸν εὐτυχής. Ἡ εὐτυχία μου αὐτὴ ἐκδηλώνεται σ' ἕνα τραγουδάκι ποὺ τὸ ἀρχίζω σόττο-βότσε. Τρία λεπτὰ ἀργότερα ὅλο τὸ πλήρωμα σχηματίζει κόρο ποὺ ἐντείνεται στὰ ὅρια τῆς ἀναισθησίας. Ἡ διατάραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας περνάει τοὺς τοίχους καὶ πλήττει τ' αὐτιὰ τῶν ἀφεντικῶν...

Ἡ πόρτα τῆς κουζίνας ἀνοίγει. Ὁ κύριος στέκεται στὴν πόρτα μὲ τὴν κυρία κρεμασμένη στὸ μπράτσο του. Παρακολουθοῦνε μὲ ὕφος ἐκπλήξεως ποὺ μεταβάλλεται σ' εὐχαρίστησι γιὰ κεῖνον καὶ σ' ἀγανάκτησι γιὰ κείνην.

—Ἔ:... Ἔ: Τ' εἶν' αὐτά; φωνάζει. Σιωπή. Ἕνα οὐράνιο μετέωρο θὰ μᾶς ἔκανε λιγώτερη ἐντύπωσι. Ἡ κυρία μὲ καλεῖ κοντά της. Λέει μόνο μιὰ λέξι.

—Σέργιε;

—Λυπᾶμαι. Παρασυρθήκαμε.

—Αὐτὸ νὰ μὴν ξαναγίνῃ. Ἐλᾶτε μέσα.

Καὶ φεύγει μὲ ἀέρα δουκίσσης, ἐνῷ ἐγὼ κοτζὰμ δούκας, μένω κόκκαλο. Ἡ ἀναιδὴς καμαριέρα τῆς βγάζει τὴ γλῶσσα. Ἡ μαγείρισσα ψιθυρίζει κάτι, ὄχι πολὺ εὐγενικό. Ὁ σωφὲρ σηκώνει τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησι. Τὸ κορίτσι τοῦ Σὰν-Λουῒ κοκκινίζει...

✪

Πέντε ἡμέρες πολὺ κοινές. Ἡ μὶς Νταίζυ δείχνει σημεῖα προσεγγίσεως. Δυστυχῶς δὲν ἔχει καιρό. Τὴν πέμπτη νύχτα οἱ δημιουργοί της τρῶνε στὸ ρεστωράν. Μὲ καλεῖ.

—Πέστε μου τίποτα, Σέργιε.

Βαρυέμαι ἀφάνταστα σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά.

Ἀρχίζω νὰ τῆς μιλῶ γιὰ τὶς Ρωσσικὲς στέππες, γιὰ τὸ κλάμα τῆς μπαλαλάϊκας, γιὰ τὸν Καύκασο, τοὺς Κοζάκους, τὶς ἴσμπες, τὴ βότκα, τὸ μυστήριο τῆς Σλαϊκῆς ψυχῆς, ξεσκονίζω ὅλη τὴ Ρώσσικη φιλολογία ποὺ ἀπησχόλησε τὴν πρώτη μου νεότητα. Ποῦσκιν, Γκόγκολ, Τολστόϊ, Ἀντρέγιεφ, Ντοστογιέβσκυ. Ὅλ' αὐτὰ κάνουνε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὸ χέρσο μυαλό της.

—Μὰ ποῦ τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά;

—Τὰ διάβασα.

Θαυμασμοί. Εἴμαστε δυὸ νέοι, ἡ φωτιὰ τοῦ Ἐγγλέζικου τζακιοῦ γλυκαίνει τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ ἐρωτισμὸς δονεῖ τὰ κύτταρα...

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ αὐθόρμητο φιλί, ντρέπεται καὶ κρύβει τὸ πρόσωπό της στὴν ἀγκαλιά μου.

Εἶναι ἡ στιγμή. Ὁ κῦβος ἐρρίφθη. Βγάζω τὴ Ρώσσικη μάσκα τοῦ Σέργιου καὶ γίνομαι ὁ Τζὲφ Σιτόν, δημοσιογράφος τοῦ «Ἰλλουστραίηντετ». Στὴν ἀρχὴ παραξενεύεται. Ὕστερα γελάει, στὸ τέλος ἐνθουσιάζεται.

—Ὤ, μπόϋ:, λέει σιγά, πολὺ σιγά. Τὸ εἶχα διαισθανθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

—Θὰ πᾶς νὰ βγάλῃς τὶς ἄδειες.

—Κι' ὁ πατέρας σου; Ἡ μαμᾶ σου;

—Τί θὰ πῆ αὐτό; Δὲν πρέπει νὰ μάθουνε τίποτα. Θὰ τοὺς κάνουμε ἔκπληξι.

Πάλι ὁ ἀρχισυντάκτης.

—Λοιπόν;

—Παραιτοῦμαι, λέω ξηρά.

—Ἀπέτυχες;

—Ὄχι ὁλωσδιόλου. Ἀλλὰ θὰ γράψω τὶς ἐντυπώσεις μου στὴν ἐφημερίδα ποὺ θὰ βγάλω ἐγώ.

—Ἐφημερίδα δική σου;

—Ναί. Παντρεύθηκα τὴν κόρη τοῦ Μποάουν. Κατάλαβες;

—Παντρεύτηκες;... Ἕνα πρᾶμα κατάλαβα, οὐρλιάζει γεμάτος θυμό. Ὅτι δὲν εἶσαι ἱκανὸς γιὰ τίποτα.

Καὶ μὲ συνεχάρη.

ΤΖΕΦ ΣΤΟΝ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΖΩΗΣ
“ALLEANZA„

Καταθέσασα τὴν κεκανονισμένην ἐγγύησιν καὶ ἐγκατασταθεῖσα ἐν Ἑλλάδι δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν) τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1938 (ἀριθ. φύλλου 320), ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Ἡ Ἑταιρεία «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ», ἀνήκουσα εἰς τὸ ἰσχυρότερον ἀσφαλιστικὸν συγκρότημα τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, δὲν εἶνε ἄγνωστος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινόν. Πρὸ τεσσαρακονταετίας περίπου τὸ πρῶτον εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν καινοτομιῶν τὰς ὁποίας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχεν αὕτη ἐφαρμόσει εἰς τὰ τιμολόγιά της, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀσφαλιζομένου Κοινοῦ. Ἡ εὔφημος μνεία τῆς Ἑταιρείας «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ», τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς τὸ βιβλίον του περὶ τῶν Ἀσφαλειῶν (σελ. 519), τὸ ἐκδοθὲν τὸ 1902 ἐν Ἀθήναις ὁ Α. Μάτεσης, πείθει οἱονδήποτε περὶ τῆς εὐεργετικῆς συμβολῆς τῆς «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ» εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν κίνησιν τῆς χώρας μας.

Ἡ Ἑταιρεία «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ», ἐγκατασταθεῖσα ἤδη ἐκ νέου ἐν Ἑλλάδι, ὑπόσχεται χάρις εἰς τὰ ἐξαιρετικῶς εὐνοϊκὰ Τιμολόγιά της, τοὺς πολλαπλοῦς ἱκανοποιητικοὺς συνδυασμούς της καὶ τοὺς ἐλευθερίους ὅρους της νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ πάλιν, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Α. ΣΓΟΥΡΩΦ & Σ^{ΙΑ}

Ὁδὸς Σανταρόζα ἀριθ. 3 Ἀθῆναι Τηλέφ. 30-697 καὶ 30-698
ΥΠ)ΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ — Διευθυντὴς Ο. ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ — Ὁδὸς Φίλωνος ἀριθ. 39 — τηλ. 41-365 τηλεγρ. ΑΡ ΣΓΟΥΡΩΦ
ΥΠ)ΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Διευθυντὴς Σ. Ι. ΜΑΝΟΥΣΟΣ — Ὁδὸς Ἁγίου Μηνᾶ ἀριθ. 7 — τηλ. 35-22 τηλεγρ. ΑΡ ΣΓΟΥΡΩΦ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΡΟΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΙ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ μας, γράψατέ μας ἢ τηλεφωνήσατέ μας διὰ νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψει σας τὰ νέα εὐνοϊκώτατα Τιμολόγιά μας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεώς σας.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΝΕΟΙ δραστήριοι, ἱκανοὶ νὰ ἀσχοληθῶσιν ὡς παραγωγοὶ ἀσφαλειῶν Ζωῆς τῆς Ἑταιρείας.

Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς ἑβδομάδος

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

I

Ἡ σκηνή μας ἡ παροῦσα ἔχει λίγη ἱστορία
καὶ γι᾽ αὐτὸ πρέπει, νὰ ξέρῃς, φίλτατέ μου ἀναγνῶστα,
πὼς τὸ ζεῦγος Ξενοφῶντος ἀπ᾽ τὰ ἐνιακόσια τρία
κατοικοῦσε μὲ τὸ νοῖκι εἰς τὸ σπίτι τοῦ κὺρ Κώστα...

✪

Εὑρισκότανε τὸ σπίτι στὸ Μεταξουργεῖο κάτου
κ᾽ ἤτανε ἀπὸ τῆς Ἀθήνας τὰ σπιτάκια τὰ παληά
τὰ γεράνια ἐστολίζαν τὰ μικρὰ παράθυρά του
καὶ στὴ μέση τῆς αὐλῆς του ἤτανε μιὰ πασχαλιά.....

✪

Στὴν ἀντικρυνὴ ταβέρνα ψήνονταν τὸ κοκορέτσι
κι᾽ ἐκεῖ μέσα ὁ Ξενοφῶντας τἄπινε σιγὰ - σιγά,
ἡ κυρία Ξενοφῶντος εἶχ᾽ ἕνα μικρὸ κοτέτσι
κ᾽ εἶχε καὶ πεντέξη κότες ποὺ τῆς κάνανε αὐγά.

✪

Ἐκεῖ μέσα ὁ Ξενοφῶντας ἀγνοῶν τί εἶνε κρίσις
ὡσὰν ἄνθρωπος ἔζουσε τῆς παληᾶς τῆς ἐποχῆς
κι᾽ ἂν ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸ νοῖκι...πλήρωνε μὲ τὶς αὐξήσεις
ἑκατὸ δραχμὲς τὸ μῆνα, κι᾽ ἔτσι ζοῦσεν εὐτυχής.

✪

Ἀλλὰ ἦρθαν ἄλλα χρόνια καὶ ξημέρωσε μιὰ μέρα,
ποὺ ἡ κυρία Ξενοφῶντος εἶχε πάει στὸν κουαφὲρ—
ἔπνευσ᾽ ἄνεμος προόδου...τὸ μυαλό της πῆρ᾽ ἀέρα
καὶ τοῦ ζήτησ᾽ ἄρον - ἄρον σπίτι μὲ καλοριφέρ.

II

Γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν ἀγαπητὴ συμβία
τὸ ἀποφασίζ᾽ ἐν βίᾳ
καὶ τὴν κάνει τὴ βλακεία .
διαμέρισμα νοικιάζει σὲ μιὰ πολυκατοικία
ἀπ᾽ αὐτὲς ποὔχει γεμίσει τώρα τώρα ἡ Ἀθήνα
πρὸς χιλιάδες τρεῖς τὸ μῆνα.
Κι᾽ ἂν δὲν θἄχῃ ὁ Ξενοφῶντας τώρ᾽ ἀντίκρυ του ταβέρνα
φτάνει ἔνοικος ποὺ θἆνε σὲ ὀκέλλα καὶ μοντέρνα.
κι᾽ ἔτσι πειὰ γιὰ τῆς προόδου τὰ πολύμορφα γινάτια
καὶ γιὰ γοῦστο τῆς κυρᾶς
θ᾽ ἀνεβαίν᾽ ὁ φουκαρᾶς
πρωΐ μεσημέρι βράδυ πεντακόσια σκαλοπάτια,
κι᾽ ἂν δὲν ἔχῃ τὸ σαλόνι οὔτε ἕνα παραθύρι,
φτάνει ποὔγινεν ὡς τόσο τῆς κυρίας τὸ χατῆρι.

III

Μετακομίζ᾽ ὁ Ξενοφῶν...Ἡ γειτονιὰ στὸ πόδι...
φορτώνονται στὰ φορτηγὰ τὰ ἔπιπλα ἐν σπουδῇ
βαστᾷ, ἡ κυρία Ξενοφῶν, νὰ σπάσῃ ἕνα ρόδι
στὸ νέο σπίτι μόλις μποῦν...—γιὰ γοῦρι δηλαδή—.
Ξεκίνησ᾽ ἡ οἰκογένεια μὲ κέφι καὶ μὲ φούρια,
νὰ πάῃ στὴν κατοικία της ἐτούτη τὴν καινούργια,
κι᾽ ἀπὸ τὴν πρώτη τὴ στιγμὴ—γιὰ νὰ τὸ πῶ πεζὰ —
τοῦ φίλου Ξενοφῶντα μας ἄρχισ᾽ ἡ γρουσουζά.

IV

Καὶ πρῶτον...ἦταν φαίνεται πολὺ μοντέρνα ἡ σκάλα
τὸ δὲ τραπέζι ἔτυχε φαρδύτερο μιὰ στάλα
καὶ γιὰ νὰ τ᾽ ἀνεβάσουνε τὸ κόψανε στὴ μέση...
Γιὰ τὴ ντουλάπα, δεύτερον, καμμιὰ δὲν εἶχε θέσι,
ὡς που ἡ δούλα σκέφτηκε, καθὼς ἦταν καὶ ράτσα,
καὶ την τοποθετήσανε ἐπάνω στὴ ταράτσα...
Γιὰ τὸν μπουφφὲ δὲν ἔχασαν πάρα πολὺ καιρὸ
τὸν ἐξοικονομήσανε ἐν τάξει στὸ λουτρό...
μόνο σ᾽ ἕν᾽ ἄλλο ζήτημα εὑρῆκαν δυσκολίας
τουτέστι στὸ δωμάτιο ποὺ λέν᾽ «ὑπηρεσίας»,
γιατ᾽ ἤτανε ἡ δούλα τους μακρύτερη κομμάτι
καὶ οὔτε σκέτη ἐχόραγε οὔτε καὶ μὲ κρεββάτι,
μὰ τὤλυσε τὸ πρόβλημα κι᾽ αὐτὸ ὁ Ξενοφῶν
μὲ δυὸ προτάσεις ποὔχαμε μὲ σύστημα σοφὸν
ἢ νὰ γκρεμίσουν δηλαδὴ τὸ πλαϊνὸ ντουβάρι
ἢ ἡ δούλα γιὰ νὰ κοιμηθῇ, νὰ γίνεται κουβάρι...

……

Τέλος ἐγκατεστάθησαν χωρὶς κόπο μεγάλον
καὶ ἄνευ περιπετειῶν καὶ ἀπροόπτων ἄλλων
μὰ ὡς ποὺ νὰ πῇ ὁ Ξενοφῶν ὁ ἀτυχὴς «ξανάσανα»
ἀρχίσαν τ᾽ ἀτελείωτα καὶ τὰ μεγάλα βάσανα.

V

Στὸ ἀπὸ πάνω πάτωμα τὴν κάθε μιὰ βραδυὰ
ἀπ᾽ τἄλλα τὰ πατώματα μαζεύονται παιδιὰ
καὶ παίζουν τὸ στρατό....
—τροχάδην καὶ σημειωτὸ
καὶ βῆμα—«Ἐμπρὸς»—ἓν δύο.
Στὸ πλαϊνὸ μιὰ δεσποινὶς ποὺ πάει στὸ Ὠδεῖο,
ἔτσι γιὰ νὰ εὐχαριστῇ πειότερο τὴ μαμᾶ της
μὲ ἄγρια ξεφωνητὰ κάνει τὸ μάθημά της.
καὶ θὰ τὸ πάρῃ μ᾽ ἄριστα τὸ δίπλωμ᾽ ἀσφαλῶς
προτοῦ νὰ πάῃ στὸ Δαφνὶ ὁ Ξενοφῶν τρελλός...

……

Ἔτσι μὲ τοῦτα τοῦ σπιτιοῦ ἔχασε τὴ γαλήνη
ὁριστικῶς ὁ ἥρως μας—ἀλλ᾽ ὅμως τί νὰ γίνῃ!—
τὸ κάθε βάσανο ἀπ᾽ αὐτὰ περνᾷ μὲ τὴ σειρά του
ὡς που, ὡς ἑξῆς, ὁ Σατανᾶς ἔβαλε τὴν οὐρά του...

VI

Στὸ κάτω διαμέρισμα μένει μι᾽ ἀρτίστα μόνη
ποὺ μειδιᾷ στὸν Ξενοφῶν, ὅταν τὸν συναντᾷ,
καὶ ποὖνε λίαν εὐγενής, γι᾽ αὐτὸ καὶ δὲν θυμώνει,
ὅταν ᾽στὴ σκάλα ὁ Ξενοφῶν τυχαίως τὴν σκουντᾷ.

✪

Ἕνεκ᾽ αὐτοῦ τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῆς ξανθῆς αἰτίας
ὁ Ξενοφῶν, ποὺ ἔζησεν ἄνευ περιπετείας
ἥσυχος ᾽στῆς συζύγιου του ὡς τώρα τὴν ἀγκάλη,
αἰσθάνετ᾽ ἡ καρδία του νὰ καίῃ σὰν μαγκάλι,
ὥς που κάθ᾽ ἐπιφύλαξι ἀφήνει κατὰ μέρος
κι᾽ ἀφοῦ τοὔτυχε σύνοικος ὁ πειρασμὸς κι᾽ ὁ ἔρως,
μελέτησε τὸ πρόβλημα πρὸ πάντων κατὰ βάθος...
-Τί περιμένεις σκέφτηκε, ὦ Ξενοφῶν, χαζὲ—
καὶ μιὰ βραδυὰ τὴν πόρτα της κτυπάει ... κατὰ λάθος,
ποὺ ὁ πειρασμὸς τὴν ἄνοιξεν ὀλίγον νεγκλιζέ...

……

VII

Μὰ μόλις ἔβγαιν᾽ ἀπὸ κεῖ τί ἤτανε νὰ τύχῃ,
καὶ ἡ κυρία Ξεναφῶν ἐκεῖ νὰ τὸν πετύχῃ...
Πόσες ἐγεύθη ὁ Ξενοφῶν ὕστερ᾽ ἀπ᾽ αὐτὸ
νὰ μοῦ τὸ πῇ, ὡς φαίνεται, τὸ βρῆκε περιττό...
Λέει μονάχα ἔκτοτε σ᾽ ὅποιον βρεθῇ μαζί του,
πὼς δύο γκάφες ἔκανε μεγάλες στὴ ζωή του...
Ἡ πρώτη, ποὺ παντρεύτηκε. Κ᾽ ἡ δεύτερη βλακεία,
ποὺ νὰ καθήσῃ ᾽νοίκιασε σὲ πολυκατοικία...

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

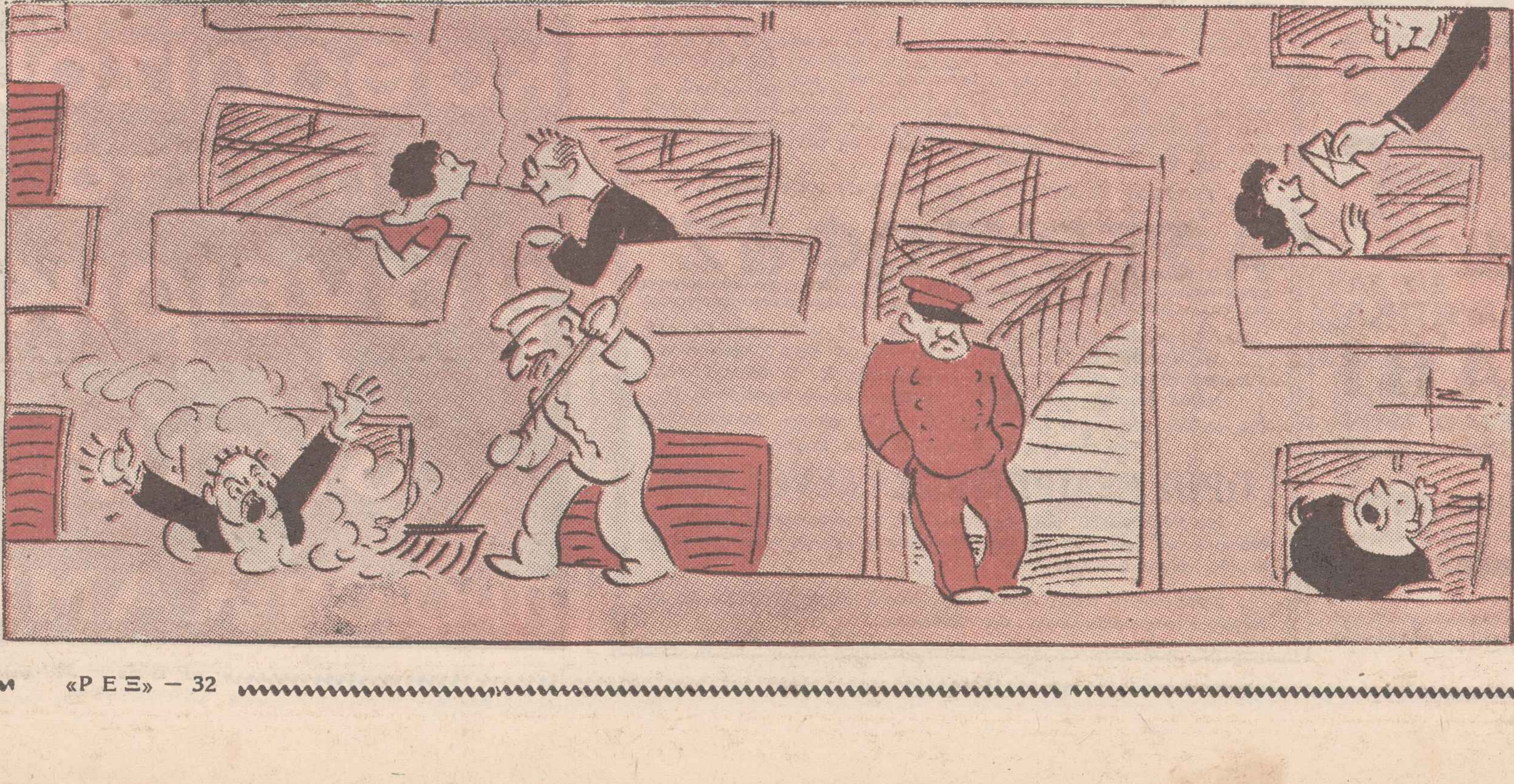

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ